ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ประภาภรณ์ ผลธนะศักดิ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
กันยายน 2559
(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

PEOPLE'S OPINION TOWARED POLICY OF PRESERVATION OF TALINGCHAN OFFICE

PRAPAPORN PHOLTHANASAK

A THEMATIC SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS

FOR THE DEGREE OF MASTER OF POLITICAL SCIENCES

DEPARTMENT OF GOVERNMENT

FACULTY OF SOCIAL SCIENCE

MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

SEPTEMBER 2016

(COPYRIGHT OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY)

คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์และคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ ได้พิจารณา สารนิพนธ์ ของ นางสาวประภาภรณ์ ผลธนะศักดิ์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ได้

คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศรชัย ท้าวมิตร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตรจารย์พิเศษ ดร.สุกิจ ชัยมุสิก)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(พันตำรวจเอก ศาสตราจารย์ ดร.นิธิ ศรีวัฒนา)

..... กรรมการ
(ดร.จักรวาล สุขไมตรี)

..... กรรมการ
(ดร.กาญจนา ดำจุติ)

คณะสังคมศาตร์ อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

..... คณบดีคณะสังคมศาตร์
(พระมหาอรุณ ปญฺญารุโณ)
วันที่ 16 เดือน กันยายน พ.ศ. 2559

5720150332016: สาขาวิชา: รัฐศาสตร์การปกครอง; ร.ม. (รัฐศาสตรมหาบัณฑิต)
คำสำคัญ: ความคิดเห็น นโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานเขตตลิ่งชัน

ประภาภรณ์ ผลธนะศักดิ์ : ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร (PEOPLE'S OPINION TOWARD ENVIRONMENT PRESERVATION POLICY OF TALINGCHAN DISTRICT OFFICE, BANGKOK) คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ : รศ.ดร.ศรชัย ท้าวมิตร อาจารย์ที่ปรึกษา, รศ.(พิเศษ) ดร. สุกิจ ชัยมุสิก อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม. 131 หน้า. ปี พ.ศ.2559

สารนิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ของประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสแตกต่างกัน และ 3) เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการปฏิบัติตามนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 385 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) การทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (F-test or One-way ANOVA) หากพบความแตกต่างทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

ผลของการวิจัยพบว่า

1) ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม รองลงมาได้แก่ ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว ตามลำดับ

2) ประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

3) สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการดำเนินนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน พบว่า โดยเรียงลำดับตามความถี่จากมากไปหาน้อย คือ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม คือ เรื่อง "การรักษาอัตลักษณ์เขตตลิ่งชัน วัดเป็นโบราณ และเป็นบริบทของเขตตลิ่งชัน" ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน เรื่อง "การท่องเที่ยวทางน้ำมีการเชื่อมต่อทางน้ำกัน

มีความปลอดภัย”และเรื่อง “ประชาชนต้องการความสะอาด ความสะดวกในการสัญจร ปลอดภัย กล้องวงจรปิด”

แนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน คือ เรื่อง “สร้างความเข้าใจชุมชนพัฒนาทั้งอาชีพตลาดน้ำ ส่งเสริมการเกษตร พัฒนาตลาดน้ำให้คงที่และคงไว้ซึ่งคุณค่า อาหารและสินค้ามากขึ้น แนวทางอนุรักษ์ คือ ด้านความเป็นมาที่เป็นดั่งเดิม บอกเล่าเรื่องราวที่เป็นเสน่ห์ของการท่องเที่ยวเรื่องศิลปวัฒนธรรม ศีลธรรม ประเพณี เพื่อศิลปะวัฒนธรรมให้คงไว้เพื่อความเป็นไทย” เรื่อง “ให้ชุมชนรับรู้การคิดพื้นที่ภูมิทัศน์ได้ประโยชน์เพื่อสิ่งแวดล้อม” และเรื่อง “ปรับปรุงพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิดชูศิลปวัฒนธรรม ควรสร้างสรรค์และฟื้นฟู อนุรักษ์วัดเป็นแหล่งสร้างบุญของคนในชุมชนเป็นอัตลักษณ์ ภาพลักษณ์ของวัดและโบราณสถาน คงความเป็นโบราณได้บรรยากาศความเป็นไทย

5720150332016 : MAJOR : GOVERNMENT; M.Pol.Sc (MASTRER OF POLITICAT SCIENCES)
KEYWORD : THE POLICY ENVIRONMENT TALING CHAN DISTRICT OFFICE

PRAPAPORN PHOLTANASAK : PEOPLE'S OPINION TOWARD ENVIRONMENT PRESERVATION POLICY OF TALINGCHAN DISTRICT OFFICE, BANGKOK. ADVISORY COMMITTEE : ASSOC.PROF.SORNCHAI TAOMITR, ADVISOR, ASSOC.PROF. (EMERITUS) DR. SUKIT CHAIMUSIK CO-ADVISOR. 131 PP. B.E. 2559 (2016).

The of bjectives of this thematic paper were: 1) to study public opinion towards environment preservation policy of Talingchan Distric Office, Bangkok, 2) to compare public opinion towards environment preservation policy of Talingchan Distric Office, Bangkok based on their gender, age, education, and marital status, and 3) to study the problems and suggestions towards environment preservation policy of Talingchan Distric Office, Bangkok. 385 samples were used in the study. The data were collected by questionnaires and analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test and Scheffe's test.

The results of the research showed that:

1) The public opinion on environment preservation policy of Talingchan Distric Office, Bangkok was in the high level in overall. In details, the highest level was on good environment city development, followed by infrastructure of environment identity preservation, economic, social and tourism development respectively.

2) People with different ages, education levels and marital status had different levels of opinion towards environment preservation policy of Talingchan Distric Office with the statistic figure at 0.05, but the people with different genders had no significant different level of opinion on that.

3) Suggestions: The most suggestion was on Talingchan identity preservation, ancient temple and Talingchan context, Talingchan tourism support by waterway, and people needed tidiness, transportation facility, safety and closed circuit cameras.

Environment preservation of Taling Chan district office was on community understand building, career development, waterway market, agriculture support,

food and product value control. The preservation should be on story and background of arts, culture, tradition of locality, community acknowledge on location and advantage value, area improvement to cultural tourism and pilgrimage zone in the retro-atmospheres.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ขอขอบคุณ คุณพรทิพย์ วัชรินทร์ดิลก ผู้อำนวยการเขตตลิ่งชันที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะ และให้ความร่วมมือในการประสานงานเป็นอย่างดี ขอขอบคุณ รศ.ดร. ศรชัย ท้าวมิตร ที่ปรึกษา ที่ได้ให้ความกรุณาให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ทำให้รายงานผลการวิจัยสารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ถูกต้อง รศ. (พิเศษ) ดร. สุกิจ ชัยมุสิก ซึ่งเป็นที่ปรึกษาร่วม ในความกรุณาถ่ายทอดความรู้แนวคิด แนววิเคราะห์ การให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะ รวมถึงการแก้ไขข้อบกพร่องของสารนิพนธ์เป็นอย่างดียิ่งมาโดยตลอด ดร. ชวลิต ไหลรินทร์, พ.ต.อ.ศ.ดร.นิธิ ศรีวัฒนา และ ดร. สมภพ ระงับทุกข์ ที่อนุเคราะห์ให้คำแนะนำในการปรับปรุงตรวจสอบแก้ไขแบบสอบถามสำหรับการจัดทำสารนิพนธ์ให้มีความเที่ยงตรงมากขึ้น

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ สำนักงานของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ทุกท่านที่ได้ช่วยอนุเคราะห์ประสานงานด้านต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงด้วยความมีมิตรไมตรีที่ดียิ่ง และเพื่อนๆ รัฐศาสตร์การปกครอง ทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี

สุดท้ายขอขอบพระคุณ บิดา มารดาที่ให้ชีวิตและคุณธรรมที่เป็นเครื่องชี้นำทางชีวิต รวมทั้งสามีและญาติพี่น้องทุกคน ที่ให้ขวัญและกำลังใจและสนับสนุน คุณค่าและประโยชน์อันจะพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูกตเวทิตา บูชาแด่ บิดา มารดา คุณครู คณาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิทยาการ และทุกท่านผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ณ ที่นี้

ประภาภรณ์ ผลธนะศักดิ์

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย		ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ		ค
ประกาศคุณูปการ		จ
สารบัญ		ฉ
สารบัญตาราง		ซ
สารบัญแผนภูมิ		ฑ
บทที่		
1	บทนำ	1
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
	1.3 สมมติฐานของการวิจัย	3
	1.4 ขอบเขตการวิจัย	3
	1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
	1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	4
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น	7
	2.2 แนวคิดและหลักการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	15
	2.3 แนวคิดนโยบายสาธารณะ	20
	2.4 นโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน	28
	2.5 สภาพพื้นที่ที่ศึกษา	31
	2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	37
	2.7 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	45
3	วิธีดำเนินการวิจัย	46
	3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
	3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง	47
	3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
	3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	48
	3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	50
	3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	50
	3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	51

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	4.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	54
	4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	55
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	95
	5.1 สรุปผลการวิจัย	95
	5.2 อภิปรายผลการวิจัย	99
	5.3 ข้อเสนอแนะ	105
	5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	105
	5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	106
บรรณานุกรม		107
ภาคผนวก		111
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	112
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	114
	ภาคผนวก ค แบบสอบถาม	118
	ภาคผนวก จ ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม	124
	ภาคผนวก ฉ ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	106
ประวัติผู้วิจัย		131

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	55
4.2	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ	55
4.3	แสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา	56
4.4	แสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพทางครอบครัว	56
4.5	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมทั้ง 3 ด้าน	57
4.6	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม	58
4.7	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว	59
4.8	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม	60
4.9	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามเพศ	61
4.10	แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามเพศ	62
4.11	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ	63

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.12	แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ	63
4.13	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ	64
4.14	แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ	64
4.15	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ	65
4.16	แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัต-ลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ	65
4.17	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามอายุ	66
4.18	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามอายุ	67
4.19	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามพรรษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	68
4.20	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.21	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ	69
4.22	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ	70
4.23	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ	70
4.24	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามพรรษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	71
4.25	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ	72
4.26	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ	72
4.27	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	73
4.28	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา	74
4.29	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา	75

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.30	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	76
4.31	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา	77
4.32	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา	77
4.33	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	78
4.34	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา	79
4.35	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา	79
4.36	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	80
4.37	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา	81

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.38	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา	81
4.39	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามสถานภาพการสมรส	82
4.40	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมจำแนกตามสถานภาพการสมรส	83
4.41	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามสถานภาพการสมรส เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	84
4.42	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส	85
4.43	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส	85
4.44	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	86
4.45	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพการสมรส	87

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.46	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพการสมรส	87
4.47	แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)	88
4.48	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส	89
4.49	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส	89
4.50	สรุปผลการทดสอบสมมุติฐาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนที่ตอบแบบสอบถาม	90
4.51	แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม	91
4.52	แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร	92
4.53	แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม	93

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
2.1	แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	45

มหามกุฏราชวิทยาลัย

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สำนักงานเขตตลิ่งชัน เป็นพื้นที่รอบนอกทางตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเรียกว่า "ฝั่งธนบุรี" ปัจจุบันจัดอยู่ในกลุ่มเขตกรุงธนเหนือมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2528 การดำเนินงานเป็นไปภายใต้แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 มีระยะที่ 2 (พ.ศ. 2557–2559) ภายใต้กรอบแผนพัฒนาได้ตรงสภาพความเป็นจริงเพื่อให้การพัฒนาพื้นที่เขตตลิ่งชันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประโยชน์สุขของประชาชน เขตตลิ่งชันเป็นเขตหนึ่งของกรุงเทพมหานครมีเนื้อที่ประมาณ 32.850 ตร.กม. คิดเป็นร้อยละ 2.09 ของพื้นที่เขตตลิ่งชันด้านในยังคงเป็นพื้นที่ดั้งเดิมประกอบอาชีพเกษตรกรรม การทำสวนผลไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ ปัจจุบันพื้นที่เขตตลิ่งชันมีการขยายตัวด้านหมู่บ้านจัดสรร ศูนย์การค้า ร้านอาหารมากมาย การขยายตัวด้านเศรษฐกิจในพื้นที่เขตตลิ่งชันแบ่งเขตการปกครองเป็น 6 แขวง

จากสภาพปัญหาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งแต่เดิมเขตตลิ่งชันเป็นที่ราบลุ่มมีคลองรอบ 3 ด้าน พื้นที่อุดมสมบูรณ์ เขตตลิ่งชัน เป็นศูนย์กลางทางเกษตรกรรมมาแต่อดีต ต่อมาสภาพทางภูมิสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสเศรษฐกิจและการขยายตัวของสังคมเมืองที่เจริญเติบโตอย่างกว้างขวาง มีการปรับปรุงพัฒนาถิ่นที่อยู่อาศัย ประกอบกับได้มีการพัฒนาในรูปแบบทุนนิยมเสรีเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน ขณะเดียวกันประเทศชาติกำลังพัฒนาบริเวณพื้นที่กำลังได้รับอิทธิพลจากการขยายตัวของเมืองชั้นใน เช่น โครงการระบบรถไฟชานเมือง เป็นทางผ่านของถนนสายหลักที่มุ่งสู่เมืองชั้นใน การคมนาคมเชื่อมโยงกันในทุกมิติ ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเรื่องของมลพิษต่างๆ ซึ่งมนุษย์มีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องและตลอดเวลาจากการกระทำของมนุษย์ต่อสิ่งแวดล้อม ประเด็นปัญหาต้องมีมาตรการควบคุมดูแลไม่รัดกุมเพียงพอ จึงเกิดปัญหาทางกายภาพต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

การเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม ของกรุงเทพมหานคร มีระยะ 12 ปี (เริ่มปี พ.ศ.2552-2563) ที่มีความสำคัญเป็นกรอบใหญ่ในการพัฒนากรุงเทพและปริมณฑล เป็นนโยบายการบริหารสู่บทบาทในระดับนานาชาติ ยุทธศาสตร์ดังกล่าวมีขอบข่ายการพัฒนาใน เพื่อสร้างความสมดุลและยั่งยืนในการพัฒนาพื้นที่เพื่อกำกับใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างสภาพแวดล้อมที่ดี พัฒนาเพิ่มพื้นที่สีเขียว สวนสาธารณะ พัฒนาแนวแม่น้ำลำคลองให้มีภูมิทัศน์ร่มรื่นใช้ประโยชน์เพื่อการนันทนาการ จัดให้มีสนามกีฬา สนามเด็กเล่น สนามออกกำลังกาย และบริการสาธารณะ กิจกรรม

ด้านการป้องกันน้ำท่วม การระบายน้ำ ปรับปรุงคุณภาพน้ำ การจัดการมูลฝอย ลดมลพิษอากาศและเสียง ลดภาวะโลกร้อนและการอนุรักษ์พลังงาน การบริหารสิ่งแวดล้อมต้องมีมาตรการติดตามตรวจสอบดูแลเพื่อพัฒนาสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพที่ดีอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันแบบองค์รวม เอื้อต่อการอยู่อาศัยและการท่องเที่ยวที่มีความปลอดภัย ใช้มาตรการทางสังคม ควบคุมติดตามและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

นโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) และแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 มี ระยะที่ 2 พ.ศ.2557–2559 กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นศูนย์กลางในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมุ่งสู่มหานครเป็นศูนย์กลางการพัฒนามีการเชื่อมโยงทุกมิติอย่างบูรณาการทุกมิติ ทั้งมิติตัวคน สังคม ชุมชน เศรษฐกิจ การท่องเที่ยวพร้อมทั้งการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะทางด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 16,17 และ 18 แห่งพระราชบัญญัติ ให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการให้การบริการด้านสาธารณะปรับปรุงภูมิทัศน์ การท่องเที่ยวที่กำหนดไว้ เป็นนโยบายทุกระดับ ตั้งแต่ท้องถิ่นถึงระดับชาติ สร้างเสริมกรุงเทพมหานคร การพัฒนาสุขภาพ การศึกษาศิลปะและวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ดีสวยงามควบคู่กับการพัฒนา

สำนักงานเขตตลิ่งชัน จึงมีนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาให้สอดคล้องกับความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ และโบราณสถานที่ต้องการอนุรักษ์และสภาพของสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างสร้างสรรค์ และมีวิสัยทัศน์ จัดทำแผนภูมิและมุมมองอย่างกว้างไกลเพื่อสร้าง “กรุงเทพมหานคร เป็นมหานครท่องเที่ยวที่ดีที่สุด (The Tourism Destion Forall) ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่งเสริมการท่องเที่ยวเพิ่มประสิทธิภาพกลไกลการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เชิงเครือข่ายกับภาคีต่างๆ กับการท่องเที่ยว ซึ่งเขตตลิ่งชันเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและเชิงอนุรักษ์ และเป็นแหล่งอารยธรรม มีมรดกวัฒนธรรม การประกอบอาชีพ ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลาย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายและการบริหารของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยให้ชุมชนในท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการรับผิดชอบตลอดจนการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไรให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อบทบาทการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ของประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสที่แตกต่างกัน

1.2.3 เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

1.3.2 ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

1.3.3 ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

1.3.4 ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร

ได้แก่ ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 10,197 คน

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ได้แก่ ความคิดเห็นของประชาชนต่อบทบาทการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำแนกเนื้อหาออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้ 1)ด้ านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม 2) ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร และ 3) ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

ได้แก่ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบความคิดเห็นของประชาชนต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.5.2 ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อบทบาทการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ของประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสที่แตกต่างกัน

1.5.3 ทำให้ทราบปัญหาและแนวทางแก้ไขการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.5.4 ทำให้สามารถนำข้อมูลวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและพัฒนา สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

ความคิดเห็น การแสดงออกทางความคิด ความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและทัศนคติที่หลากหลาย การแสดงออกทางความคิดในแต่ละบุคคลนั้นจะแตกต่างกันโดยพื้นฐานของความรู้จากประสบการณ์และสภาพแวดล้อมในสังคมไทยเป็นส่วนช่วยในการแสดงความคิดเห็น

นโยบายสำนักงานเขตตลิ่งชัน กำหนดทิศทางและแนวทางการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐหรือนโยบายสาธารณะ ที่หน่วยงานสังกัดกรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่ปฏิบัติงานประจำตามพื้นที่การดำเนินการเป็นไปตามกฎหมาย สอดคล้องและเป็นไปตามนโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) และที่สำคัญ คือ แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 มี ระยะที่ 2 พ.ศ.2557–2559 กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นศูนย์กลางในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมุ่งสู่มหานครเป็นศูนย์กลางการพัฒนามีการเชื่อมโยงทุกมิติอย่างบูรณาการทุกมิติ ทั้งมิติตัวคน สังคม ชุมชน เศรษฐกิจ การท่องเที่ยวพร้อมทั้งการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสำคัญของเขตตลิ่งชันในบรรยากาศของความเป็นไทย โดยเฉพาะทางด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 16,17 และ 18 แห่งพระราชบัญญัติ ให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการให้การบริการด้านสาธารณะ ปรับปรุงภูมิทัศน์ การท่องเที่ยวที่กำหนดไว้ เป็นนโยบายทุกระดับ ตั้งแต่ท้องถิ่นถึงระดับชาติ สร้างเสริมกรุงเทพมหานคร การพัฒนาสุขภาพ การศึกษาศิลปะและวัฒนธรรม มีสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ดีสวยงามควบคู่กับการพัฒนาของแขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานคร เป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 12 ปี (เริ่มปี พ.ศ.2552-2563) ที่มีความสำคัญเป็นกรอบใหญ่ในการพัฒนากรุงเทพและปริมณฑล เขตตลิ่งชันรับนโยบายบริหารงานไปสู่บทบาทในระดับนานาชาติ ยุทธศาสตร์ตั้งแต่ระดับชาติลงมาจนถึงระดับท้องถิ่น การสร้างความสมดุลและยั่งยืนในการพัฒนาพื้นที่เพื่อกำกับใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างสภาพแวดล้อมที่ดีพัฒนาเพิ่มพื้นที่สีเขียว สวนสาธารณะ พัฒนาแนวแม่น้ำลำคลองให้มีภูมิทัศน์ร่มรื่นใช้ประโยชน์เพื่อการนันทนาการ จัดให้มีสนามกีฬา สนามเด็กเล่น สนามออกกำลังกาย และบริการสาธารณะ กิจกรรมด้านการป้องกันน้ำท่วม การระบายน้ำ ปรับปรุงคุณภาพน้ำ การจัดการมูลฝอย ลดมลพิษอากาศและเสียง ลดภาวะโลกร้อนและการอนุรักษ์

พลังงาน การบริหารสิ่งแวดล้อมต้องมีมาตรการติดตามตรวจสอบดูแลเพื่อพัฒนาสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพที่ดีอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันแบบองค์รวม เอื้อต่อการอยู่อาศัยและการท่องเที่ยวที่มีความปลอดภัย ใช้มาตรการทางสังคม ควบคุมติดตามและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

บทบาทด้านการบริหารสิ่งแวดล้อม ต้องมีมาตรการติดตามตรวจสอบการดูแลสิ่งแวดล้อม ควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินได้ ยกเว้น ข้อกำหนดต่างๆการพัฒนาการสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานที่ส่งผลกระทบทางกายภาพ การบูรณะซ่อมแซมและการจัดภูมิทัศน์

ส่งเสริมการศึกษาวิจัยสิ่งแวดล้อม เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาในสิ่งที่เกิดขึ้นจากมลภาวะของความไม่สมดุลทางธรรมชาติ สภาวะโลกร้อน สิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านมลพิษ กำกับดูแลการบำบัดฟื้นฟูสภาวะแวดล้อมทางตรงและทางอ้อม

ส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม หมายถึง การจัดกิจกรรมศึกษาดูงาน การใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อม จัดการให้ความรู้ถึงข้อดี ข้อเสียในระบบการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับองค์กรและระดับบริหารประเทศ ที่สำคัญการใช้อย่างประหยัดและนำกลับมาใช้ซ้ำอีกได้ การบูรณะซ่อมแซมทำนุบำรุง

ด้านพัฒนาการท่องเที่ยวของเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานครการท่องเที่ยวของเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานครสู่ความเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำนักงานเขตตลิ่งชันเร่งรัดพัฒนาให้สอดคล้องกับความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ และโบราณสถานที่ต้องการอนุรักษ์และสภาพของสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างสร้างสรรค์ และมีวิสัยทัศน์ จัดทำแผนภูมิและมุมมองอย่างกว้างไกลเพื่อสร้างชื่อเสียงประเทศไทยคือ “กรุงเทพมหานคร เป็นมหานครท่องเที่ยวที่ดีที่สุด (THE TOURISM DESTION FORALL) ตามที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่งเสริมการท่องเที่ยวเพิ่มประสิทธิภาพกลไกลการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เชิงเครือข่ายกับภาคีต่างๆ กับการท่องเที่ยว เขตตลิ่งชันเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและเชิงอนุรักษ์ ซึ่งส่งเสริมเศรษฐกิจการท่องเที่ยวให้เป็นระดับประเทศ เพื่อผสานเชื่อมโยงนานาประเทศและเป็นอารยธรรมมรดกวัฒนธรรมและส่งเสริมอาชีพ ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายสู่ระดับสากล

ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม เขตตลิ่งชันอยู่ในกลุ่มพื้นที่กรุงธนเหนือ มีคลองรอบ 3 ด้าน เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ชุมชนอยู่ใกล้ริมน้ำ มีทัศนีย์ภาพและความเป็นอัตลักษณ์ของเขตตลิ่งชันด้วยศิลปวัฒนธรรมประเพณีแต่ดั้งเดิม เช่น ประเพณีชักพระ ประเพณีลอยกระทงหนุ่มสาวลอยเรือร้องเพลงกัน เป็นประเพณีสงกรานต์ ทำบุญใส่บาตรรดน้ำดำหัว เป็นศิลปะที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาเป็นอัตลักษณ์ของเขตตลิ่งชัน นโยบายกรุงเทพฯ เป็นเมืองสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ ให้ต่อยอดด้วยแผนเศรษฐกิจ สังคมควบคู่กับการเอาใจใส่ต่อสภาวะสิ่งแวดล้อมพร้อมกับความเจริญเติบโต ช่วยให้ SME ในท้องถิ่นเข้มแข็ง ก่อให้เกิดเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม

ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี คือ อาหารไทย โบราณสถาน โบราณวัตถุ อัธยาศัยไมตรีของคนไทย ศิลปวัฒนธรรมประเพณี และแหล่งช้อปปิ้ง เสน่ห์ตลาดน้ำและไม้ประดับ เพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยพื้นที่แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง สถานภาพ ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม สำหรับสารนิพนธ์ฉบับนี้ ประกอบด้วย ดังนี้

เพศ หมายถึง เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 กลุ่มดังนี้ 1) เพศชาย และ 2) เพศหญิง

อายุ หมายถึง อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 6 ช่วงชั้น ดังนี้ 1) อายุต่ำกว่า 20 ปี, 2) อายุ 20 – 29 ปี, 3) อายุ 30–39 ปี, 4) อายุ 40–49 ปี, 5) อายุ 50– 59 ปี และ 6) อายุ 60 ปีขึ้นไป

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของประชาชนผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้ 1) มัธยมปลาย/ปวช หรือต่ำกว่า, 2) ปริญญาตรี, 3) สูงกว่าปริญญาตรี และ 4) อื่น ๆ

บทที่ 2
เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร" ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวความคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับการกำหนดในกรอบการศึกษาตามลำดับดังนี้

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็น

2.2 แนวคิดและหลักการอนุรักษ์ต่อสิ่งแวดล้อม

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ

2.4 นโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน

2.5 สภาพพื้นที่ที่ศึกษา

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็น

ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ และมีความเชื่อการตัดสินใจเกิดมุมมองในหลายแง่มุมของเหตุการณ์ต่าง ๆ ทุก ๆ คนอาจมีความคิดที่ไม่เหมือนกัน คือความคิดต่างๆ กัน ฉะนั้นแนวความคิดหรือการแสดงออกต้องยึดเหตุและผลที่ถูกต้อง

จำลอง เงินดี (2534, หน้า 2) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติก็ได้ สังเกตและวัดได้จากคนแต่มี ส่วนที่แตกต่างไปจากทัศนคติตรงที่ทัศนคตินั้นเจ้าตัวอาจจะตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2534, หน้า 78)ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางวาจาของเจตคติการที่บุคคลกล่าวว่าเขามีความเชื่อหรือความรู้สึกอย่างไรนั้น เป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้น ดังนั้น การวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2540, หน้า 44) ได้ให้ความหมายความคิดเห็นว่า หมายถึง การแสดงออกทางด้านทัศนคติอย่างหนึ่ง การแสดงความคิดเห็นมักจะมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบและเป็นส่วนที่พร้อมจะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2532, หน้า 25) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกซึ่งวิจารณญาณที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการอธิบายเหตุผลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความคิดเห็นมีลักษณะที่แคบกว่าทัศนคติในขณะที่ทัศนคติเป็นสิ่งที่แสดงภาพความรู้สึกทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ แต่ความคิดเห็นจะอธิบายเหตุผลเฉพาะ

ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546, หน้า 231) ให้ความหมายไว้ว่า ความคิด หมายถึง สิ่งที่รู้สึกขึ้นในใจ ก่อให้เกิดการแสวงหาความรู้ต่อไป และความเห็นหมายถึง ข้อวินิจฉัยหรือความเชื่อที่แสดงออกตามที่เห็นรู้หรือคิด

พรทิพย์ สัมปัตตะวนิช (2541, หน้า 153) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็นหมายถึง ความโน้มเอียง **(Predisposition)** ที่เกิดจากการเรียนรู้ เพื่อที่จะตอบสอนงต่อวัตถุหนึ่งอาจจะออกมาในลักษณะที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อวัตถุนั้นได้

โยธิน ศันสนยุทธ และจุมพล พูล พูลภัทรชีวัน (2539, หน้า 56) ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึงการแสดงออกทางถ้อยคำ เกี่ยวกับทัศนคติค่านิยมและความเชื่อถือ ความคิดเห็นดังกล่าวอาจประกอบด้วย องค์ประกอบทางอารมณ์ หรือทางพฤติกรรมด้วยก็ได้

ราชบัณฑิตสถาน (2546, หน้า 236) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง เป็นข้อพิจารณาเห็นว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญาและความคิดประกอบ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไปก็ตาม

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2541, หน้า 94) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความคิดเห็น หมายถึงการประเมินหรือการตัดสินเกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบ ในวัตถุ คน หรือเหตุการณ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของคนๆหนึ่งเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง

สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ (2522, หน้า 31) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกซึ่งวิจารณญาณที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะความคิดเห็นของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริง ทัศนคติของบุคคลในขณะที่ทัศนคติแสดงความรู้สึกทั่วๆไปเกี่ยวกับสิ่งหนึ่ง

สุชา จันทร์เอม (2520, หน้า 103-104) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่เป็นลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเช่นเดียวกับทัศนคติซึ่งกล่าวโดยทั่วไปคนเราจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป และความคิดเห็นก็เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ

สุโท เจริญสุข (2525, หน้า 24) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น ความคิดเห็นเป็นสภาพความรู้สึกทางด้านจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล อันเป็นผลให้บุคคลมีความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ หรือเฉยๆ

ฉัตยาพร เสมอใจ (2547, หน้า 23) ระบุไว้ว่าความคิดเห็นและการรับรู้ที่มีความแตกต่างเนื่องจากการรับรู้สถานการณ์ระหว่างผู้บริหาร และผู้ใต้บังคับบัญชาแตกต่างกันประสบการณ์ของแต่

ละบุคคลต่างกัน หรือเลือกรับรู้ในสิ่งที่ต้องการเท่านั้น ดังนั้นผลลัพธ์ของการรับรู้ก็อาจต่างกันด้วย องค์การต้องพยายามให้พนักงานมีการรับรู้และจัดเตรียมขั้นของการรับรู้คืออธิบายสิ่งที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ (Objective) ให้พนักงานมีการรับรู้ (Awareness) การยอมรับ (Re cognition) ตีความหมาย (Interpretation) และมีการตอบสนอง (Response) ต่อการเปลี่ยนแปลง

ลูธานส์ ฟรีแมน (Luthans Freeman) (1995, p.609)ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความพร้อมทางด้านจิตใจที่จะตอบสนองต่อบุคคล สถานการณ์ วัตถุและความคิดเห็น โดยมีลักษณะที่คงที่แน่นอน ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และมีรูปแบบการตอบสนองอย่างเดียวกัน

โอนนิมูส (Anonymous) (1996, pp.12-15) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็น มีหลายความหมาย ได้แก่ 1) ความเชื่อ ทัศนคติ การพิจารณา หรือการวินิจฉัย หรือการประเมินผลอย่างมีรูปแบบในใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ 2) ความเชื่อที่มีน้ำหนักมากกว่าความรู้สึกในใจและมีน้ำหนักน้อยกว่าความรู้สึกที่แท้จริง หรือมุมมองที่เกิดขึ้นทั่วๆ ไป 3) การแสดงออกถึงการพิจารณาหรือคำแนะนำอย่างมีรูปแบบโดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญหรือการแสดงออก เช่น การตัดสินใจ การพิจารณาคดี หรือการวินิจฉัยอย่างมีรูปแบบด้วยเหตุผลกฎหมาย หรือหลักเกณฑ์ที่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจที่มีกฎหมายรองรับ

แมรี่ แอล กูด (Mary L.Good) (2006, p.17) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ไว้หลายความหมาย ได้แก่

1) ความหมายทั่วไป หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ข้อพิจารณา ความรู้สึก หรือทัศนะที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์อย่างแน่นอน และยังขาดน้ำหนักทางเหตุผลหรือการวิเคราะห์ หรือกล่าวกว้างๆ ได้ว่ามีความเป็นไปได้มากกว่าความรู้

2) ความหมายเฉพาะ หมายถึง การพิจารณาหรือการวินิจฉัยอย่างมีแบบแผนจากแหล่งข้อมูล หรือบุคคลที่เชื่อถือได้

3) ความคิดเห็นสาธารณะ (Public Opinion) หมายถึง การพิจารณาหรือข้อวินิจฉัยรวมๆ ของกลุ่มคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หรือข้อเท็จจริง

เว็บสเตอร์ (1968, หน้า 1254) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นคือ ความเชื่อถือไม่ได้ตั้งอยู่บนความแน่นอน หรือความรู้อันแท้จริง แต่จะอยู่ในจิตใจ ความเห็นและการลงความเห็นของแต่ละบุคคลที่น่าจะเป็นจริงหรือน่าจะตรงตามที่คิดไว้

โคลาสา (Kolasa, 1969, p. 386) ให้นิยามว่าความคิดเห็น เป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินผลสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากสถานการณ์สิ่งแวดล้อมต่างๆ หรือความคิดเห็น เป็นการตอบสนองสิ่งเร้าที่ถูกต้องจำกัด แต่เน้นสิ่งเร้าที่ได้รับอิทธิพลมาจากการโน้มเอียง

ฮิลการ์ด และแอ็ทคินสัน (Hilgard & Atkinson, 1971 , p. 531 อ้างถึงใน รัฐกานต์ สุขสว่าง, 2538, หน้า 7) มีความเห็นว่า ทัศนคติและความคิดเห็นต้องไปด้วยกัน ถ้าเรามีทัศนคติอย่างไรความคิดเห็นของเราก็จะออกมาในรูปนั้น ถ้าความคิดเห็นของเราเปลี่ยนไป ทัศนคติก็จะเปลี่ยนแปลงด้วย

จากความหมายของความคิดเห็นที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางด้านความรู้สึก ความคิด การพูด การเขียน ปฏิกิริยา โต้ตอบใด ๆ ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งการแสดงออกนั้นเป็นผลมาจากความรู้ ประสบการณ์ คุณธรรม จริยธรรมที่มีอยู่ในตนเอง ที่ได้รับมา ซึ่งสามารถสื่อสารออกมาเป็นคำพูด ลักษณะท่าทางหรือไม่แสดงออกก็ได้ และขณะเดียวกันสภาวะทางอารมณ์ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น ณ เวลานั้น เป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อการนำเสนอและการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นดังกล่าวได้ด้วย

2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

จากการตรวจสอบเอกสารปรากฏว่า มีผู้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้หลายท่าน ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527, หน้า 174-175) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นเพียงการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่าง ๆ ซึ่งความรู้สึกภายในนั้นอาจเป็นเพียงเจตคติหรือความเชื่อหรือความนิยม หรือถ้าจะกล่าวในลักษณะของพฤติกรรมแง่ของจิตวิทยาก็กล่าวได้ว่าเจตคติ ความเชื่อ ความนิยมเป็นพฤติกรรมภายในที่ไม่มีผู้ใดสังเกตหรือทราบได้นอกจากตัวเขาผู้นั้น แต่ความคิดเห็นพฤติกรรมภายนอกที่ผู้อื่นสามารถสังเกตหรือทราบได้อย่างชัดเจนดังนั้นคนที่มีเจตคติหรือความเชื่อหรือค่านิยมอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่แสดงความคิดเห็นออกมาก็จะไม่มีผู้ใดทราบได้เลยว่าเขามีเจตคติหรือความเชื่อหรือค่านิยมเช่นใด

นพมาศ ธีรเวคิน (2539, หน้า 99) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นนั้นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มนุษย์นั้นจะพูดจากใจจริง พูดตามสังคมหรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนออกไปแล้วก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่มักจะถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความในใจ

นูนัลลีพจัม ซี (NunallyJum C.) (1950, p.285) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่า ทั้งความคิดเห็นและทัศนคติเป็นเรื่องของการแสดงออกของแต่ละบุคคลต่อประชาธิปไตยทั่วไป ต่อขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงออกทางความคิดเห็นในรูปที่เกี่ยวกับตัวเขา และได้กล่าวต่อไปอีกว่า คำว่า ความคิดเห็นนั้น จะใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการลงความคิดเห็น (Judgment) และความรู้ (Knowledge) ในขณะที่ทัศนคตินั้นมักใช้กันมากในเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึก (Feeling) และความชอบพอ (Preference) ท้ายที่สุดเขาได้สรุปว่า เรามักใช้คำว่าความคิดเห็นมากกว่าทัศนคติ

เฟล์ด เอ็ม พี แมน (Feld M.P. Man) (1971, p.3)ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่า การสำรวจความคิดเห็น เป็นการศึกษา ความรู้สึกของบุคคล กลุ่มคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใด ๆ ออกมาโดยการพูด การเขียน เป็นต้น การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางนโยบายต่าง ๆ การเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรือการเปลี่ยนแปลงระบบงาน รวมทั้งในการฝึกหัดทำงานด้วย เพราะว่าจะทำให้การดำเนินงานต่าง ๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเป็นไปตามความพอใจของผู้ร่วมงาน

สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม (2520, หน้า 104) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่าความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ เราไม่สามารถแยกความคิดเห็นและทัศนคติออกจากกันได้ เพราะความคิดเห็นมีลักษณะคล้ายทัศนคติ แต่ความคิดเห็นแตกต่างจากทัศนคติตรงที่ทัศนคตินั้นเป็นความพร้อมทางจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อาจแสดงออกมาได้ทั้งคำพูดและการกระทำ ทัศนคติไม่เหมือนกับความคิดเห็นตรงที่ไม่ใช่สิ่งเร้าที่จะแสดงออกมาอย่างเปิดเผยหรือตอบสนองอย่างตรง ๆ และลักษณะของความคิดเห็นไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ

สุพัตรา สุภาพ (2545, หน้า 132) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะการพูดหรือการเขียน ซึ่งในการแสดงออกนี้จะต้องอาศัยพื้นความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคล ก่อนที่จะมีการตัดสินใจแสดงออก ซึ่งการแสดงออกนี้อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากผู้อื่นก็ได้

อุทัย หิรัญโต (2529, หน้า 80-81)ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นของคนมีหลายระดับ คือ อย่างผิวเผินก็มี อย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้น เป็นความคิดเห็นอย่างลึกซึ้งและติดตัวไปเป็นเวลานาน เป็นความคิดเห็นทั่ว ๆ ไป ไม่เฉพาะอย่างและมีอยู่เป็นเวลาอันสั้น เรียกว่า ความคิดเห็น เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อยและเกิดขึ้นได้ง่ายแต่ก็สลายตัวเร็ว

เฮิร์ลล็อค อี (Hurlock E.) (1995, pp.155-158) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึกสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกเชื่อถือที่ไม่ได้อยู่บนความแน่นอนหรือความจริง แต่ขึ้นอยู่กับจิตใจบุคคลจะแสดงออกโดยมีข้ออ้าง หรือการแสดงเหตุผลสนับสนุนหรือปกป้องความคิดเห็นนั้น ความคิดเห็นบางอย่างเป็นผลของการแปลความหมายของข้อเท็จจริง ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติเฉพาะตัวของแต่ละคน เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน สภาพแวดล้อม และมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ การแสดงความคิดเห็นอาจจะได้รับการยอมรับ หรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้

สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกมาซึ่งการตัดสินใจจากการประเมินค่าหรือทัศนะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะซึ่งในการแสดงออกมานี้จะต้องอาศัยพื้นความรู้ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคล เป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาและประเมินค่าก่อนที่มีการตัดสินใจ

แสดงออก ซึ่งการแสดงออกความคิดเห็นอาจจะอยู่ในลักษณะเห็นด้วยมากหรือเห็นด้วยน้อยความคิดเห็นไม่ถาวรและมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยง่ายและความคิดเห็นย่อมได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ

2.1.3 ประเภทของความคิดเห็น

กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสารัมณี (2542, หน้า 83) ได้กล่าวถึงการเกิดความคิดเห็นว่าเกิดจาก

1. การอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เกิดในครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธก็จะมีความเลื่อมใสนับถือศาสนาพุทธไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจากได้พบเห็น ได้ปฏิบัติทางด้านพุทธศาสนาอยู่ทุกวัน

2. จากเหตุการณ์ที่ประทับใจ ซึ่งมักจะเป็นประสบการณ์เพียงครั้งเดียว

3. การรับเอาความคิดเห็นเดิมของผู้ที่มีอยู่แล้วมาเป็นความคิดเห็นของตนเอง เช่นเมื่อเป็นนิสิตใหม่ของมหาวิทยาลัยเรามักจะรับเอาความคิดเห็นต่าง ๆ จากนิสิตเก่า

4. เกิดจากบุคลิกภาพของแต่ละคน เช่น บางคนที่มองโลกในแง่ร้าย

5. เกิดจากอิทธิพลของสื่อมวลชน สื่อมวลชนเป็นแหล่งให้ข้อมูลที่ก่อให้เกิดความเข้าใจและอารมณ์

6. ความต้องการที่จะให้สมปรารถนาทำให้เกิดความคิดเห็นต่อสิ่งอื่น ๆ เช่น คนไข้มีความคิดเห็นที่ดีต่อหมอ และหมอเป็นผู้ที่รักษาเขาให้หายได้

เรมเมอร์ (อ้างใน ดวงอุมา โสภา, 2551, หน้า 20) ได้จำแนกความคิดเห็นเป็น 2 ประการด้วยกัน คือ

1. ความคิดเห็นเชิงบวกสุด-เชิงลบสุด (Extreme Opinion) เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลงทิศ ทิศทางลบสุด ได้แก่ ความรังเกียจ ความคิดเห็นนี้รุ่นแรงเปลี่ยนแปลงยาก

2. ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Contents) การมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้สึกความเข้าใจในทางที่ไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

นวม สงวนทรัพย์ (2535, หน้า 77) ได้สรุปเกี่ยวกับความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ความคิดเห็น คือ ความพร้อมทางจิตหรือระบบประสาท กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความคิดเห็นคือการแสดงออกแห่งภาพทางสมองทางจิตเกี่ยวกับวัตถุ ปัจเจกชน และสถานการณ์ต่างๆ

2. ความคิดเห็นมิใช่สิ่งติดมาแต่กำเนิด หากเป็นการเรียนรู้ของมนุษย์

3. ความคิดเห็นทำหน้าที่กระตุ้นหรือเร้า ให้บุคคลควรประพฤติ หรือแสดงปฏิกิริยาในอาการอย่างใดอย่างหนึ่งต่อปัจเจกชน วัตถุ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความคิดเห็นจะคลอบคลุม

เกี่ยวกับการประเมินค่าหรือความรู้สึกเกี่ยวกับอารมณ์เป็นการรวบรวมความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อและความจริง

2.1.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

ดวงอุมา โสภา (2551, หน้า 21) ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่เหมือนกัน หรือแตกต่างกันไว้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่างๆ คุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น และการศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่างๆมากขึ้น และคนที่มีความรู้มากมักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆอย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้จากกลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลเพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่แต่ละบุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

โอสคัมพ์ (Oskamp) (อ้างใน ธนาภา วุฒิญาโน, 2550, หน้า 11) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น มีดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและสรีระ ได้แก่ อวัยวะต่าง ๆ ของบุคคลที่ใช้สำหรับความรู้สึกที่ผิดปกติของอวัยวะ หรือความบกพร่องของอวัยวะสัมผัสซึ่งมีผลต่อความคิดเห็นที่ไม่ดีต่อบุคคลอื่น

2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล หมายถึง การที่บุคคลได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง มีการกระทำด้วยตนเอง ทำให้บุคคลนั้น ๆ เกิดความฝังใจและเกิดความคิดต่อประสบการณ์เหล่านั้นที่แตกต่างกันไป

3. อิทธิพลของผู้ปกครอง หมายถึง ในวัยเยาว์ผู้ปกครองจะเป็นผู้อยู่ใกล้ชิดและเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลแก่เด็กได้มาก จึงส่งผลต่อพฤติกรรมความคิดเห็นของเด็กแต่ละคนแตกต่างกันไป

4. ทัศนคติความคิดเห็นของกลุ่ม หมายถึง เมื่อบุคคลเติบโตขึ้นจนเป็นผู้ใหญ่ย่อมต้องมีกลุ่มและสังคม ดังนั้น ความคิดเห็นของกลุ่มเพื่อน กลุ่มอ้างอิง หรือการอบรมสั่งสอนที่ได้รับจากทางโรงเรียน หน่วยงาน ที่ให้แนวความคิดเห็นที่เหมือนหรือต่างกัน ย่อมมีผลต่อความคิดของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป

5. สื่อมวลชน หมายถึง สื่อประเภทต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคล อาทิเช่น สื่อวิทยุ สื่อโทรทัศน์ สื่อหนังสือพิมพ์ สื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เป็นต้น ย่อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความคิดเห็นของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป

ประภาเพ็ญ สุวรรณ กล่าวว่า อายุมีผลต่อเจตคติของบุคคลส่วนใหญ่มักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ยาก ซึ่งทำให้มีผลต่อเจตคติของเขาเอง นอกจากอายุแล้วยังมีตัวแปรอื่นๆอีกมากมาย เช่น ปฏิกิริยาของบุคคลต่อสิ่งเร้า ข่าวสาร เป็นต้น บุคคลที่แตกต่างกัน จะมีปฏิกิริยา ไม่เหมือนกัน ผลที่จะมีต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความคิด ย่อมแตกต่างกันไปด้วย

โอสคัมพ์ (Oskamp) (อ้างใน เพ็ญ อารีรัตน์, 2550, หน้า 11) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็นดังนี้คือ

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย (Gene and Physiological Factors) เป็นปัจจัยตัวแรกที่ไม่ค่อยจะพูดถึงกันมาก โดยมีการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรมจะมีผลต่อระดับความก้าวร้าวของบุคคล ซึ่งจะมีผลต่อการศึกษา เจตคติ หรือความคิดของบุคคลนั้นๆได้ ปัจจัยทางร่างกาย เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลกระทบจากการใช้ยาเสพติดจะมีผลต่อความคิด และเจตคติของบุคคล ยกตัวอย่าง เช่น คนที่มีความคิดอนุรักษ์นิยมมักจะเป็นคนที่มีอายุมาก เป็นต้น

2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล (Direct Personal Experience) คือ บุคคลได้รับความรู้สึกและความคิดต่าง ๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นกระทำหรือได้พบเห็นต่อสิ่งนั้น ๆโดยตนเอง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ เช่น เด็กทารกที่แม่ได้ป้อนน้ำส้มคั้นให้ทาน เขาจะมีความรู้สึกชอบ เนื่องจากน้ำส้มหวาน เย็น หอมชื่นใจ ทำให้เขามีความรู้สึกต่อน้ำส้มที่ได้ทานเป็นครั้งแรก เป็นประสบการณ์โดยตรงที่เขาได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว (Parental Influence) เป็นปัจจัยที่บุคคลเมื่อเป็นเด็กที่จะได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูพ่อแม่และครอบครัว ทั้งนี้ เมื่อตอนเป็นเด็กเล็ก ๆ จะได้รับการอบรมสั่งสอน ทั้งในด้านความคิด การตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย การให้รางวัลและการลงโทษ ซึ่งเด็กจะได้รับจากครอบครัวและจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับมา

4. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม (Group Determinants of Attitude) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือเจตคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมและอยู่

ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็นและเจตคติต่าง ๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียนกลุ่มอ้างอิงต่าง ๆ ทำให้เกิดความคล้อยตามเป็นไปตามกลุ่มได้

5. สื่อมวลชล (Mass Media) เป็นสื่อต่าง ๆ ที่บุคคลได้รับ สื่อต่างๆเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ต่าง ๆ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็น มีความรู้สึกต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อ

ความคิดเห็นของบุคคลจะเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคลอีกด้วยซึ่งคุณสมบัติประจำตัวบางอย่าง เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงานและการติดต่อกันระหว่างบุคคล นับเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลและกลุ่มมีความคิดเห็นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ทั้งนี้เพราะพื้นความรู้อันเป็นกระบวนการสังคม กรณีที่ได้รับจากการศึกษามาเป็นเวลานานหลายปีจะเป็นรากฐานในการก่อให้เกิดความคิดเห็นต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ ซึ่งในทางทฤษฎีต่าง ๆ เช่น ทฤษฎีด้านการยอมรับการเปลี่ยนแปลงหรือสิ่งใหม่ ของ Rogers กลุ่มตัวอย่างผู้มีการศึกษาหรือพื้นฐานความรู้สูงจะยอมรับสิ่งใหม่ ๆได้รวดเร็วกว่าผู้ที่มีพื้นฐานความรู้ต่ำ

ดังนั้น ความคิดเห็นของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะการยอมรับหรือปฏิเสธขึ้นอยู่กับสถานภาพ ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล ปัจจัยทางพันธุกรรม และร่างกายอิทธิพลจากครอบครัว เจตคติ ความคิดเห็นของกลุ่ม สื่อมวลชน ระดับการศึกษา กลุ่ม สังคมที่เกี่ยวข้อง และสิ่งแวดล้อมเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษาความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า ความคิดเห็นหมายถึง การแสดงออกของบุคคล เพื่อแสดงถึงทัศนคติ ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งการแสดงออกนั้น จะแสดงออกมาจากพื้นฐานความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนเองเฉพาะแต่ละบุคคล แต่การแสดงความคิดเห็นนั้นมักจะมีอารมณ์หลากหลาย เป็นส่วนประกอบ และเป็นสิ่งหนึ่งที่พร้อมจะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

2.2 แนวคิดและหลักการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์

การอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่วนที่สำคัญคือการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างประหยัดและต้องทดแทน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมคืนสู่ความเป็นธรรมชาติ แต่สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้นที่อยู่รอบๆ ตัวเราเกิดจากสังคมมนุษย์เปลี่ยนไปการใช้ชีวิตทุกวันเป็นไปอย่างเร่งรีบ มีความสะดวกมากขึ้น เกิดขยะล้นเมือง และในการจัดการในชุมชน เมือง เรื่องสุขาภิบาล สุขอนามัย สุขภาพจิต ส่งผลกระทบทางกายภาพ

2.2.2 หลักการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

นโยบายของรัฐด้านการส่งเสริมแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ได้กำหนดเป็นนโยบายและแนวทาง การส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมระยะยาว 20 ปี มาตั้งแต่ พ.ศ. 2540 ถึง 2559 เนื่องด้วยลักษณะงานการแก้ไขปัญหา ด้านสิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องใช้เวลา และมีความต่อเนื่องในการดำเนินงานจึงจะสัมฤทธิ์ผล ในการพิจารณากำหนด นโยบายและแนวทางในช่วงจากปี 2555 ถึงปี 2559 นั้น นอกจากจะได้คำนึงถึงความสำคัญรีบด่วนในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและความจำเป็นในการฟื้นฟู ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมเป็นพื้นฐานดังกล่าวแล้ว ก็ยังได้คำนึงถึงองค์ประกอบ ที่สำคัญอย่างอื่นที่จะมีบทบาทเกี่ยวข้องเป็นตัวแปรในช่วง 20 ปี กล่าวคือ

1) ประชากรที่จะเพิ่มขึ้นในฐานะผู้ทำการ ผู้บริโภค - อุปโภค และผู้อาศัย

2) เทคโนโลยี ซึ่งจะนำมาใช้ในกิจกรรมต่างๆ ทั้งการผลิต การสื่อสาร การคมนาคม การบริการ การขจัดแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม และการส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

3) บทบาทขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นในทุกระดับ ซึ่งจะมีส่วนในการบริหารและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และการส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการเฝ้าระวังและการสร้างจิตสำนึกของชุมชน

4) บทบาทขององค์กรเอกชนในการมีส่วนร่วมในหน่วยงานระดับต่างๆ ในงานด้านสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการเฝ้าระวังและการสร้างจิตสำนึกของประชาชน และการระดมกำลังอาสาสมัครงานด้านสิ่งแวดล้อม

การพัฒนาประเทศในระยะที่ผ่านมาได้ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมของคุณภาพสิ่งแวดล้อมทั้งในส่วนของทรัพยากรธรรมชาติที่สูญสิ้นไป หรือที่เหลือก็อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม และเกิดภาวะมลพิษที่ส่งผลต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน หากไม่มีการปรับแนวทางการพัฒนา ปัญหาสิ่งแวดล้อมซึ่งปัจจุบันอยู่ในขั้นวิกฤตแล้วนั้น ก็ยากที่จะบำบัดฟื้นฟูได้ นอกจากนี้ปัญหาความขัดแย้งในการแย่งชิงกันใช้ทรัพยากรธรรมชาติจะรุนแรงมากขึ้นตามการขยายตัว ของประชากรและการพัฒนาในแต่ละสาขา ดังนั้น การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในช่วง ต่อไปจะต้องมุ่งให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งพัฒนากระบวนการผลิตทั้งในสาขาเกษตรและอุตสาหกรรมที่ไม่ทำลายคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการปฏิบัติตามพันธกรณีข้อตกลงระหว่างประเทศหรือเงื่อนไขในการค้าระหว่างประเทศ วิสัยทัศน์ในการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในช่วงต่อไปมีดังนี้

1) ระบบการบริหารและการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพในลักษณะองค์รวม โดยการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการจากส่วนกลางไปสู่ท้องถิ่นเพื่อให้ทุกฝ่ายทั้ง

ภาครัฐ ภาคเอกชนองค์กรเอกชนและประชาชนผนึกกำลังและมีส่วนร่วมตั้งแต่ขั้นตอนการกำหนดนโยบาย วางแผนและติดามตรวจสอบ

2) ประชาชนมีจิตสำนึก และร่วมดำเนินการป้องกัน แก้ไข และฟื้นฟูคุณภาพ สิ่งแวดล้อม

นโยบายหลักของการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม

นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2555 - 2559 ประกอบด้วยนโยบายหลัก 6 ประการ ดังนี้

1 นโยบายทรัพยากรธรรมชาติ

1) เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ประสานการใช้ประโยชน์และลดปัญหาความขัดแย้ง รวมทั้งเร่งรัดและฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ ที่เสื่อมโทรมให้เป็นปัจจัยพื้นฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืน

2) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ โดยการกระจายอำนาจการบริหาร และการจัดการจากส่วนกลาง ไปสู่ส่วนภูมิภาคอย่างเป็นระบบ รวมทั้งเสริมสร้างพลังความร่วมมือระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรเอกชน และประชาชน

3) สนับสนุนการใช้หลักการทางเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสร้างความเป็นธรรม ในสังคม

4) ปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับเพื่อสนับสนุนการบริหารและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งรองรับสิทธิและหน้าที่ การเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติ

5) สนับสนุนการศึกษา วิจัย และเสริมสร้างโครงข่ายพื้นฐานระบบข้อมูลทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

6) ส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกและจิตวิญญาณด้านการอนุรักษ์ ให้แก่ผู้ บริหารในหน่วยงานของรัฐ นักการเมืองทุกระดับ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป เพื่อให้เกิดการประสานแนวคิดทางด้านการพัฒนาและการอนุรักษ์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2 นโยบายป้องกันและขจัดมลพิษ

1) ลดและควบคุมปัญหามลพิษอันเนื่องมาจากชุมชน เกษตรกรรม อุตสาหกรรม คมนาคม และกิจกรรมก่อสร้าง ไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยและความเป็นอยู่ของประชาชน รวมทั้งฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ เพื่อให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกิดสมดุลของระบบนิเวศ และเป็นฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน

2) สนับสนุนให้มีการจัดการของเสียและสารอันตรายอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งจัดให้มีระบบป้องกันและแก้ไขกรณีฉุกเฉินเมื่อเกิดอุบัติภัยขนาดใหญ่

3) พัฒนาระบบการบริหารและการจัดการมลพิษให้เกิดเอกภาพในการ กำหนดนโยบาย แผน และแนวทางปฏิบัติ ทั้งนี้กฎหมาย องค์กร และเงินทุน ต้องมีความสอดคล้องและสนับสนุนให้การดำเนินการบริหารและการจัดการมลพิษที่มีประสิทธิภาพ โดยให้ผู้ก่อมลพิษต้องรับผิดชอบ รวมทั้งการให้เอกชนมีส่วนร่วมในการลงทุน และมีการประสานความร่วมมือในการจัดการมลพิษ โดยภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน

3. นโยบายแหล่งธรรมชาติและแหล่งศิลปกรรม ป้องกัน สงวนรักษา อนุรักษ์ และฟื้นฟูแหล่งธรรมชาติและแหล่งศิลปกรรม ให้มีศักยภาพที่เหมาะสมและเป็นมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของประเทศ

4. นโยบายสิ่งแวดล้อมชุมชน ให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนและพื้นที่สีเขียว เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชน ในชุมชนให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยให้มีวิถีชีวิตที่เหมาะสม ถูกสุขลักษณะ มีความ ปลอดภัยและความสวยงาม สอดคล้องกับระบบนิเวศ ทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี

5. นโยบายการศึกษาและประชาสัมพันธ์เพื่อสิ่งแวดล้อม เสริมสร้างสมรรถนะของชุมชนในทุกระดับ ให้มีความเข้มแข็ง และเกิดขบวนการความร่วมมือในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ

6. นโยบายเทคโนโลยีเพื่อสิ่งแวดล้อม พัฒนาและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม (นโยบายของรัฐกับสิ่งแวดล้อม https://wiki.stjohn.ac.th/groups/poly_lifeenvironmentandtechnology)

การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสามารถกระทำได้หลายวิธี ทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนี้

1. **การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยทางตรง** ซึ่งปฏิบัติได้ในระดับบุคคล องค์กร และระดับประเทศ ที่สำคัญ คือ

1) การใช้อย่างประหยัด คือ การใช้เท่าที่มีความจำเป็น เพื่อให้มีทรัพยากรไว้ใช้ได้นานและเกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่ามากที่สุด

2) การนำกลับมาใช้ซ้ำอีก สิ่งของบางอย่างเมื่อมีการใช้แล้วครั้งหนึ่งสามารถที่จะนำมาใช้ซ้ำได้อีก เช่น ถุงพลาสติก กระดาษ เป็นต้น หรือสามารถที่จะนำมาใช้ได้ใหม่โดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ เช่น การนำกระดาษที่ใช้แล้วไปผ่านกระบวนการต่าง ๆ เพื่อทำเป็นกระดาษแข็ง เป็นต้น ซึ่งเป็นการลดปริมาณการใช้ทรัพยากรและการทำลายสิ่งแวดล้อมได้

3) การบูรณซ่อมแซม สิ่งของบางอย่างเมื่อใช้เป็นเวลานานอาจเกิดการชำรุดได้ เพราะฉะนั้นถ้ามีการบูรณะซ่อมแซม ทำให้สามารถยืดอายุการใช้งานต่อไปได้อีก

4) การบำบัดและการฟื้นฟู เป็นวิธีการที่จะช่วยลดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรด้วยการบำบัดก่อน เช่น การบำบัดน้ำเสียจากบ้านเรือนหรือโรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น ก่อนที่จะปล่อยลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ ส่วนการฟื้นฟูเป็นการรื้อฟื้นธรรมชาติให้กลับสู่สภาพเดิม เช่น การปลูกป่าชายเลน เพื่อฟื้นฟูความสมดุลของป่าชายเลนให้กลับมาอุดมสมบูรณ์ เป็นต้น

5) การใช้สิ่งอื่นทดแทน เป็นวิธีการที่จะช่วยให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติน้อยลงและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้ถุงผ้าแทนถุงพลาสติก การใช้ใบตองแทนโฟม การใช้พลังงานแสงแดดแทนแร่เชื้อเพลิง การใช้ปุ๋ยชีวภาพแทนปุ๋ยเคมี เป็นต้น

6) การเฝ้าระวังดูแลและป้องกัน เป็นวิธีการที่จะไม่ให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมถูกทำลาย เช่น การเฝ้าระวังการทิ้งขยะ สิ่งปฏิกูลลงแม่น้ำ คูคลอง การจัดทำแนวป้องกันไฟป่า เป็นต้น

2. **การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยทางอ้อม** สามารถทำได้หลายวิธีดังนี้

1) การพัฒนาคุณภาพประชาชน โดนสนับสนุนการศึกษาด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องตามหลักวิชา ซึ่งสามารถทำได้ทุกระดับอายุ ทั้งในระบบโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่างๆ และนอกระบบโรงเรียนผ่านสื่อสารมวลชนต่างๆ เพื่อให้ประชาชนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการอนุรักษ์ เกิดความรักความหวงแหน และให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง

2) การใช้มาตรการทางสังคมและกฎหมาย การจัดตั้งกลุ่ม ชุมชน ชมรม สมาคม เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ตลอดจนการให้ความร่วมมือทั้งทางด้านพลังกาย พลังใจ พลังความคิด ด้วยจิตสำนึกในความมีคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรที่มีต่อตัวเรา เช่น กลุ่มชมรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของนักเรียน นักศึกษา ในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่าและพรรณพืชแห่งประเทศไทย มูลนิธิสืบ นาคะเสถียร มูลนิธิโลกสีเขียว เป็นต้น

3) ส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ช่วยกันดูแลรักษาให้คงสภาพเดิม ไม่ให้เกิดความเสื่อมโทรม เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตในท้องถิ่นของตน การประสานงานเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักระหว่างหน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับประชาชน ให้มีบทบาทหน้าที่ในการปกป้อง คุ้มครอง ฟื้นฟูการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด

4) ส่งเสริมการศึกษาวิจัย ค้นหาวิธีการและพัฒนาเทคโนโลยี มาใช้ในการจัดการกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดประโยชน์สูงสุด เช่น การใช้ความรู้ทางเทคโนโลยีสารสนเทศมาจัดการวางแผนพัฒนา การพัฒนาอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ให้มีการประหยัดพลังงาน

มากขึ้น การค้นคว้าวิจัยวิธีการจัดการ การปรับปรุง พัฒนาสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพและยั่งยืน เป็นต้น

5) การกำหนดนโยบายและวางแนวทางของรัฐบาล ในการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมทั้งในระยะสันและระยะยาว เพื่อเป็นหลักการให้หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องยึดถือและนำไปปฏิบัติ รวมทั้งการเผยแพร่ข่าวสารด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งทางตรงและทางอ้อม (การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมhttps://sites.google.com/site/miiangbangkok)

2.3 แนวคิดนโยบายสาธารณะ

2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ

แนวคิดของนโยบายสาธารณะ เป็นแนวทางสาธารณะที่เน้นถึงการให้บริการในทางสาธารณะเพื่อให้เกิดประโยชน์ มีความเป็นส่วนรวมอย่างกว้างขวาง มีหลักแนวทางปฏิบัติต่อสาธารณะ มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ นโยบายควบคุมความประพฤติ ข้อเสนอแนะนโยบายสาธารณะและการจัดสรรคุณค่าให้แก่สังคม ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ซึ่งกรุงเทพมหานครก็ได้ให้ความสำคัญ กรุงเทพมหานคร มีแผนพัฒนาระยะ 12 ปี (เริ่มปี พ.ศ.2552-2563) เป็นกรอบใหญ่ในการพัฒนากรุงเทพและปริมณฑล จากนโยบายการบริหารสู่ยุทธศาสตร์มีขอบข่ายการพัฒนาใน เพื่อสร้างความสมดุลและยั่งยืนในการพัฒนาพื้นที่ ให้เกิดประโยชน์ที่ดิน สร้างสภาพแวดล้อมที่ดี เพื่อพัฒนาเพิ่มพื้นที่สีเขียว สวนสาธารณะ พัฒนาแนวแม่น้ำลำคลองให้มีภูมิทัศน์ร่มรื่นใช้ประโยชน์เพื่อการนันทนาการ จัดให้มีสนามกีฬา สนามเด็กเล่น สนามออกกำลังกาย และบริการสาธารณะกิจกรรมด้านการป้องกันน้ำท่วม การระบายน้ำ ปรับปรุงคุณภาพน้ำ การจัดการมูลฝอย ลดมลพิษอากาศและเสียง และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เอื้อต่อการอยู่อาศัยและการท่องเที่ยวที่มีความปลอดภัย โดยใช้มาตรการทางสังคม ควบคุมติดตามและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้สอดคล้องกับนโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) และแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 มี ระยะที่ 2 พ.ศ.2557–2559 กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นศูนย์กลางในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมุ่งสู่การพัฒนาทุกมิติอย่างบูรณาการ ทั้งมิติตัวคน สังคม ชุมชน เศรษฐกิจ การท่องเที่ยวพร้อมทั้งการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะทางด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 16,17 และ 18 แห่งพระราชบัญญัติ

ในการวางภาพในอนาคตของกรุงเทพมหานคร หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรมโยธาธิการและผังเมือง และกรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาและจัดทำแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร โดยใช้กรอบการพัฒนาเชิงพื้นที่ซึ่งมองภาพอนาคตของกรุงเทพฯทั้งในบริบทของการเป็นภาคมหานคร (กรุงเทพและปริมณฑล) การเป็น

ศูนย์กลางของประเทศไทยและการเป็นมหานครที่สำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดย แผนพัฒนากรุงเทพฯ ระยะ 12 ปี : พ.ศ.2552-2562 ได้วาดภาพกรุงเทพฯ ในอนาคต ไว้ดังนี้

ในระยะ 5 ปี กรุงเทพฯ จะเป็นมหานครที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และโบราณสถานที่ได้รับการบูรณะฟื้นฟู เป็นมหานครสีเขียวที่ปลอดภัยจากน้ำท่วม พร้อมทั้งมีระบบคมนาคมขนส่งที่สะดวกและเชื่อมโยงในระดับภูมิภาคเพื่อรองรับการที่ประเทศไทยจะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและการบริการที่เชื่อมโยงกันในกลุ่มอาเซียน โดยมีบทบาทเป็นมหานครชั้นนำระดับโลกด้านการท่องเที่ยวและเป็นมหานครชั้นนำด้านการคมนาคมขนส่งทางอากาศการค้าและบริการ การสาธารณสุขและการแพทย์ในระดับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (บทบาทเชิงเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อม : พื้นที่กรุงเทพมหานคร, หน้า 12)

2.3.2 ความหมายเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ

นโยบายสาธารณะ เป็นการกำหนดกรอบการพัฒนาเพื่อประโยชน์ในทุกมิติ คน สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ใความหมายไว้ดังนี้

ศุภชัย ยาวะประภาษ (2533, หน้า 1) ได้กล่าวว่า กิจกรรมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นระดับใดในหน่วยงานใด ล้วนมีกำเนิดมาจากความคิดอันเป็นกรอบนำทางว่าควรจะทำอะไร เมื่อใด ที่ไหน โดยใคร และอย่างไร หากปราศจากทิศทางที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาล ความคิดหรือเจตนาก็เกิดขึ้นก่อนเช่นเดียวกัน จากนั้นค่อยๆ พัฒนาชัดเจนขึ้น กลายเป็นกรอบกำหนดทิศทางและแนวทางการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของรัฐบาล ซึ่งในความหมายกว้างๆ คือ นโยบายของรัฐบาลหรือนโยบายสาธารณะ (Public policy) นั่นเอง

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2543, หน้า 144) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะของภาครัฐบาลและนโยบายสาธารณะของหน่วยงานเอกชนที่มิได้แสวงหากำไร และมิได้สังกัดในภาครัฐบาล โดยนำมาผสมผสานกันอันมีรัฐบาลเป็นแกนนำในการกำหนดนโยบายสาธารณะอังครอบคลุม ซึ่งมีการบ่งถึงแนวทางในการปฏิบัติงานหรือโครงการ โดยมีการกำหนดเป้าหมาย (และ/หรือปัญหาในสังคม) แลวิธีการเพื่อให้บรรลุผล ทั้งนี้เพื่อรัฐจะได้จัดสรรคุณค่าต่างๆ ให้แก่สังคมโดยส่วนรวม ในขณะเดียวกันองค์การที่มิได้แสวงหากำไรและมิได้สังกัดกับรัฐบาลก็จะได้ช่วยรัฐบาลปฏิบัติงานเพื่อสาธารณประโยชน์ด้วยดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นโยบายสาธารณะ เป็นแนวทางปฏิบัติของรัฐบาล มีวัตถุประสงค์แน่นอน อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง เพื่อแก้ปัญหาในปัจจุบัน เพื่อป้องกันปัญหาในอนาคตหรือเพื่อก่อให้เกิดผลที่พึงปรารถนา ตลอดจนรัฐบาลมีความจริงใจที่จะให้นำไปปฏิบัติ และผลจากการนำไปปฏิบัติแล้วอาจจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวก็ได้

นโยบายสาธารณะ เป็นวิชาที่พยายามศึกษาว่ารัฐบาลเลือกทำ และไม่ทำอะไร เพราะเหตุใด รัฐบาลมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร และการกระทำของรัฐบาลก่อให้เกิดผลอะไรบ้าง กล่าวอีกนัยหนึ่ง การศึกษานโยบายสาธารณะ เป็นไปเพื่อทราบเหตุและผลของนโยบาย เหตุของนโยบายมีอะไรบ้าง

ปัจจัยอะไรบ้างเป็น ตัวกำหนดนโยบาย ผลของนโยบายสารธารณะมีอะไรบ้าง นโยบายของรัฐบาล สามารถแก้ไขบรรเทาปัญหาในสังคมมากน้อยแค่ไหนอย่างไร

พิทยา บวรวัฒนา (2529, หน้า 4) นโยบายสาธารณะ หมายถึงกิจกรรมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นระดับใด ในหน่วยงานใด ล้วนมีกำเนิดมาจากความคิดอันเป็นกรอบนำทางว่า ควรจะทำอะไรที่ไหน และอย่างไร หากปราศจากความคิดที่ชัดเจน การกระทำที่ตามมาคงปราศจากทิศทางที่แน่นอน ชัดเจน ในการดำเนินกิจการของรัฐบาล ความคิด หรือเจตนารมณ์ ก็เกิดขึ้นก่อนเช่นเดียวกัน จากนั้นค่อยๆ พัฒนาชัดเจนขึ้น กลายเป็นกรอบกำหนดทิศทาง และแนวดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของรัฐบาล ซึ่งในความหมายกว้างๆ ก็คือ นโยบายของรัฐบาล หรือนโยบายสาธารณะนั่นเอง

สรุปได้ว่า การกำหนดนโยบายที่คำนึงถึงผลกระทบจะมีลักษณะที่ให้เกิดความขัดแย้งหรือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคม เพราะจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อบุคคล หรือกลุ่มบุคคลจนเป็นเหตุให้เกิดความพอใจ ไม่พอใจ ทั้งทางบวก และทางลบ สามารถแบ่งนโยบายสาธารณะได้หลายประเภทด้วยกัน เช่น นโยบายการจัดระเบียบกฎเกณฑ์ นโยบายการบริหาร เป็นต้น

2.3.3 องค์ประกอบของนโยบายสาธารณะ

องค์ประกอบของนโยบาย หมายถึง ปัจจัยที่เป็นคุณสมบัติพื้นฐานของนโยบายสาธารณะพิจารณาจากแนวคิดของนักวิชาการดังนี้

สุรนาท ขมะณรงค์ (2540, หน้า 45) แบ่งไว้เป็น 4 แบบ คือ

1) เหตุผลของการกำหนดนโยบาย (Rational) เป็นเหตุผลและสาเหตุที่มาของการกำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ที่รัฐกำหนดขึ้น หากนโยบายที่กำหนดขึ้นมีเหตุผลเพียงพอ สาธารณชนก็ยอมรับได้ ดังนั้นตัวนโยบายต้องอ้างอิงถึงสาเหตุที่มาและเหตุผลในการกำหนดนโยบายด้วย

2) เป้าหมายของนโยบายหรือผลที่คาดว่าจะได้รับจากนโยบาย (Targets or ended result) เป็นการกำหนดเป้าหมายของนโยบายถือเป็นจุดหมายปลายทางที่รัฐบาลมุ่งไปให้ถึง แต่ข้อสำคัญเป้าหมายต้องมีความชัดเจนเพื่อให้ผู้ปฏิบัติตามนโยบายมีหลักยึดถือที่ชัดเจน

3) วิธีการหรือกลวิธีที่จะทำให้นโยบายบรรลุเป้าหมาย (Means or strategies) เป็นวิธีการปฏิบัติ (Means) เพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย (End) ของนโยบายตามที่กำหนดไว้ นโยบายหนึ่ง ๆ อาจประกอบด้วยกลวิธีหลายกลวิธีที่ผู้ปฏิบัติต้องเลือกกลวิธีที่ดีที่เหมาะสมไปใช้

4) ทรัพยากรหรือปัจจัยที่สนับสนุนการดำเนินนโยบาย (Resources) หมายถึงทรัพยากรที่เป็นปัจจัยสนับสนุนให้การดำเนินนโยบายตามวิธีการที่กำหนดบรรลุผล และยังมีทรัพยากรที่เป็นองค์ประกอบของนโยบายเช่น คน เงิน วัสดุ เครื่องมือ เครื่องจักร ฯลฯ

ประชุม รอดประเสริฐ (2545) ได้กล่าวว่าปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของนโยบาย สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท คือ

1) ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐาน (Fundamental factor) หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่ผู้กำหนดนโยบายต้องคำนึงถึงอยู่ตลอดเวลา หากไม่คำนึงถึงอาจทำให้นโยบายขาดความสมบูรณ์และไม่สามารถปฏิบัติได้ เช่น ปัจจัยที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ ปัจจัยที่เกี่ยวกับผู้กำหนดนโยบาย วิธีการหรือกระบวนการในการดำเนินนโยบาย ปัจจัยที่เกี่ยวกับข้อมูลและเอกสารต่างๆ

2) ปัจจัยที่เป็นสิ่งแวดล้อม (Environmental factors) หมายถึงสิ่งแวดล้อมในสังคมที่ผู้กำหนดนโยบายต้องคำนึงถึง อาจเป็นเพราะสิ่งแวดล้อมในสังคมมีผลกระทบต่อการกำหนดนโยบาย เช่น ปัจจัยทางการเมืองและวัฒนธรรมการเมือง ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์

2.3.4 ความสำคัญของนโยบายสาธารณะ

นโยบายสาธารณะ ที่รัฐบาลได้กำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการบริหารราชการแผ่นดิน และส่วนงานต่าง ๆ ได้นำมาเป็นกรอบในการพัฒนา โดยการกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ ดังนี้

รัฐบาล เมื่อพิจารณาความสำคัญต่อผู้กำหนดนโยบายประการแรกส่วนใหญ่ผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการกำหนดนโยบายการบริหารประเทศก็คือ รัฐบาล หากรัฐบาลกำหนดนโยบายสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ทั้งในด้านค่านิยมของสังคมและการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพของประชาชน จะทำให้รัฐบาลได้รับความศรัทธา เชื่อถือจากประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารัฐบายผลักดันให้นโยบายนำไปสู่การปฏิบัติได้ จะยิ่งทำให้รัฐบาลได้รับการยอมรับและนิยมจากประชาชน แต่ถ้ารัฐบาลกำหนดนโยบายไม่สอดคล้องกับค่านิยม หรือความต้องการของประชาชน ประชาชนอาจรวมตัวกันกดดันเพื่อให้รัฐบาลเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรืออาจมีผลรุนแรงจนทำให้รัฐบาลต้องลาออก หรือยุบสภา ดังนั้น นโยบายสาธารณะมีความสำคัญต่อการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาล

ข้าราชการ นโยบายสาธารณะที่ถูกกำหนดโดยรัฐบาล และนโยบายถูกผลักดันให้ไปปฏิบัติโดยข้าราชการ จึงมีความสำคัญต่อข้าราชการในฐานะผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ หรือวางแผนในการปฏิบัติ

ประชาชน ในการปกครองระบอบประชาธิปไตย นโยบายสาธารณะถูกกำหนดโดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลเป็นตัวแทนของประชาชน เมื่อกำหนดนโยบายแล้ว ข้าราชการจะทำหน้าที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้ที่รับผลจากนโยบายก็คือประชาชน ดังนั้นนโยบายมีความสำคัญในฐานะที่เป็นแนวทางการตัดสินใจเลือกรัฐบาล และมีความสำคัญต่อการแก้ไขปัญหา และคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน

สรุปได้ว่า นโยบายสาธารณะเป็นตัวกำหนดผลประโยชน์และกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศ โดยการนำนโยบายมาปฏิบัติผ่านหน่วยงานต่างๆ ของรัฐ เพื่อแก้ปัญหาให้กับประชาชน เช่น สำนักงานเขตตลิ่งชัน ที่มีแนวทางการปฏิบัติจากกรุงเทพมหานคร มาสู่การบริหารงานระดับเขต โดย

เฉพาะที่เขตตลิ่งชันมีอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ในการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม พัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว

2.3.5 แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 ปี

กรุงเทพมหานครมีแผนระยะยาว คือ แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 12 ปี (พ.ศ. 2552-2563) เป็นกรอบใหญ่ในการพัฒนากรุงเทพมหานคร โดยแบ่งช่วงของการนำแผนดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติเป็น 3 ระยะ ระยะละ 4 ปี คือ ระยะที่ 1 พ.ศ.2552-2555 ระยะที่ 2 พ.ศ.2556-2559 และระยะที่ 3 พ.ศ. 2560-2563

กรุงเทพมหานครใช้แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 ปี ระยะที่ 1 หรือแผนบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2552-2555 เป็นแนวทางในการพัฒนา บริหารราชการ และปฏิบัติราชการในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ. 2552-2555 ซึ่งจะสิ้นสุดแผนในปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ดังนั้น สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล จึงได้จัดทำแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 ปี ระยะที่ 2 พ.ศ. 2556-2559 เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากรุงเทพมหานครในช่วงปี 2556-2559 โดยได้ศึกษาวิเคราะห์ผลการดำเนินการตามแผนบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2552-2555 ที่ผ่านมา ประกอบกับผลการศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์และสถิติที่เกี่ยวข้องกับกรุงเทพมหานคร ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และแนวโน้มการพัฒนาในอนาคต ทั้งนี้ยังได้ใช้แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 12 ปี (พ.ศ. 2552-2563) เป็นพื้นฐาน

ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อม

แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 ปี ระยะที่ 2 (พ.ศ. 2556-2559) ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม

สถานการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมของกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างจากเมืองหลวงของประเทศอื่น จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ความหลากหลายของกิจกรรมเมือง อันเป็นผลจากความเจริญทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมและการบริการ ทำให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมและการก่อมลพิษต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นมลพิษทางอากาศ ระดับเสียงที่ก่อให้เกิดความรำคาญ น้ำเสีย ขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล พื้นที่สีเขียว และพื้นที่โล่งสาธารณะไม่เพียงพอ รวมถึงผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ การขาดแคลนแหล่งผลิตพลังงานเชื้อเพลิง ปัญหาภัยพิบัติต่าง ๆ ทั้งน้ำท่วม แผ่นดินไหว เกาะความร้อนในพื้นที่เมือง

การแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ผ่านมาของกรุงเทพมหานครภายใต้แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 12 ปี (พ.ศ. 2552-2563) เพื่อมุ่งสู่ **“กรุงเทพมหานครแห่งความน่าอยู่อย่างยั่งยืน”** โดยในส่วนของการการพัฒนาสู่มหานครแห่งสิ่งแวดล้อม (Striving for Green Bangkok) ได้ดำเนินการตาม 2 แนวทาง ได้แก่ การจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐาน บนฐานยั่งยืน เท่าเทียม โปร่งใส (Green) และการสร้างสิ่งแวดล้อมเมืองที่สวยงาม สังคมที่ปลอดภัย น่าอยู่ เข้มแข็งมีความสุข (Good

life) ด้วยการผลักดันให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบ ทั้งในระดับบุคคล ครัวเรือน ชุมชน และหน่วยกิจกรรมทางธุรกิจและการบริการ โดยในช่วง 4 ปีที่ผ่านมาภายใต้ แผนบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2552-2555 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักสิ่งแวดล้อมได้ให้ความสำคัญกับการสร้างความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชนและนักเรียนรวมถึงร่วมมือกับภาครัฐและเอกชนในการรณรงค์ให้เกิดการปรับเปลี่ยนค่านิยมและพฤติกรรมของสังคมเมืองให้มุ่ง รักษ์สิ่งแวดล้อม ในขณะที่สำนักการระบายน้ำ สำนักผังเมือง สำนักการโยธา สำนักการจราจรและขนส่ง และสำนักงานเขตต่างผลักดันภารกิจเฉพาะด้านในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมที่ดีของเมืองให้เป็นไป ตามแผนงานที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม กรุงเทพมหานครยังคงรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินการกิจกรรมต่างๆ ในการรักษาสิ่งแวดล้อมของเมือง เนื่องจากกฎหมายสำคัญยังไม่มีผลบังคับใช้ /ยังไม่ได้นำมาใช้อย่างจริงจัง เช่น การจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียจึงยังต้องพิจารณากำหนดแนวทางที่เหมาะสม เพื่อเร่งรัดให้กรุงเทพมหานคร มีเครื่องมือสำคัญในการควบคุม กำกับในการรักษาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่ดีของเมืองต่อไป สำหรับสถานการณ์โดยรวมของกรุงเทพมหานคร อันเป็นผลจากการดำเนินการตามแผนบริหารราชการ-กรุงเทพมหานคร พ.ศ.2552-2555 สรุปได้ดังนี้

1. **การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม** การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร รูปแบบการดำเนินชีวิตของคนกรุงเทพในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ราคาที่ดิน ความสะดวกในการเดินทาง มีผลต่อการพัฒนากรุงเทพฯ ในเชิงพื้นที่อย่างมาก กล่าวคือมีการกระจุกตัวของที่พักอาศัยและที่ทำงานอยู่ในบริเวณพื้นที่เขตชั้นใน ซึ่งเป็นพื้นที่ศูนย์กลางธุรกิจของกรุงเทพมหานครและของประเทศ ในขณะเดียวกันมีการกระจายตัวของหมู่บ้านจัดสรรในพื้นที่ที่เคย ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่เกษตรกรรมหรือพื้นที่เพื่อการระบายน้ำ เมื่อการใช้ประโยชน์ที่ดินและอาคารถูกบุกรุก ยากแก่การควบคุม ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมของเมือง เกิดการทรุดตัวของดิน ทางระบายน้ำตามธรรมชาติ ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ร่วมกับระบบระบายน้ำที่กรุงเทพมหานครได้ดำเนินการไว้ ข้อจำกัดดังกล่าวส่งผลให้ การบริหารจัดการน้ำเป็นไปด้วยความยากลำบากเพิ่มขึ้น ปริมาณและระยะเวลาที่น้ำท่วมขังยาวนานขึ้นในแต่ละปี ดังจะเห็นได้จากสถานการณ์น้ำท่วมที่เกิดขึ้นในปี 2554 ซึ่งมีน้ำเหนือหลากเข้าพื้นที่กรุงเทพฯ ทั้งด้านเหนือ ด้านตะวันออก และตะวันตกในปริมาณสูงมาก ระดับน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาขึ้น ระยะเวลาท่วมขังนานประมาณเกือบสองเดือน ภาวการณ์ดังกล่าวทำให้กรุงเทพมหานครจะต้องเร่งดำเนินการก่อสร้างแนวคันกั้นน้ำให้แล้วเสร็จโดยเร็ว จัดหาพื้นที่รองรับน้ำ รวมถึงกำหนดแผนรองรับสถานการณ์น้ำท่วมที่สอดคล้องกับแผนระดับประเทศอีกด้วย

2. **ปัญหาน้ำเสียของกรุงเทพมหานคร** สาเหตุสำคัญเกิดจากการระบายน้ำเสียจากอาคารบ้านเรือนและชุมชนที่มีปริมาณสารอินทรีย์ปะปนลงสู่แหล่งน้ำโดยไม่ได้รับการบำบัดเพียงพอ จากข้อมูลปริมาณการใช้น้ำประปาของการประปานครหลวง กรุงเทพมหานคร มีปริมาณน้ำเสียเกิดขึ้นใน

ปี 2553 ประมาณ 2.4 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ในขณะที่สามารถบำบัดน้ำเสียได้ 1,016,800 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน น้ำเสียเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อความเน่าเสียในคูคลองของกรุงเทพมหานคร ต้องกำหนดมาตรการอื่น ๆ ร่วมในการแก้ไขปัญหาน้ำเสีย

3. **มูลฝอยของเสียอันตรายและสิ่งปฏิกูล** กรุงเทพมหานครมีมูลฝอยที่จัดเก็บได้ เฉลี่ย 8,929 ตันต่อวัน ในปี 2554 หรือคิดเป็นร้อยละ 21 ของปริมาณมูลฝอยทั้งประเทศ 43,800 ตันต่อวัน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหาขยะในช่วงที่ผ่านมาดีขึ้น ซึ่งกรุงเทพมหานครจะยังคงยึดแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการลดและคัดแยกมูลฝอยโดยนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์ที่ แหล่งกำเนิดตามหลักการ 3Rs ต่อไป รวมถึงเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการมูลฝอย (รวมขยะอันตราย) กากไขมันและสิ่งปฏิกูล โดยเฉพาะในส่วนของการเก็บขนมูลฝอย และการนำไปจัดการตามคุณสมบัติของขยะแต่ละประเภท และการศึกษาวิจัยเพื่อนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม มาใช้ในการจัดการมูลฝอยในกรุงเทพมหานครเพิ่มเติมด้วย

การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการลดและคัดแยกมูลฝอยโดยนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์ ที่แหล่งกำเนิดตามหลักการ 3Rs โดยการสร้างการรับรู้และสร้างจิตสำนึกในการมีวิถีชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมโดยอาศัยหลักการสิ่งแวดล้อมศึกษา มุ่งหวังปรับเปลี่ยนทัศนคติและวัฒนธรรมการบริโภคและการทิ้งขยะตามประเภทของวัสดุและการนำไปใช้ประโยชน์ตามแนวคิดขยะคือทรัพยากร

4. **พื้นที่สีเขียว** ปัจจุบันกรุงเทพมหานครยังขาดแคลนพื้นที่สีเขียวและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ กรุงเทพมหานครในปี 2552-2554 มีพื้นที่สีเขียวในรูปแบบ สวนสาธารณะต่อประชากร 3.93 4.13 และ 4.44 ตร.ม. ต่อคนตามลำดับ ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานสากลที่ 15 ตร.ม. ต่อคน ทำให้กรุงเทพมหานครต้องจัดหาพื้นที่เพิ่มสีเขียวให้มากขึ้น โดยการจัดทำสวนสาธารณะ สวนหย่อม ปลูกต้นไม้ ในพื้นที่ว่างของเอกชน รัฐ รัฐวิสาหกิจ ศาสนสถาน โรงเรียน ริมคลอง เกาะกลาง ทางเท้า เป็นต้น ให้สอดคล้องกับการศึกษาโครงการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมปรับปรุงฟื้นฟูเมืองตามแนวพระราชดำริ (แหล่งข้อมูล : สำนักผังเมือง, 2554) ที่ระบุว่า กรุงเทพฯ ต้องการพื้นที่โล่งสาธารณะเพิ่มเติม ซึ่งจำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ สวนสาธารณะ (Public Park) และที่โล่งกิจกรรมสาธารณะ (Public Plaza) โดยเฉพาะในส่วนของสวนสาธารณะ กรุงเทพฯ ยังขาดแคลน พื้นที่สวนสาธารณะทุกระดับอยู่มาก ทั้งนี้ประมาณการความต้องการพื้นที่สวนสาธารณะตามร่างผังเมืองรวม-กรุงเทพมหานคร ปรับปรุงครั้งที่ 3 เพิ่มจากที่มีอยู่เดิมในปี 2554 (8,787 ไร่) อีก 16,813 ไร่ ภายในปี 2575 การที่กรุงเทพมหานครจะสามารถจัดหาพื้นที่เพื่อก่อสร้างเป็นสวนสาธารณะแต่ละลักษณะเพิ่มเติมเป็นเรื่องที่ท้าทายอย่างยิ่ง ทั้งในเรื่องการกำหนดวิธีการและการบริหารจัดการเพื่อให้ได้งบประมาณมาดำเนินการ ซึ่งเป็นกรณีที่พบอยู่เสมอ ในการจัดบริการ ด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง

5. **คุณภาพอากาศและเสียง** พื้นที่หลักที่มีปัญหาคุณภาพอากาศและเสียงของกรุงเทพมหานคร ได้แก่ พื้นที่ริมถนน คุณภาพอากาศในกรุงเทพมหานครมีปัญหาหลักที่พบคือ ฝุ่นละออง เพื่อพัฒนาให้กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองสีเขียว สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ที่กำหนด ให้กรุงเทพมหานคร พัฒนาสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพที่ดีอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันแบบองค์รวม เอื้อต่อการอยู่อาศัยและการท่องเที่ยวที่มีความปลอดภัย สวยงาม มีชีวิตชีวา และสะดวก

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตั้งแต่ฉบับที่ 7 เป็นต้นมา ได้ให้ความสำคัญของการคุ้มครองและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ได้กำหนดไว้ในนโยบาย คือการผนึกกำลังของทุก ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและให้มีการปรับปรุงระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติใหม่ โดยสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมกับรัฐ ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540–2544) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพตามหลักอนุรักษ์ และความสมดุลทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตลอดจนสร้างความเป็นธรรมในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เปิดโอกาสให้ประชาชน องค์กรเอกชนและองค์กรปกครองท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป้องกันและแก้ไขปัญหาของตนเองมากกว่าแผนพัฒนาฯ ฉบับใด ๆ และเพื่อให้บรรลุประสงค์และเป้าหมายดังกล่าว ยุทธศาสตร์การพัฒนา 3 ประการ ได้ถูกกำหนดไว้ คือ

1) การฟื้นฟูบูรณะทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2) การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน และชุมชน

3) การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน ได้มีการวางแนวทางการดำเนินงานดังนี้

1) ปรับปรุงบทบาทของภาครัฐ เพื่อสนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนโดยปรับทัศนคติและปรับปรุงขีดความสามารถของหน่วยงานของรัฐให้สามารถร่วมมือและเกื้อหนุนชุมชนในท้องถิ่น และรณรงค์ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ เพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกให้แก่ประชาชนและองค์การชุมชน

2) พัฒนาเครือข่ายสารสนเทศทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3) สร้างโอกาสให้ชุมชนและประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น (สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล, แผนพัฒนากรุงเทพ 12 ปี ระยะที่ 2 (พ.ศ.2556-2559), หน้า 1)

2.4 นโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน

สิ่งแวดล้อมมีความสำคัญกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ สิ่งแวดล้อมคือทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต รวมทั้งที่เป็นรูปธรรม คือ (สามารถจับต้องและมองเห็นได้) และนามธรรม คือ (วัฒนธรรม แบบแผน ประเพณี และความเชื่อ) มีอิทธิพลเชื่อมโยงถึงกัน การเอื้อประโยชน์มีปัจจัยในการเกื้อหนุนซึ่งกันและกันมีผลกระทบจากปัจจัยหนึ่งมีส่วนเสริมสร้าง หรือทำลายอีกส่วนหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ สิ่งแวดล้อมเป็นวงจรและวัฏจักรที่เกี่ยวข้องกันทั้งระบบถ้าไม่เฝ้าระวังหรือป้องกัน สิ่งแวดล้อมจะถูกทำลายไป

นโยบายสำนักงานเขตตลิ่งชัน เป็นหน่วยงานสังกัดกรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่ปฏิบัติงานประจำตามพื้นที่การดำเนินการเป็นไปตามกฎหมาย และดำเนินการให้สอดคล้องเป็นไปตามนโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) และที่สำคัญ คือ แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 ปี มีระยะที่ 2 พ.ศ.2557–2559 กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นศูนย์กลางในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมุ่งสู่มหานครเป็นศูนย์กลางการพัฒนามีการเชื่อมโยงทุกมิติอย่างบูรณาการทุกมิติ ทั้งมิติตัวคน สังคม ชุมชน เศรษฐกิจ การท่องเที่ยวพร้อมทั้งการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสำคัญของเขตตลิ่งชันในบรรยากาศของความเป็นไทยโดยเฉพาะทางด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 16, 17 และ 18 แห่งพระราชบัญญัติ ให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการให้การบริการด้านสาธารณะ ปรับปรุงภูมิทัศน์ การท่องเที่ยวที่กำหนดไว้ เป็นนโยบายทุกระดับ ตั้งแต่ท้องถิ่นถึงระดับชาติ สร้างเสริมกรุงเทพมหานครการพัฒนาสุขภาพ การศึกษาศิลปะและวัฒนธรรม มีสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ดีสวยงามควบคู่กับการพัฒนา

แนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเขตตลิ่งชัน ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ที่ได้กำหนเป็นนโยบายและยุทธศาสตร์ สรุปเกี่ยวกับประเด็นการพัฒนาดังกล่าวได้ 3 แนวทางดังนี้

1) ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานคร เป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม

ปัจจุบันประเทศไทยกำลังพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 12 ปี (เริ่มปี พ.ศ. 2552-2563) ที่มีความสำคัญเป็นกรอบใหญ่ในการพัฒนากรุงเทพและปริมณฑล เขตตลิ่งชันรับนโยบายบริหารงานไปสู่บทบาทในระดับนานาชาติ ยุทธศาสตร์ดังกล่าวต้องมีขอบข่ายการพัฒนาในหลายมิติ ตั้งแต่ระดับชาติลงมาจนถึงระดับท้องถิ่น การสร้างความสมดุลและยั่งยืนในการพัฒนาพื้นที่เพื่อกำกับใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างสภาพแวดล้อมที่ดีพัฒนาเพิ่มพื้นที่สีเขียว สวนสาธารณะพัฒนาแนวแม่น้ำลำคลองให้มีภูมิทัศน์ร่มรื่นใช้ประโยชน์เพื่อการนันทนาการ จัดให้มีสนามกีฬา สนามเด็กเล่น สนามออกกำลังกาย และบริการสาธารณะ กิจกรรมด้านการป้องกันน้ำท่วม การระบายน้ำ ปรับปรุงคุณภาพน้ำ การจัดการมูลฝอย ลดมลพิษอากาศและเสียง ลดภาวะโลกร้อนและการอนุรักษ์

พลังงาน การบริหารสิ่งแวดล้อมต้องมีมาตรการติดตามตรวจสอบดูแล เพื่อพัฒนาสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพที่ดีอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันแบบองค์รวม เอื้อต่อการอยู่อาศัยและการท่องเที่ยวที่มีความปลอดภัย ใช้มาตรการทางสังคม ควบคุมติดตามและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

บทบาทด้านการบริหารสิ่งแวดล้อม ต้องมีมาตรการติดตามตรวจสอบการดูแลสิ่งแวดล้อม ควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินได้ ยกเว้น ข้อกำหนดต่าง ๆ การพัฒนาการสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานที่ส่งผลกระทบทางกายภาพ การบูรณะซ่อมแซมและการจัดภูมิทัศน์

ส่งเสริมการศึกษาวิจัยสิ่งแวดล้อม เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาในสิ่งที่เกิดขึ้นจากมลภาวะของความไม่สมดุลทางธรรมชาติ สภาวะโลกร้อน สิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านมลพิษ กำกับดูแลการบำบัดฟื้นฟูสภาวะแวดล้อมทางตรงและทางอ้อม

ส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม หมายถึง การจัดกิจกรรมศึกษา ดูงาน การใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อม จัดการให้ความรู้ถึงข้อดี ข้อเสียในระบบการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับองค์กรและระดับบริหารประเทศ ที่สำคัญการใช้อย่างประหยัดและนำกลับมาใช้ซ้ำอีกได้ การบูรณะซ่อมแซมทำนุบำรุง

2) ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยวของเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพ- มหานคร

การท่องเที่ยวของเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานครสู่ความเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำนักงานเขตตลิ่งชันเร่งรัดพัฒนาให้สอดคล้องกับความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ และโบราณสถานที่ต้องการอนุรักษ์และสภาพของสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างสร้างสรรค์ และมีวิสัยทัศน์ จัดทำแผนภูมิและมุมมองอย่างกว้างไกลเพื่อสร้างชื่อเสียงประเทศไทยคือ **“กรุงเทพมหานคร เป็นมหานครท่องเที่ยวที่ดีที่สุด”** ตามที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่งเสริมการท่องเที่ยวเพิ่มประสิทธิภาพกลไกลการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เชิงเครือข่ายกับภาคีต่างๆ กับการท่องเที่ยว เขตตลิ่งชันเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและเชิงอนุรักษ์ ซึ่งส่งเสริมเศรษฐกิจการท่องเที่ยวให้เป็นระดับประเทศ เพื่อผสานเชื่อมโยงนานาประเทศและเป็นอารยธรรมมรดกวัฒนธรรมและส่งเสริมอาชีพ ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายสู่ระดับสากล

ยุทธศาสตร์ 6 มหานครแห่งเศรษฐกิจและการเรียนรู้

โดยการส่งเสริมการใช้ความสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าและบริการ พัฒนาผู้ประกอบการให้มีความคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้ พัฒนาทักษะ และองค์ความรู้ในภาคการผลิต สนับสนุนให้ชุมชน วิสาหกิจชุมชนใช้ทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นผนวกกับองค์ความรู้สมัยใหม่ ด้วยมาตรการ/กลยุทธ์ดังนี้

1. ส่งเสริมผู้มีอาชีพหรือผู้มีความรู้ด้านอาชีพเป็นผู้ประกอบการและพัฒนาไปสู่ธุรกิจชุมชน
2. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการรักษามาตรฐานสินค้าและบริการระดับชุมชน

3. สร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ ด้วยการสร้างโอกาสและช่องทางประกอบการค้าหรือการลงทุนให้แก่ประชาชนเพื่อสร้างรายได้และลดรายจ่าย (แผนปฏิบัติราชการประจำปี 2559, สำนักงานเขตตลิ่งชัน, หน้า 34)

มูลนิธิสิ่งแวดล้อมไทย (2548, หน้า 2-5) มองการท่องเที่ยวยั่งยืนว่า ควรให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจกับนักท่องเที่ยว และการบริหารจัดการการท่องเที่ยวควรให้ประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดนโยบายและแผนการดำเนินงานกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้มีการคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ที่ดีงามของท้องถิ่น และให้ชุมชนได้รับผลตอบแทนที่ยั่งยืนที่เกิดจากการท่องเที่ยว

3. ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

"ตลิ่งชัน" เป็นเขตหนึ่งในฝั่งธนบุรีของกรุงเทพมหานคร ที่แต่เดิมเคยเป็นพื้นที่ทำการเกษตร ผสมผสาน เนื่องจากมีน้ำท่าอุดมสมบูรณ์ มีคูคลองแยกย่อยมากมายที่นอกจากจะช่วยในการทำการเกษตรแล้ว ยังใช้เป็นเส้นทางสัญจรทางน้ำอีกด้วย ปัจจุบันเมื่อการคมนาคมเปลี่ยนไปใช้ถนนเป็นหลัก เส้นทางคูคลองเหล่านั้นก็ได้รับการพัฒนาให้กลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่าง "ตลาดน้ำ" ซึ่งนับเป็นมนต์เสน่ห์ตลาดแบบไทยๆ ที่มีมาแต่ดั้งเดิมจากวิถีในอดีตที่มีการค้าขายโดยใช้ทางน้ำเป็นทางสัญจรแลกเปลี่ยนสินค้า ซึ่งปัจจุบันก็ได้มีการดัดแปลงผสมผสานทำให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวแบบในปัจจุบัน แต่ก็ยังคงไว้ให้เห็นวิถีการค้าขายในสายน้ำในแบบอดีตอันเป็นเอกลักษณ์แห่งสยามประเทศ

เขตตลิ่งชันอยู่ในกลุ่มพื้นที่กรุงธนเหนือ มีคลองรอบ 3 ด้าน เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ชุมชนอยู่ใกล้ริมน้ำ มีทัศนียภาพและความเป็นอัตลักษณ์ของเขตตลิ่งชันด้วยศิลปวัฒนธรรมประเพณีแต่ดั้งเดิม เช่น ประเพณีชักพระ ประเพณีลอยกระทงหนุ่มสาวลอยเรือร้องเพลงกัน เป็นประเพณีสงกรานต์ ทำบุญใส่บาตรรดน้ำดำหัว เป็นศิลปะที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาเป็นอัตลักษณ์ของเขตตลิ่งชัน นโยบายกรุงเทพฯ เป็นเมืองสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ ให้ต่อยอดด้วยแผนเศรษฐกิจ สังคมควบคู่กับการเอาใจใส่ต่อสภาวะสิ่งแวดล้อมพร้อมกับความเจริญเติบโต ช่วยให้ SME ในท้องถิ่นเข้มแข็ง ก่อให้เกิดเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม การศึกษา ให้ชุมชนมีส่วนร่วมดูแล ป้องกันอาชญากรรม ยาเสพติด ภัยธรรมชาติ และอุบัติภัยต่างๆ ประชานมีคุณภาพชีวิตที่ดี เรื่องสุขอนามัยใช้หลักการกระจายอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน พร้อมกับดึงดูดการท่องเที่ยว คือ อาหารไทย โบราณสถาน โบราณวัตถุ อัธยาศัยไมตรีของคนไทย ศิลปวัฒนธรรมประเพณี และแหล่งช้อปปิ้ง เสน่ห์ตลาดน้ำและไม้ประดับ เพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

2.5 สภาพพื้นที่ที่ศึกษา

การวิจัยเรื่อง “ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพทั่วไปของพื้นที่การศึกษาก่อนทำวิจัยดังนี้

แผนที่เขตตลิ่งชัน

ข้อมูลสภาพทางภูมิศาสตร์ เขตตลิ่งชัน เป็นที่ราบลุ่มมีคลองรอบ 3 ด้าน เมื่อถึงฤดูน้ำมีน้ำท่วมขังในพื้นที่โดยน้ำได้พาตะกอนปุ๋ยต่างๆ มาไว้ในพื้นที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชผัก- ผลไม้ โดยเขตตลิ่งชันมีอาณาบริเวณติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับอำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับเขตบางกอกน้อยและเขตบางพลัด
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับเขตทวีวัฒนา
ทิศใต้	ติดต่อกับเขตภาษีเจริญ และเขตบางแค

แหล่งวัฒนธรรม ช่างฝีมือ เขตตลิ่งชัน : การแทงหยวก ชุมชนวัดจำปา

การแทงหยวก คือ ศิลปะการแกะสลัก ตบแต่งต้นกล้วยให้เป็นลวดลายแบบต่างๆ เป็นความรู้ในเชิงฝีมือที่ถ่ายทอดกันมาตั้งแต่อดีตเป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้ว ให้ใช้ประโยชน์ในงานตกแต่งประดับประดา เมรุเผาศพ และอุปกรณ์ประดับงานบุญอื่น ๆ โดย นายทวีศักดิ์ หว่างจันทร์ อายุ 43 ปี เริ่มต้นเรียนรู้วิธีทำจากบิดาซึ่งได้รับการถ่ายทอดความสามารถด้านการแทงหยวกมาจากชาววังที่อพยพลี้ภัยสงครามในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 มาอาศัยอยู่ ณ ชุมชนวัดจำปา การแทงหยวกมีอุปกรณ์ประกอบด้วยมีดสำหรับแทงหยวกซึ่งผลิตเองภายในครัวเรือน วัสดุที่ใช้คือ ต้นกล้วยตานี

เพราะไม่แตกง่าย ปัจจุบัน ต้นกล้วยตานีเพราะไม่แตกง่าย และมีของตบแต่งเช่น ผัก ผลไม้ ช่วยเพิ่มลวดลายให้สวยงามมากยิ่งขึ้น ส่วนกระดาษสีใช้สำหรับรองรับลวดลายต้นกล้วยให้ปรากฏชัดเจน ประเภทลวดลายในการทำหยวกมีหลากหลาย เช่น ลายฟันปลา ฟันสาม ฟันห้า ฟันบัว แข้งสิงห์ ซึ่งเป็นลายกนก ต่างๆ

กะโหลกซออู้ผลิตจากเม็ดขนุนบด ซออู้ เกิดขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นเครื่องดนตรีที่จัดอยู่ในประเภทเครื่องสาย ลักษณะของซออู้จะมี 2 สาย เสียงทุ้มต่ำ กะโหลกซอทำด้วยกะลามะพร้าวพันธุ์ซอทรงกลมรี นำมาปาดกะลาออกด้านหนึ่ง และใช้หนังแพะหรือหนัง ลูกวัวขึงตึงขึ้นหน้าซอ ขนาดความกว้างประมาณ 13-14 เซนติเมตร ต่อมา นายศิริ รวยดี ผู้บรรเลงซออู้ได้คิดค้นการประดิษฐ์กะโหลกซออู้จากเม็ดขนุนโดยใช้ระยะเวลาในการทดลองประดิษฐ์ถึง 2 ปี ช่วงแรกของการคิดค้นนั้นใช้เม็ดขนุนเป็นวัตถุดิบเพียงอย่างเดียวจึงมีข้อเสียคือ น้ำหนักของกะโหลกมีมากเกินไป จึงได้ปรับวิธีการประดิษฐ์ในหลายวิธีจนสำเร็จ โดยการใช้พิมพ์กะโหลกซออู้เป็นตัวกำหนดรูปแบบของการผลิตกะโหลกซออู้ที่ผลิตด้วยเม็ดขนุน สามารถใช้ขนุนทุกสายพันธุ์ จึงหาได้ง่ายและมีต้นทุนต่ำ หลักสำคัญอยู่ที่การทำให้เม็ดขนุนสดแปรรูปเป็นผงเม็ดขนุน เพียงเท่านี้ก็จะสามารถนำมาเป็นวัตถุดิบในการผลิตที่ดีได้ ด้วยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นี้ทำให้ กะโหลกซออู้ที่ประดิษฐ์จากเม็ดขนุนของนายศิริ ได้รับรางวัลเกียรติบัตรเชิดชูเกียรติจากสมาคมสิ่งประดิษฐ์ไทยในวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2546 (แผนที่แหล่งวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีชีวิต เขตตลิ่งชัน http://www.livingculturalsites.com/index_19_04.html)

แหล่งวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี เขตตลิ่งชัน : ประเพณีชักพระ วัดไก่เตี้ย วัดไก่เตี้ย เป็นวัดโบราณ สร้างขึ้นปลายสมัยกรุงธนบุรี ราว พ.ศ. 2320 โดยเจ้าพระยารัตนาพิพิธ (สนธิ์ สันธิรัตน์) ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อ พ.ศ. 2320 และผูกพัทธสีมาอุโบสถหลังใหม่เมื่อวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2514

วัดไก่เตี้ยมีประเพณีที่สำคัญและปฏิบัติสืบทอดกันมา 200 กว่าปี คือ “ประเพณีการชักพระประจำปี” หรือ “งานแห่และสมโภชพระบรมสารีริกธาตุ” เป็นการจัดงานร่วมกับวัดนางชี เขตภาษีเจริญ ซึ่งเป็นวัดที่เก่าแก่สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาและเป็นที่ประดิษฐานของพระบรมสารีริกธาตุ ประเพณีชักพระ เป็นประเพณีที่มีมาแต่โบราณ มีวัตถุประสงค์ให้พุทธศาสนิกชนริมฝั่งคลองระหว่างวัดทั้งสองได้กราบไหว้บูชาพระบรมสารีริกธาตุและทำบุญร่วมกันเพื่อความเป็นสิริมงคล มีกำหนดจัดงานเป็นเวลา 3 วัน คือในวันแรม 1 ค่ำ เดือน 12 เริ่มต้นพิธีการที่วัดนางชีโดยทำพิธีบวงสรวงอัญเชิญเสด็จพระบรมสารีริกธาตุสู่มณฑลพิธี พระสงฆ์ทรงสมณศักดิ์เจริญพระพุทธมนต์เปิดงาน เวลา 16.00 น. ประธานในพิธีนำสรงน้ำพระบรมสารีริกธาตุ เปิดโอกาสให้ประชาชนได้สรงน้ำจนถึงเวลา 22.00 น. ในวันแรม 2 ค่ำ เดือน 12 เป็นวันอัญเชิญเสด็จแห่ทางเรือจากวัดนางชีสู่วัดไก่เตี้ย พิธีการเริ่มตั้งแต่เวลา 06.00 น. เปิดให้ประชาชนได้สรงน้ำ เวลา 08.30 น. คณะกรรมการจะ

ทำการตรวจนับพระบรมสารีริกธาตุเพื่ออัญเชิญเสด็จแห่ทางเรือ ปัจจุบันใช้เรือพระราชพิธีเป็นเรือองค์พระแห่ไปตามคลองต่าง ๆ ตั้งแต่คลองด่านหน้าวัดนางชีไปตามคลองบางหลวง เข้าคลองบางแวก คลองชักพระ เลี้ยวซ้ายออกสู่คลองบางกอกน้อยที่วัดไก่เตี้ย เวลา 10.30 น. โดยประมาณ ในขณะที่พระบรมสารีริกธาตุเสด็จถึงท่าน้ำวัดไก่เตี้ย เจ้าอาวาสวัดนางชีจะอัญเชิญเสด็จพระบรมสารีริกธาตุจากเรือองค์พระ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครจะเป็นผู้อัญเชิญส่งมองให้เจ้าอาวาสวัดไก่เตี้ย เพื่ออัญเชิญเสด็จมาประดิษฐานที่พระอุโบสถ พระบรมสารีริกธาตุจะเสด็จประทับอยู่ที่วัดไก่เตี้ยประมาณ 2 ชั่วโมง คือตั้งแต่เวลาประมาณ 11.00 น. ถึงเวลา 13.00 น. ระหว่างนี้ ประชาชนก็จะเข้ากราบนมัสการถวายสักการบูชาพระบรมสารีริกธาตุ มีการจัดภัตตาหารเพลถวายแด่พระภิกษุสามเณร และได้จัดตั้งโรงทานเลี้ยงประชาชนเป็นจำนวนมาก ตลอดถึงมีการละเล่นกระตั้ว สิงโต การละเล่นแบบไทยๆ เวลา 13.00 น. ก็จะอัญเชิญเสด็จทางเรือไปตามคลองบางกอกน้อยออกแม่น้ำเจ้าพระยา ผ่านวัดอรุณราชวราราม ราชวรมหาวิหาร เลี้ยวขวาเข้าคลองบางหลวง เลี้ยวซ้ายเข้าคลองด่านกลับสู่วัดนางชีเวลาประมาณ 15.00 น. เมื่อเรือพระราชพิธีเทียบท่าน้ำวัดนางชี แล้วขึ้นประดิษฐานภายในพระมณฑป ในวันแรม 3 ค่ำ เดือน 12 เป็นวันสมโภชพระบรมสารีริกธาตุ ในเวลา 18.00 น. พระสงฆ์ที่นิมนต์มาจากอารามต่าง ๆ จำนวน 108 รูป ได้พร้อมกันประกอบพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนา เสร็จแล้วอัญเชิญเสด็จพระบรมสารีริกธาตุสู่ที่ประดิษฐานเดิม พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา เป็นอันเสร็จพิธี (แผนที่แหล่งวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีชีวิต เขตตลิ่งชัน http://www.livingculturalsites.com/index_19_04.html)

โฮมสเตย์และแหล่งเรียนรู้วิถีถิ่นในชุมชนเกาะศาลเจ้าในย่านตลิ่งชัน แม้จะเป็นส่วนหนึ่งของเมืองหลวงอย่างกรุงเทพฯ แต่ยังคงความเป็นชุมชนชาวสวนเกษตรริมคลอง ยังคงเห็นบรรยากาศของสวนผัก สวนกล้วยไม้ และวิถีชีวิตของบ้านเรือนและคนริมคลอง แต่ในปัจจุบันนี้ที่เมืองกำลังขยายตัวอยู่ตลอดเวลา ทำให้บรรยากาศดังกล่าวหายไป พื้นที่สวนถูกแทนที่ด้วยถนน สะพาน และหมู่บ้านจัดสรรที่รุกล้อมเข้ามาทุกด้าน

หัวโขนครูบาอาจารย์ และผลงานแทงหยวกที่เก็บรักษาไว้

ที่ “ชุมชนวัดจำปา” หรือบางคนอาจรู้จักกันในชื่อ “ชุมชนเกาะศาลเจ้า” เป็นอีกชุมชนหนึ่งที่ยังคงวิถีถิ่นไว้ได้แม้จะถูกหมู่บ้านจัดสรรล้อมเข้ามาเรื่อยๆ ที่นี่เป็นชุมชนเล็กๆ ย่านคลองบางระมาดในเขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ เป็นอีกหนึ่งชุมชนที่ยังคงความสงบของวิถีชาวคลอง และในชุมชนยังเป็นแหล่งเรียนรู้งานช่าง ที่เรียกว่า “กลุ่มช่างวัดจำปา” ซึ่งมีฝีมือทั้งงานเขียน งานปั้น งานแทงหยวก งานบายศรี การทำน้ำอบน้ำปรุง และแป้งพวง ซึ่งเป็นอีกหนึ่งวิถีท้องถิ่นที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น และยังคงรักษาวิถีของตนเองไว้ได้เป็นอย่างดีจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งที่นี่ยังเปิดเป็นแหล่งเรียนรู้ให้คนภายนอกได้เข้ามาสัมผัสกันในรูปแบบของโฮมสเตย์ ซึ่งคู่พระนางยอดนิยมอย่าง “ณเดชน์-

ญาญ่า" ได้มาพักค้างคืนและมาถ่ายทำรายการ "ฉันไปค้างคืนกับซุปเปอร์สตาร์" ที่โฮมสเตย์ ในชุมชนแห่งนี้อีกด้วย

วัดจำปา เป็นวัดเก่าแก่สมัยกรุงศรีอยุธยาภายในวัดมีโบสถ์เก่าประมาณ 200 กว่าปี สถาปัตยกรรมของตัวโบสถ์เป็นแบบที่นิยมสร้างกันสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย เรียกทรงวิลันดา วัดจำปาเป็นวัดพัฒนาตัวอย่างมีผลงานดีเด่นที่ได้รับรางวัลมากมายมาย ในวัดมีสิ่งศักดิ์สิทธิที่ว่ากันว่าใครได้ไปสักการะจะโชคดีคือ **หลวงพ่อโชคดี** พระประธานในโบสถ์วัดจำปา ในบริเวณรอบๆ วัดยังมีที่ให้เที่ยวและศึกษาอีกมากมายอาทิ บ่อน้ำมนต์ที่มีอายุมากกว่า 100 ปี, พระพุทธลอยน้ำ, ห้องสมุดประชาชนเฉลิมราชกุมารแห่งแรกของกรุงเทพมหานคร, ตลาดน้ำวัดจำปา

แหล่งโบราณคดีที่สำคัญ วัดช่างเหล็กเป็นวัดที่สำคัญแห่งหนึ่งของชุมชน โดยเฉพาะความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดำเป็นที่เคารพสักการะนับถือเป็นอย่างมาก ทางวัดได้จัดงานเนื่องในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาต่างๆ รวมทั้งงานประจำปีปิดทองหลวงพ่อดำ โดยจัด 3 คืน ในช่วงสัปดาห์แรกของเดือนมีนาคมบริเวณริมน้ำหน้าวัดที่เป็นคลองบางกอกน้อย มีการปักเสากั้นเป็นเขตอภัยทาน มีปลาชุกชุม ส่วนใหญ่เป็นปลาสวายและปลาเทโพ เป็นจุดแวะที่ชื่นชอบของนักท่องเที่ยว รวมทั้งเรือทัวร์นักท่องเที่ยวต่างชาติ ต่างจอดซื้อขนมปังเลี้ยงปลา โดยผู้ขายจะชักรอกถังใส่ขนมปังไปหย่อนใกล้ๆ เรือ เรือบางลำก็เตรียมขนมปังมาเอง ภายในวัดด้านที่ติดกับถนนเป็นลานกว้าง ในอดีตเคยมี "ตลาดเช้า" ทุกวัน ยกเว้นวันเสาร์อาทิตย์ ในวันพุธจะมีตลาดนัด 2 รอบ เช้าและเย็น โดยวัดมิได้คิดค่าเช่าจากพ่อค้าแม่ค้าแต่อย่างใด ที่นี่จึงเป็นที่ชุมชนของพ่อค้าแม่ค้าในถิ่นนี้และถิ่นใกล้เคียงที่มาไกลจากต่างจังหวัดก็มี เช่น สุพรรณบุรี นครปฐม ทางวัดมีโรงเรียนปริยัติธรรมเปิดสอนเริ่มมาตั้งแต่ พ.ศ. 2484 นอกจากนี้ยังได้ให้ที่ดินสร้างโรงเรียนระดับประถมศึกษาขึ้นในที่วัดและจัดให้มีห้องสมุดประชาชนอีกด้วย (ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร http://www.sac.or.th/databases/archaeology / archaeology)

แหล่งวัฒนธรรม คหกรรมศิลป์ เขตตลิ่งชัน : ตลาดน้ำตลิ่งชัน

ในสมัยพลตรี จำลอง ศรีเมือง เป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีนโยบายให้สำนักงานเขตตลิ่งชันจัดสร้างตลาดน้ำตลิ่งชันขึ้น โดยมี นายประชุม เจริญลาภ ผู้อำนวยการเขตตลิ่งชัน เป็นผู้รับนโยบายและทำโครงการพัฒนา ตลาดน้ำหน้าสำนักงานเขตตลิ่งชันขึ้นเมื่อปลาย พ.ศ.2530 เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางน้ำในเขตกรุงเทพมหานคร และเฉลิมฉลองเนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระชนมพรรษาครบ 5 รอบ ในปีนั้น สำนักงานเขตตลิ่งชันได้กำหนดแนวทางพิจารณาให้เกิดเป็นตลาดน้ำขึ้นใหม่โดยทำการประยุกต์ให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงและสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน เพื่อจะทำการพัฒนาตลาดบกให้เป็นตลาดน้ำ เพราะถนนเป็นสิ่งที่สำคัญในปัจจุบัน โดยปรับปรุงพื้นที่บริเวณถนนและสวนเฉลิมพระเกียรติหน้าสำนักงานเขตฯ เป็นศูนย์ตลาดนัดเพื่อการเกษตร และจัดให้มีการประกวดพืชพันธุ์ไม้ต่าง ๆ นิทรรศการและการบรรยายทางวิชาการ

ด้านการเกษตร ตลอดจนสินค้าอุปโภค บริโภค นอกจากนี้ยังจัดให้มีการท่องเที่ยวทางน้ำเพื่อชมสภาพชีวิตสองฝั่งคลอง และชิ้นชมสวนกล้วยไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ และผลไม้ เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เข้ามาซื้อหาผลผลิตทางการเกษตรและรู้จักท้องที่เขตตลิ่งชันเป็นอย่างดี ส่วนบริเวณริมคลองชักพระ หน้าสำนักงานเขตฯ จัดทำโป๊ะแพเลียบคลองชักพระถึงทางรถไฟเพื่อเป็นสถานีลงเรือท่องเที่ยวทางน้ำและเป็นศูนย์อาหารทางน้ำ โดยผู้ค้าต้องใช้เรือเป็นร้านค้า เพื่อให้มีสภาพเป็นตลาดน้ำเหมือนในอดีต พร้อมทั้งอนุรักษ์ให้เป็นของดีของเขตตลิ่งชัน

แหล่งวัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการ เขตตลิ่งชัน : ค่ายมวย

ค่ายมวย ส.วรพิน ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ.2525 โดย นายสุรพล (ส.) และภรรยา นางวรพิน รังษีกุลพิพัฒน์ (วรพิน) ซึ่งได้แรงบันดาลใจจากช่วงวัยรุ่นที่นายสุรพลมีความสนใจและชอบดูมวยไทย ต่อมาจึงก่อตั้งค่ายมวยเล็ก ๆ ในนาม ส.วรพิน ขณะนั้นมีนักมวยในค่ายเพียง 2 คน จากความมุ่งมั่นจึงทำให้ประสบความสำเร็จมีนักมวยที่อยู่ในสังกัดที่มีชื่อเสียงหลายคนทั้งในประเภทมวยไทยและมวยสากล ปัจจุบันค่ายมวย ส.วรพิน เปิดสอนมวย ไทยให้กับทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ อีกทั้งมีหลักสูตรให้ผู้สนใจได้เลือกเรียน อาทิ สาขาถนนสวนผัก เปิดให้ผู้สนใจเรียนและมีที่พักไว้บริการ สามารถสมัครเรียนติดต่อกันได้เป็นรายสัปดาห์หรือรายเดือน ส่วนสาขาที่ถนนข้าวสารจะเป็นการสอนเพียงอย่างเดียวซึ่งก็ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก มีชาวต่างประเทศมาเรียนอยู่เสมอ (แผนที่แหล่งวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีชีวิต เขตตลิ่งชัน http://www.livingculturalsites.com)

เขตตลิ่งชันแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 6 แขวง ได้แก่

1. แขวงฉิมพลี
2. แขวงตลิ่งชัน
3. แขวงบางพรม
4. แขวงบางระมาด
5. แขวงคลองชักพระ
6. แขวงบางเชือกหนัง

ในปัจจุบัน เขตตลิ่งชันใช้ระบบคมนาคมขนส่งทางบกเป็นหลักตามเส้นทางถนน เนื่องจากเข้าถึงชุมชนได้สะดวกกว่าระบบอื่น โครงข่ายถนนในเขตตลิ่งชันของการคมนาคมทางสายหลักคือ ถนนบรมราชชนนี ทางคู่ขนานลอยฟ้า ถนนกาญจนาภิเษก ถนนราชพฤกษ์ ถนนพุทธมณฑลสาย 1 ส่วนทางสายรองนั้นมีอยู่ทั่วไปและเข้าถึงพื้นที่เกือบทั้งหมดของเขต ได้แก่ ถนนฉิมพลี ถนนทุ่งมังกร ถนนสวนผัก ถนนบางพรม ถนนชักพระ ถนนบางระมาด ถนนบางเชือกหนัง ถนนแก้วเงินทอง ถนนชัยพฤกษ์และถนนปากน้ำกระโจมทอง ซึ่งตามริมถนนทั้งสายหลักและรองดังกล่าว ก็ยังมีตรอกซอกซอยแยกย่อยออกไปอีก มีถนนสายหลักที่เป็นเส้นทางเข้า – ออก เขตตลิ่งชันในทิศต่าง ๆ ดังนี้

ด้านทิศเหนือ ได้แก่ ถนนกาญจนาภิเษก ถนนราชพฤกษ์

ด้านทิศตะวันออก ได้แก่ ทางคู่ขนานลอยฟ้าถนนบรมราชชนนี

ด้านทิศตะวันตก ได้แก่ ถนนกาญจนาภิเษก ทางคู่ขนานลอยฟ้าถนนบรมราชชนนี

ด้านทิศใต้ ได้แก่ ถนนกาญจนาภิเษก ถนนพุทธมลฑลสาย 1 ถนนราชพฤกษ์

ข้อมูลเฉพาะ แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ทิศเหนือ ติดต่อกับแขวงตลิ่งชัน

ทิศตะวันออก ติดต่อกับแขวงอรุณอมรินทร์ แขวงบางบขุนนนท์และแขวงบาง ขุนศรี เขตบางกอกน้อย

ทิศใต้ ติดต่อกับแขวงคูหาสวรรค์ เขตภาษีเจริญ

ทิศตะวันตก ติดต่อกับแขวงบางพรหม แขวงบางระมาด และแขวงฉิมพลี

จำนวนประชากรของแขวงคลองชักพระ

จำนวนประชากรในเขตตลิ่งชัน แขวงคลองชักพระ 10,197 คน

ข้อมูลสถานที่สำคัญของเขตตลิ่งชัน

1. วัดชัยพฤกษมาลา เป็นพระอารามหลวงชั้นโท ชนิดราชวรวิหาร วัดแห่งนี้มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาต่อมาถูกรื้อเอาอิฐไปสร้างกำแพงเมืองในสมัยธนบุรี และได้รับการปฏิสังขรณ์ขึ้นมาใหม่ 2 ครั้ง ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช และพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

2. วัดรัชฎาธิฐาน เป็นพระอารามหลวงชั้นโท ชนิดราชวรวิหาร เดิมชื่อ “ วัดเงิน”

ตามนามผู้สร้าง คือ เจ้าขรัวเงิน พระภัสดา (สามี) ของสมเด็จกรมเจ้าฟ้าหญิงกรมพระศรีสุดารักษ์(แก้ว) พระพี่นางเธอ องค์ที่ 2 ในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ต่อมาสมเด็จกรมพระอมรินทรามาตย์ พระบรมราชินีในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ได้ทรงบูรณะใหม่ทั้งอาราม

3. วัดกาญจนสิงหาสน์ เป็นพระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดวรวิหาร เดิมชื่อ “วัดทอง”โดยสมเด็จพระรูปศิริโสภาคย์มหานาคนารี ได้สถาปนาขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 1 และมีการปฏิสังขรณ์อีก 2 ครั้ง ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ได้พระราชทานนามวัดขึ้นใหม่ว่า “วัดกาญจนสิงหาสน์”

4. มูลนิธิชีวิตพัฒนา ในพระอุปถัมภ์ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนากรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยประชาชน ผู้ต้องการโอกาสปรับปรุงตนเองให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีเทียบเท่ากับผู้ที่อยู่ในประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย โดยจะมุ่งส่งเสริมสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความสมดุลทางวัฒนธรรมและสังคม ให้แก่ผู้สูงอายุที่มี

อายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไปโดยภายในมูลนิธิ มีโครงการโภชนาการ โครงการเวชกรรมไทย ห้องอบโดมทูมาลีน (เพื่ออบตัวช่วยลดการอักเสบของกล้ามเนื้อและข้อ) คลินิกเวชกรรมไทย

5. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินทร เป็นศูนย์ข้อมูลความรู้ทางด้าน มานุษยวิทยา โบราณคดี ประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปวัฒนธรรม ความรู้ท้องถิ่นของประเทศไทยและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำหน้าที่เก็บรวบรวมบันทึกความรู้ในรูปแบบต่างๆ สนับสนุนการสร้างความรู้ใหม่ และเผยแพร่ผลงานการค้นคว้าให้แก่ประชาชนทั่วไป ซึ่งเปรียบเสมือนคลังความรู้สืบค้นข้อมูลวัฒนธรรม

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องก่อนทำการศึกษาและวิจัยดังนี้

สมศรี ฟุ้งขจร (2544, 142 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทของสำนักงานเขตกรุงเทพมหานคร ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม” พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้องในระดับสูง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชนได้แก่ ทัศนคติต่อสถานการณ์สิ่งแวดล้อม การรับรู้ข่าวสารสิ่งแวดล้อม และความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและกฎหมายทั่วไปมีความแตกต่างกันในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจากการวิจัยดังกล่าว ได้มีการเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา และส่งเสริมให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ร่วมมือกันในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยชี้ให้เห็นว่าภาครัฐควรพิจารณาปรับปรุงแก้ไขข้อขัดข้องของกฎหมาย ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้มีมาตรการจงใจในด้านต่างๆ และมาตรการบังคับที่สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างจริงจังโดยเฉพาะหน่วยงานระดับสำนักงานเขต กรุงเทพมหานคร ควรมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอให้มากขึ้นกว่าเดิมโดยการใช่สื่อในการประชาสัมพันธ์ที่น่าสนใจและเข้าใจง่าย มีการรณรงค์และชี้แจงให้ประชาชนได้ทราบถึงการประกาศใช้กฎหมายระเบียบข้อบังคับต่างๆ เพื่อที่ประชาชนจะได้เข้าใจ และสามารถที่จะปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งการให้ความรู้ ความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านสิ่งแวดล้อมโดยการจัดฝึกอบรมความรู้ทางวิชาการ เพื่อให้เกิดความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ และควรสร้างจิตสำนึกและความตระหนักให้กับประชาชนได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมต่อไป

มณีวรรณ ผิวนิ่ม และคณะ (2546, 131 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาการและผลกระทบของการท่องเที่ยว กรณีศึกษาชุมชนตลาดน้ำ (ตลาดน้ำ ดำเนินสะดวก และตลาดน้ำตลิ่งชัน) พบว่าการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยให้ตลาดน้ำยังสามารถคงอยู่ แต่คงอยู่ในลักษณะที่ต่างจากเดิมซึ่งการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อชุมชนตลาดน้ำดำเนินสะดวก และตลาดน้ำตลิ่งชัน ทั้งในด้านบวกและด้านลบ เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งขยะ มลพิษ การแออัดของการคมนาคม ขณะเดียวกันก็มี

ส่วนทำให้มีการปรับปรุงพื้นที่ในชุมชนให้ดีขึ้น ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ ทำให้เกิดอาชีพและสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน แต่รายได้ส่วนใหญ่ก็ยังตกอยู่กับผู้ประกอบการรายใหญ่จากภายนอกชุมชน ผลกระทบต่อสังคม การท่องเที่ยวทำให้เกิดทั้งความร่วมมือและความขัดแย้งกันในชุมชน เกิดการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ส่วนผลกระทบต่อวัฒนธรรมวิถีการค้าขายกันเองในชุมชนลดลง เปลี่ยนเป็นการมุ่งการค้าขายกับนักท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว แต่ก็ส่งผลดีให้มีการรื้อฟื้นวัฒนธรรมท้องถิ่น เกิดกิจกรรมทางวัฒนธรรมขึ้น ชี้ให้เห็นว่าการท่องเที่ยวของตลาดน้ำนั้นเป็นกิจกรรมเฉพาะตัวที่มีศักยภาพเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว แต่การท่องเที่ยวที่จากการจัดการที่ดีจะก่อให้เกิดปัญหาในด้านต่าง ๆ มากมาย นำไปสู่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนากลไกและรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบตลาดน้ำที่เหมาะสม ทั้งข้อเสนอแนะในระดับนโยบาย โดยเสนอให้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน การสร้างรูปแบบตลาดน้ำที่เหมาะสมและมีเอกลักษณ์ของชุมชนโดยเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของชุมชนในทุกขั้นตอนของการพัฒนาและมีมาตรการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมขนาดของพื้นที่และศักยภาพของชุมชน และข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติต่อกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งในส่วนของชุมชนผู้ประกอบการ และหน่วยงานภาครัฐโครงการชุมชนท่องเที่ยว

ธีราพร ถนอมกลิ่น (2548, 141 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น เกาะล้าน เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี” พบว่า เกาะล้านไม่มีรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เนื่องจากยุทธศาสตร์ แผนงานและโครงการอยู่ระหว่างการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ทำให้ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนบนเกาะล้าน และระดับการรับรู้ข่าวสารของประชาชนท้องถิ่นอยู่ในระดับต่ำ รวมทั้งความตระหนักในเรื่องผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นในปัจจุบันอยู่ระดับ ปานกลาง ส่วนความรู้เรื่องท้องถิ่นและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับสูง และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนอยู่ระดับปานกลาง โดยมีปัจจัยหลักที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมคือการรับรู้ข่าวสารของประชาชนท้องถิ่น

จริน ศิริ (2549, 405 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนาศักยภาพชุมชนด้านการท่องเที่ยวโดยใช้วัฒนธรรมชุมชนเป็นฐานในการพัฒนา : กรณีชุมชนเมืองกื้ด อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวัฒนธรรมชุมชนเมืองกื้ดที่สามารถนำมาเป็นฐานในการพัฒนาศักยภาพชุมชน ศึกษาศักยภาพชุมชนด้านการท่องเที่ยวโดยใช้วัฒนธรรมชุมชนเป็นฐาน และศึกษาผลที่เกิดจากการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในชุมชน โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAR) เพื่อให้คนในชุมชนได้มีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของการวิจัย และใช้กระบวนการประเมินแบบมีส่วนร่วมด้วยวิธีการประเมินเชิงประมาณ ผลการวิจัยพบว่า วัฒนธรรมชุมชนเมืองกื้ดที่สามารถนำมาเป็นฐานในการพัฒนาศักยภาพชุมชนมี 2 ประเภท คือ 1) วัฒนธรรมที่สามารถนำมาเป็นฐานในการพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการกลุ่มหรือองค์กรชุมชนในการจัดการ

การท่องเที่ยวในชุมชน ได้แก่ วัฒนธรรมด้านความเชื่อ เกี่ยวกับนรกสวรรค์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ กรรมดี กรรมชั่ว คำสาบานและชาติภพ 2) วัฒนธรรมที่สามารถนำมาเป็นฐานในการพัฒนาให้เป็นสิ่งดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวในชุมชน ได้แก่ วัฒนธรรมเกี่ยวกับอาชีพ โดยนำอาชีพการทำนา การทำสวนกาแฟและการทำสวนลิ้นจี่ มาเป็นจุดขาย วัฒนธรรมเกี่ยวกับการรักษาโรคแผนไทย โดยนำการนวดแผนไทยมาฝึกอบรมและให้บริการแก่นักท่องเที่ยว วัฒนธรรมเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรม โดยจัดให้มีการฝึกอบรมการจักสานที่สามารถขายให้นักท่องเที่ยวได้ และวัฒนธรรมด้านประเพณี โดยนำประเพณีสงกรานต์ ลอยกระทง ประเพณีตานสลากให้นักท่องเที่ยวเข้าร่วมประเพณีตามเทศกาลนั้น ๆ สำหรับผลการพัฒนาศักยภาพชุมชนด้านการท่องเที่ยวพบว่า ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนและสมาชิกในชุมชนทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ประกอบด้วย ผลที่เกิดจากการบริหารจัดการกลุ่มหรือองค์กรชุมชนโดยการใช้วัฒนธรรมชุมชนในการบริหารจัดการ ทำให้ชาวบ้านในชุมชนเมืองกื้ดมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชน รู้สึกว่าวัฒนธรรมชุมชนเป็นของมีค่า ส่งผลให้ชาวบ้านมีความรักสามัคคี ทำให้ชุมชนเกิดความเข้มแข็ง สามารถพึ่งตนเองได้ และผลที่เกิดจากการใช้วัฒนธรรมชุมชนให้เป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวในชุมชน ทำให้ชาวบ้านสามารถใช้อาชีพและประเพณีในชุมชนเป็นฐานทำมาหากิน สามารถขายของที่ปลูกและผลิตได้มากขึ้น ส่งผลให้มีรายได้เพิ่มขึ้น มีการผลิตสินค้า และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวจนเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยว โดยสังเกตได้จากชาวบ้านในชุมชนขายสินค้าได้มากขึ้น มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในชุมชนเพิ่มขึ้น และส่งผลให้ชาวบ้านในชุมชนเมืองกื้ดได้ร่วมแรงร่วมใจในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชนให้มีคุณภาพดีขึ้นคือ การกระจายรายได้ที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวไปสู่สมาชิกชุมชนได้อย่างทั่วถึง

ศรัณยพงศ์ โชติวรรณ์ (2549, 150 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “ผลกระทบของตลาดน้ำตลิ่งชันต่อชุมชนริมน้ำคลองชักพระ แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” พบว่า ตลาดน้ำตลิ่งชันมีมานานแล้วตั้งแต่ตั้งถิ่นฐานชาวสวนย่านตลิ่งชัน จึงเป็นตลาดน้ำแบบธรรมชาติโดยแท้จริง ต่อมาเกิดน้ำท่วม มีการตัดถนนเพื่อขยายตัวของเมือง ทำให้ตลาดเลิกไป ต่อมาในปี 2530 เขตตลิ่งชันได้จัดตั้งตลาดน้ำขึ้นมาใหม่เป็นรูปแบบตลาดนัดสินค้าการเกษตร และมีนักท่องเที่ยวเริ่มเข้ามาเที่ยวคลองชักพระมากขึ้น ในช่วงปี 2534-2535 เมื่อเกิดปัญหาทางด้านเศรษฐกิจเนื่องจากภาวะสงครามอ่าวเปอร์เซีย และเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ และนโยบายของผู้บริหารเขตที่ไม่มีนโยบายการปรับปรุงตลาดน้ำ ทำให้มีนักท่องเที่ยวน้อยลงส่งผลให้ตลาดน้ำทรุดโทรมลง ต่อมาในปี 2541 มีการปรับปรุงตลาดน้ำขึ้นมาใหม่และมีการจัดตั้งกลุ่มประชาคมเกิดขึ้น โดยเป็นการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นได้มาค้าขายที่ตลาดน้ำ มีกิจกรรมตลิ่งชันทัวร์ จึงทำให้ตลาดน้ำได้รับการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วจนถึงปัจจุบัน ผลกระทบของตลาดน้ำตลิ่งชันต่อชุมชนริมน้ำคลองชักพระ จากการศึกษาพบว่ามีทั้งผลกระทบทางบวกและทางลบโดยแบ่งเป็นสามด้านคือ ด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ด้านกายภาพพบว่า ผลทางบวกหรือผลดีคือทำให้ประชาชนได้รับบริการพื้นฐาน

จากรัฐที่สำคัญได้แก่ การปรับปรุงถนนที่เข้ามาตลาดน้ำคือถนนฉิมพลี และถนนชักพระ ด้านเศรษฐกิจพบว่าเป็นการสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่น และมีสินค้าให้เลือกหลากหลาย ด้านสังคมและวัฒนธรรมพบว่าส่งเสริมให้มีการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมด้านศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของท้องถิ่น เช่น ประเพณีชักพระช่วงเดือนพฤศจิกายน เทศกาลกระท้อนห่อที่จัดขึ้นประมาณเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม เป็นต้น ส่วนผลทางลบหรือผลเสีย ด้านกายภาพพบว่าเสียงของเรือท่องเที่ยวที่วิ่งเร็วทำให้รบกวนชาวบ้านจนเกิดความรำคาญ และพฤติกรรมของผู้ประกอบการค้าและนักท่องเที่ยวบางคนที่ทิ้งขยะลงในบริเวณตลาดน้ำตลิ่งชันรวมถึงในคลองชักพระด้วย ทำให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตามในเรื่องสินค้ามีราคาแพงขึ้น มีการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว การย้ายถิ่น ความเสื่อมของวัฒนธรรม ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด พบว่าเกิดขึ้นน้อยมากกับชุมชนริมน้ำคลองชักพระ แนวทางการลดผลกระทบทางลบในเรื่องเสียงเรือยนต์ควรให้ทางกรมเจ้าท่าเข้ามาดูแลอย่างต่อเนื่องและจริงจังเพื่อให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย ส่วนเรื่องคุณภาพน้ำ แม้จะได้รับการระบุจากชุมชนว่ามีผลกระทบเล็กน้อยแต่ก็ควรมีการป้องกันตั้งแต่ต้น ควรมีการสร้างจิตสำนึกให้กับทุกๆ คนในการช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมรวมถึงมีมาตรการในการลงโทษผู้ที่ทิ้งขยะลงในคลองชักพระ ส่วนแนวทางการส่งเสริมผลกระทบด้านบวกให้มีความยั่งยืนต่อไปคือเรื่องของการสร้างรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่น ควรที่จะให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รับสิทธิประโยชน์เพื่อให้ทุกครอบครัวได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการค้าขายในตลาดน้ำแห่งนี้โดยเท่าเทียมกัน โดยกำหนดให้ประชาชนมาค้าขายเพียงครอบครัวละหนึ่งคนเท่านั้น

วรวิทย์ เกิดสวัสดิ์ (2552, 204 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม วัดพระพุทธบาทราชวรมหาวิหาร อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี” พบว่าวัดพระพุทธบาทราชวรวิหารมีความโดดเด่นทางประวัติศาสตร์ มีรอยเท้าพระพุทธบาทเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยว มีกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวหนึ่งเดียวในโลกคือประเพณีตักบาตรดอกไม้ มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่นคือ ดอกเข้าพรรษา และชุมชนไม้ตะพด รวมทั้งการเดินทางสะดวก อยู่ใกล้กรุงเทพฯ และสามารถเชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พอใจในการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก

พลอยชมพู ฐิติยาภรณ์ (2553, 125 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “การสื่อสารชุมชนท่องเที่ยวยั่งยืน กรณีศึกษาชุมชนคลองลัดมะยม” พบว่าการสื่อสารของชุมชนและองค์กรภายนอกชุมชนมีส่วนสำคัญที่ทำให้ชุมชนคลองลัดมะยมสามารถพัฒนาตนเองได้ จากการที่ถูกคุกคามจากกลุ่มธุรกิจที่มากว้านซื้อที่ดินในพื้นที่ ก็กลับมาประสบความสำเร็จในการพัฒนาเป็นชุมชนท่องเที่ยวยั่งยืน การสื่อสารของชุมชนมีบทบาทสำคัญในการสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์ธรรมชาติและวิถีชุมชนชาวคลอง จนเกิดอัตลักษณ์ของชุมชนและตอกย้ำจุดเด่นให้กับสินค้าการท่องเที่ยว ส่วนการสื่อสารขององค์กรภายนอกชุมชนก็มีบทบาทที่สำคัญในการระดมทุนเพื่อการพัฒนาชุมชนแบบยั่งยืน บทบาทในการสร้างเครือข่ายให้

ชุมชนเพื่อเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ และบทบาทในการสนับสนุนการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคในบางประการที่ส่งผลให้ประสิทธิผลในการสื่อสารยังคงอยู่ในวงแคบ ตลอดจนปัญหาเชิงเทคนิคต่าง ๆ โดยการศึกษาได้ เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการจัดโครงสร้างผู้รับผิดชอบฝ่ายต่าง ๆ ให้ชัดเจน การพัฒนาบุคลากรขึ้นมาเป็นสื่อบุคคลที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาความรู้ความสามารถของคนในชุมชนในการผลิตสื่อของตนเองให้สื่อสารไปได้กว้างขวาง โดยมีการเลือกใช้สื่อที่หลากหลายเพื่อลดข้อจำกัดของสื่อบางประเภท ขณะเดียวกันก็ให้ความเห็นว่า ควรดำเนินการพัฒนาชุมชนควบคู่กับการปลูกจิตสำนึกความเป็นเจ้าของชุมชนร่วมกันเพื่อให้ตระหนักในการที่จะร่วมมือพัฒนาและอนุรักษ์ชุมชนท่องเที่ยวให้ยั่งยืน

สุชน อินทเสม (2554, 128 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ : กรณีศึกษาตำบลปากน้ำปราณ” พบว่าตำบลปากน้ำปราณมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศมาก ทั้งทรัพยากรวัฒนธรรมและสิ่งที่สร้างขึ้น และมีกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวคือ การเดินศึกษาธรรมชาติ การปลูกป่าชายเลน ในด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง และปัญหาที่พบคือ การกำจัดขยะ การระบายน้ำเสียลงสู่แม่น้ำปราณบุรี สถานที่จอดรถและห้องสุขาสาธารณะไม่เพียงพอ ไม่มีป้ายบอกทางชัดเจน สำหรับยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กรณีศึกษาตำบลปากน้ำปราณ มีวิสัยทัศน์คือ “พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชน ปลูกจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน” ประกอบด้วย 4 ประเด็นยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) ส่งเสริมและเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชน 3) การบริหารจัดการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ 4) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ซึ่งผลการประเมินยุทธศาสตร์ดังกล่าวจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนและนักท่องเที่ยว สรุปได้ว่ามีความเหมาะสมระดับมาก สอดคล้องกับบริบทของท้องถิ่นและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้

สุกัญญา สุจฉายา (2554, 183 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “ความเชื่อและพิธีกรรมในวิถีชีวิตของชาวสวนคลองบางระมาด” โดยใช้พื้นที่ศึกษาในแขวงบางระมาด ในด้านความเชื่อ โดยชี้ให้เห็นเกี่ยวกับประเพณีในรอบปี ทั้ง 12 เดือน ความเชื่อและพิธีกรรมเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ประเพณีเกี่ยวกับศาสนา ประเพณีเกี่ยวกับวิถีชีวิต พิธีกรรมของชาวสวน อำนาจเหนือธรรมชาติ ความเชื่อเรื่องการปลูกเรือน เรื่องราวเกี่ยวกับการทำสวน พันธุ์พืช วิธีการทำสวน เครื่องมืออุปกรณ์ และวิถีชีวิตของชาวสวน และแหล่งระบายผลผลิตของชาวสวน นอกจากนี้ ได้กล่าวถึงประเพณีบางอย่างที่ได้เลิกปฏิบัติ และกล่าวถึงการทำสวนในครั้งอดีตและการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในย่านบางระมาดและ

ปัญหาในการทำสวนจากการที่ระบบนิเวศเปลี่ยนแปลงไป และการถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง

รักษ์พงศ์ วงศาโรจน์ และคณะ (2554, 212 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “กลยุทธ์การพัฒนาธุรกิจจัดบริการการท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศ : กรณีศึกษาจังหวัดภูเก็ต” การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจะตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและชุมชน เจ้าของบ้านที่นักท่องเที่ยวเข้าไปเยี่ยมเยือน ในขณะเดียวกันก็มีการปกป้องและเสริมสร้างโอกาสให้คนรุ่นต่อไป การท่องเที่ยวแบบนี้จะนำไปสู่การจัดการทรัพยากรในลักษณะที่ตอบสนองต่อความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม และสุนทรียภาพ ในขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดการดำรงรักษาวัฒนธรรม กระบวนการทางนิเวศที่จำเป็นความหลากหลายทางชีวภาพและระบบต่าง ๆ ที่สนับสนุนค้ำจุนชีวิต ได้กล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนว่า หมายถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดความสมดุลระหว่างสามองค์ประกอบของการท่องเที่ยว คือ องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐศาสตร์ และด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนควรมีลักษณะที่สำคัญคือ

1. มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระดับที่เหมาะสมที่สุด กล่าวคือมีการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยที่ยังคงสามารถรักษาระบบนิเวศวิทยา และมีส่วนช่วยในการอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติและความหลากหลายทางชีววิทยา

2. มีการคำนึงถึงและอนุรักษ์ไว้ซึ่งสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนบริเวณพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งครอบคลุมทั้งวัฒนธรรมการดำรงชีวิต คุณค่าของประเพณีที่สืบทอดมา ตลอดจนความเข้าใจในความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมระหว่างเจ้าของพื้นที่และผู้มาเยือน

3. ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางเศรษฐศาสตร์และสังคมในระยะยาวร่วมกันกับทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย การกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรม ความมีเสถียรภาพของการจ้างงาน ความมั่นคงของโอกาสในการหารายได้ของชุมชนเจ้าถิ่น และการขจัดความยากจน

สุภาภรณ์ จินดามณีโรจน์ (2555, 138 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “ย่านตลิ่งชัน : ประวัติศาสตร์พัฒนาการ และการเปลี่ยนแปลง” การเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ตลิ่งชัน ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี จากวรรณคดีนิราศ “กำสรวลสมุทร” ที่กล่าวถึงเส้นทางการเดินทางจากพระนครศรีอยุธยาผ่านมาที่ย่านบางกอก และพื้นที่ย่านบางระมาด ที่บ่งบอกถึงความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ที่เป็นย่านปลูกผลไม้ที่มีชื่อเสียงมาตั้งแต่อดีตการศึกษาการทำสวนแบบยกร่องซึ่งสอดคล้องกับระบบนิเวศ กล่าวถึงการตั้งถิ่นฐานของผู้คนในช่วงยุคปลายกรุงศรีอยุธยาต่อเนื่องมาจนถึงการสถาปนากรุงเทพมหานคร มีการตั้งถิ่นฐานเป็นชุมชนในคลองสายต่าง ๆ ในย่านตลิ่งชัน ภายหลังมีการเข้ามาของชาวจีนเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้า และการเข้ามาของคริสตชนจีนในย่าน ศึกษาการประกอบอาชีพทำสวนผลไม้ สวนผักและการทำนาในพื้นที่ต่าง ๆ ของตลิ่งชัน ผลไม้ที่มีชื่อเสียงของพื้นที่ นอกจากนี้ เรื่องราวของการ

เปลี่ยนแปลงในย่านตลิ่งชันเมื่อเกิดน้ำท่วมใหญ่ในปี 2485 และในภายหลังอีกหลายครั้ง รวมถึงการตัดถนนเข้ามาในพื้นที่ ทำให้เกิดหมู่บ้านจัดสรร และการเปลี่ยนพื้นที่เกษตรสวนผลไม้ดั้งเดิมกลายเป็นแหล่งที่อยู่อาศัย

ปราโมทย์ เหลาลาภะ (2555, 114 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง "การพัฒนาพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการศึกษาเชิงสร้างสรรค์: พิพิธภัณฑ์วัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร จังหวัดนครปฐม" ผลการวิจัยพบว่า

1. การวิเคราะห์ SWOT พบว่า จุดแข็ง คือ พิพิธภัณฑ์มีงบประมาณสนับสนุนและมีโบราณวัตถุ ที่หลากหลายจุดอ่อน คือ เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑ์ขาดความรู้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ โอกาส คือ นโยบายส่งเสริมการศึกษาเชิงสร้างสรรค์ของรัฐบาล อุปสรรค คือ พิพิธภัณฑ์ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง

2. ผลการจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่า 1) ด้านกระบวนการ สามารถส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ความสนุก การเรียนรู้ร่วมกัน ความมีน้ำใจ 2) ด้านผลผลิต ผลงานของนักเรียนแสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์และ

3) ด้านผลกระทบและด้านความยั่งยืน นักเรียนเกิดความตระหนักในคุณค่า ของพิพิธภัณฑ์และครูสามารถนำไปพัฒนาเป็นหลักสูตรการเรียนรู้หรือใช้เป็นสื่อการสอน 3) ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนนักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

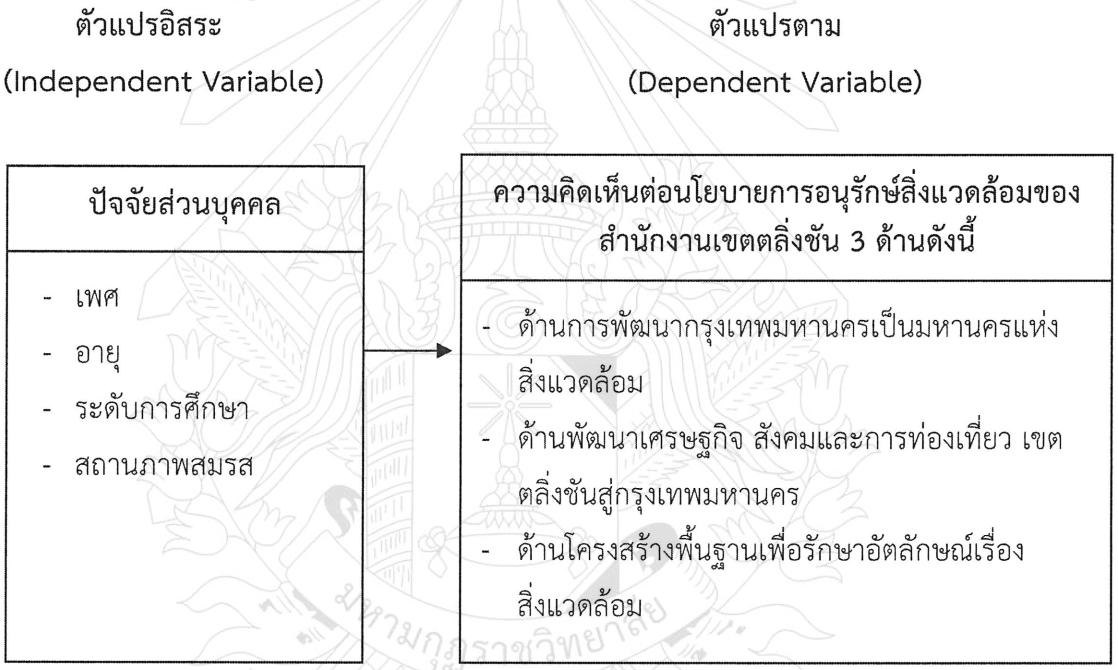
ระพีพัฒน์ เกษโกศล (2557, 145 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง "การจัดการท่องเที่ยววิถีถิ่น ชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่อง เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร" จากการศึกษาพบว่าชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่องมีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าน่าสนใจ พบเห็นได้ยากในเขตเมืองหลวง บรรยากาศ วิถีชุมชนสอดคล้องกับความต้องการของผู้คนในสังคม เมืองที่โหยหาอดีต จึงทำให้ชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่องกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยววิถีถิ่นที่ได้รับความนิยมมากในปัจจุบัน ผู้คนในชุมชนส่วนใหญ่ต่างเห็นพ้องกับการพัฒนาที่ผ่านมา อย่างไรก็ตามทุกวันนี้ชุมชนยังขาดอำนาจในการต่อรองการจัดการการท่องเที่ยว เนื่องจากยังต้องพึ่งพาการเข้ามาของนักท่องเที่ยวทางเรือจากตลาดน้ำคลองลัดมะยม แต่ด้วยศักยภาพของผู้นำ คนในชุมชน จุดเด่นของพื้นที่ระบบนิเวศน์ของความเป็นเกาะเล็กๆ และพื้นที่เกี่ยวเนื่องที่ยังมีแหล่งเรียนรู้อีกมาก การพัฒนาการท่องเที่ยววิถีถิ่นของชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่อง จึงควรพัฒนาการท่องเที่ยวควบคู่กับการพัฒนาท้องถิ่นอย่างบูรณาการ โดยให้ความสำคัญกับการสร้างกระบวนการเรียนรู้และการขับเคลื่อนสร้างศักยภาพคนในชุมชนผ่านกิจกรรมการพัฒนาที่หลากหลาย เพื่อยกระดับชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่องให้เป็นแหล่งเรียนรู้วิถีถิ่นที่สำคัญของกรุงเทพมหานคร และเป็นชุมชนต้นแบบด้านการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อชุมชน

ไพลิน ตันติรักษา (2557, 147 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิดก่อนนำทิ้ง ชุมชนจันทร์ทรัพย์ เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า 1) ประชาชน ชุมชนจันทร์ทรัพย์ มีส่วนร่วมของในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด : ก่อนนำทิ้ง อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านปรากฏว่า อยู่ในระดับมาก ทั้ง 3 ด้าน โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการจัดเก็บ ด้านการรับรู้ข่าวสารข้อมูล และ ด้านการคัดแยกมูลฝอย ตามลำดับ 2) ผลการเปรียบเทียบพบว่า ประชาชน ชุมชนจันทร์ทรัพย์ ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา และ อาชีพ ต่างกัน มีส่วนร่วมในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด ก่อนนำทิ้ง พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา และ อาชีพ มีส่วนร่วมในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด ก่อนนำทิ้ง โดยรวมไม่แตกต่างกัน

คนึงภรณ์ วงเวียน (2554, 304 หน้า) ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง” พบว่า ผลการวิจัย พบว่า 1) เกาะเสม็ดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความพร้อมด้านทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลและ ป่าไม้ มีความสวยงามและจุดเด่นในด้านหาดทรายขาวละเอียด น้ำทะเลใส มีอ่าวต่างๆ มากมาย และเป็นสัญลักษณ์ของวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณี มีความเหมาะสมของกิจกรรมการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยว การจัดการทางการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมและการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยวของเกาะเสม็ด โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก และปริมาณนักท่องเที่ยวที่ต้องการให้มาท่องเที่ยวที่เกาะเสม็ดส่วนมากอยู่ระหว่าง 200,001-500,000 คน/ปี 2) เกาะเสม็ดมีปัญหาด้านมลภาวะทางสิ่งแวดล้อม เช่น การกำจัดขยะ การจัดการน้ำเสีย ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม ความขัดแย้งด้านกรรมสิทธิ์ในที่ดินและปริมาณน้ำจืดไม่เพียงพอ ส่วนอุปสรรคคือ ขาดการบูรณาการในการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ งบประมาณในการบริหารจัดการท่องเที่ยวและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ไม่เพียงพอ ขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ขาดการวางผังพื้นที่เฉพาะในการพัฒนา/อนุรักษ์เกาะเสม็ด และขาดหน่วยงานหลักหรือกลไกการประสานความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่เกาะเสม็ดอย่างจริงจัง 3) ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ที่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง มีวิสัยทัศน์ คือ “เกาะเสม็ดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลที่ได้มาตรฐานและยั่งยืนในภาคตะวันออก ของไทย” ประกอบด้วย 3 ประเด็นยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว 2) เสริมสร้างการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และระบบสาธารณูปโภค 3) พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการตลาดท่องเที่ยวเชิงคุณภาพอย่างยั่งยืน ซึ่งในการประเมินยุทธศาสตร์ดังกล่าว โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ยุทธศาสตร์ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของ เกาะเสม็ด และสามารถน้าไปสู่การปฏิบัติได้

2.7 สรุปกรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษาคนคว้าแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยต่างๆ และแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร 12 ปี ระยะที่ 2 (พ.ศ.2556-2559) เพื่อมุ่งสู่ **“กรุงเทพมหานครแห่งความน่าอยู่อย่างยั่งยืน”** โดยในส่วนของการการพัฒนาสู่มหานครแห่งสิ่งแวดล้อม (Striving for Green Bangkok) ได้ดำเนินการตาม 2 แนวทาง ได้แก่ การจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐาน บนฐานยั่งยืน เท่าเทียม โปร่งใส (Green) และยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์สำนักงานเขตตลิ่งชัน ยุทธศาสตร์ 6 มหานครแห่งเศรษฐกิจและการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

แผนภูมิที่ 2.1 แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยนำข้อมูลที่ได้มาจากการสำรวจพื้นที่เบื้องต้นละการกำหนดตัวแปรอิสระและตัวแปรตามรวมทั้งกรอบแนวคิดในการวิจัยและใช้เครื่องมือคือแบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูลและนำมาประมวลผลงานและวิเคราะห์เพื่อบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยตามหัวข้อดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเรื่อง “ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างดังนี้

3.1.1 ประชากร

ได้แก่ ประชาชนในเขตตลิ่งชัน แขวงคลองชักพระ จำนวน 10,197 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ ประชาชนในเขตตลิ่งชัน แขวงคลองชักพระ ที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 385 คน ซึ่งได้จากการคำนวณสูตรของทาโร่ ยาโมแน่ จากจำนวนประชากร 10,197 คน ดังสูตร

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดย n = แทนขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = แทนขนาดประชากรทั้งหมด คือ 10,197 คน

E = แทนความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง (0.05)

ดังนั้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

$$n = \frac{10,197}{1+10,197(0.05)^2} = \frac{10,197}{1+10,197(0.0025)}$$

$$= 384.90$$

ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้จากสูตร ทาโร่ ยาโมเน่ ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่าง 385 คน

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนวณจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน ซึ่งผู้วิจัยได้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience Sampling) หรือการสุมตัวอย่างโดยบังเอิญ คือแจกแบบสอบถามให้ผู้ที่สามารถให้ข้อมูลได้ จนครบตามจำนวนที่กำหนดไว้

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรส ลักษณะเป็นแบบ Check List

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคอร์ท (Likert)

ซึ่งในการศึกษาในตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นในการศึกษาไว้ 3 ด้าน ดังนี้

ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำนวน 5 ข้อ

ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน

สู่กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 ข้อ

ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำนวน 5 ข้อ

ให้ผู้ตอบทำเครื่องหมาย ถูก ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกว่ามีความคิดเห็นต่อข้อความนั้นในระดับใด โดยกำหนดระดับคะแนนตามระดับความคิดเห็น 5 ระดับ

ระดับความคิดเห็น มากที่สุด มีค่าคะแนน 5 คะแนน
ระดับความคิดเห็น มาก มีค่าคะแนน 4 คะแนน
ระดับความคิดเห็น ปานกลาง มีค่าคะแนน 3 คะแนน
ระดับความคิดเห็น น้อย มีค่าคะแนน 2 คะแนน
ระดับความคิดเห็น น้อยที่สุด มีค่าคะแนน 1 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด (Open End Form) เพื่อสอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา และแนวทางแก้ไขปัญหาการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.4.1 ศึกษาจากเอกสารทางวิชาการ บทความ และเอกสารอื่น ๆ ที่ปรากฏอยู่ตามห้องสมุด ของสถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ห้องสมุดของส่วนราชการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.4.2 สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมขอบเขตการวิจัยโดยใช้คำถามตอนที่ 1 และตอนที่ 2 เป็นคำถามปลายปิด และตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด

3.4.3 นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์แก้ไขปรับปรุง ให้ถูกต้องและชัดเจนเหมาะสม ทั้งเนื้อหาสาระและการใช้ถ้อยคำสำนวนภาษา

3.4.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและได้ทดสอบคุณภาพของแบบสอบถามในด้านความเที่ยงตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ดังนี้

1) ดร.ชวลิต ไหลรินทร์

การศึกษา Ph.D. (Political Science)
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐศาสตร์การปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2) พ.ต.อ.ศ.ดร. นิธิ ศรีวัฒนา

การศึกษา Ph.D.,D.Litt
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐศาสตร์การปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3) ดร.สมภพ ระงับทุกข์

การศึกษา Ph.D (Political Science)
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3.4.5 นำแบบสอบถามหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC) ของแบบสอบถาม (ธีระศักดิ์ อุ่นอารมณ์เลิศ, 2549, หน้า 65)

สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = แทนดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = แทนผลรวมของคะแนนความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

N = แทนจำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยที่ +1 = แน่ใจว่าสอดคล้อง

0 = ไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง

-1 = แน่ใจว่าไม่สอดคล้อง

จากข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ ใช้ได้จำนวน 15 ข้อ ซึ่งข้อคำถามที่ใช้ได้มีค่า IOC อยู่ในช่วง 1.00 ทุกข้อ

3.4.6 ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง

3.4.7 การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นประชากรในกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่ทำการศึกษาจำนวน 30 ราย โดยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ (Item Analysis) และหาค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สำหรับหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นจากผลการวิเคราะห์พบว่าแบบสอบถามทั้งฉบับมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.963

ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) มีสูตรดังนี้

$$\text{สูตร } \alpha = \frac{K}{K-1}\left[1-\frac{\sum S_i^2}{S_t^2}\right]$$

เมื่อ α = ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

K = จำนวนข้อของมาตรวัด

S_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

3.4.8 นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยต่อไป

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้จัดการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.5.1 ผู้วิจัยได้นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำสารนิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตลงพื้นที่เก็บข้อมูล

3.5.2 ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้วิธี แจกแบบสอบถามจำนวน 385 ชุด และได้รับคืนทั้งหมด 385 ชุด โดยคิดเป็น 100%

3.5.3 ในการแจกและเก็บแบบสอบถามผู้ศึกษาวิจัยได้แจกและเก็บคืนด้วยตนเองทั้งหมด

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบมีคำตอบให้เลือกโดยการหาค่าร้อยละ

3.6.2 วิเคราะห์เกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 หมายถึง ความคิดเห็นต่อนโยบาย มากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ความคิดเห็นต่อนโยบาย มาก

ระดับ 3 หมายถึง ความคิดเห็นต่อนโยบาย ปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ความคิดเห็นต่อนโยบาย น้อย

ระดับ 1 หมายถึง ความคิดเห็นต่อนโยบาย น้อยที่สุด

จากนั้น นำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมทางสังคมศาสตร์ โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมาย โดยการหาค่าอันตรภาคชั้น เพื่อจัดระดับช่วงของการหาค่าเฉลี่ย

$$\text{อันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ค่าคะแนนสูงที่สุด - ค่าคะแนนต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนระดับ}}$$

$$= \frac{5-1}{5}$$

$$= 0.8$$

การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย		**แปลความหมาย**
1.00–1.80	หมายถึง	เห็นด้วยกับนโยบายการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อม น้อยที่สุด
1.81–2.60	หมายถึง	เห็นด้วยกับนโยบายการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อม น้อย
2.61–3.40	หมายถึง	เห็นด้วยกับนโยบายการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อม ปานกลาง
3.40–4.20	หมายถึง	เห็นด้วยกับนโยบายการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อม มาก
4.21–5.00	หมายถึง	เห็นด้วยกับนโยบายการอนุรักษ์และสิ่งแวดล้อม มากที่สุด

3.6.3 วิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.7.1 สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive Statistics) และใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1. การหาค่าร้อยละ (Percentage) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, หน้า 148)

$$P = \frac{Xx100}{n}$$

P = ค่าร้อยละ

X = จำนวนข้อมูล (ความถี่) ที่ต้องการนำมาหาค่าร้อยละ

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2.การหาค่าเฉลี่ย (Mean) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, หน้า 148)

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{n}$$

$\overline{X}$ = ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D. = \sqrt{\sum_{i=l}^{n} \frac{(X_i - \overline{X})^2}{n-1}}$$

เมื่อ S.D. = ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X_i = จำนวนคะแนน

$\overline{X}$ = ค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิต

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

4. หาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Index of Objective Congruence) โดยหาความสอดคล้องของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ โดยใช้สูตร

สูตร IOC = $\frac{\sum x}{N}$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์

$\sum x$ = ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.7.2 สถิติเชิงอนุมานหรืออ้างอิง (Inferential Statistics) ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

1. การทดสอบสมมติฐาน (t-test)

สูตร $t = \frac{\overline{X_1} - \overline{X_2}}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$

เมื่อ t = ค่าที่ใช้พิจารณา t-distribution

$\overline{x_1}$, $\overline{x_2}$ = คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

S_1^2 , S_2^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

n_1 , n_2 = จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

2. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

สูตร $F = \frac{MS_b}{MS_w}$

เมื่อ F = ค่าการแจกแจงของ F

MS_b = ความแปรปรวน (Mean square) ระหว่างกลุ่ม

MS_w = ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ของประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสแตกต่างกัน

3) เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ในการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยพื้นที่เขตตลิ่งชัน แขวงคลองชักพระ จำนวน 385 คน จากประชากรทั้งหมด 10,197 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) ใช้การสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience Sampling) หรือการสุมตัวอย่างโดยบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยอธิบายเหตุผลและวิธีการตอบและรับแบบสอบถามกลับคืนมา ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติและนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการใช้ตารางประกอบการบรรยายโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\overline{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความมีนัยสำคัญจากการแจกแจงแบบ t (t-distribution)

F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความมีนัยสำคัญจากการแจกแจงแบบ F (F-distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมกำลังสอง (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมกำลังสอง (Mean Square)
Sig.	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significance)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้เสนอขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรส

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์ของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ทั้ง 3 ด้าน คือ 1) ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม 2) ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร และ 3) ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน" กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนแขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน ซึ่งมีคุณลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับ การศึกษา และ สถานภาพการสมรส ใช้การวิเคราะห์โดยการแจกแจงค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ดังปรากฏ ในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	121	31.4
หญิง	264	68.6
รวม	**385**	**100.0**

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 68.6 และเพศชาย จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	28	7.2
20-29 ปี	55	14.3
30-39 ปี	60	15.6
40-49 ปี	75	19.5
50-59 ปี	55	14.3
60 ปีขึ้นไป	112	29.1
รวม	**385**	**100.0**

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1, อายุ 40-49 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5, อายุ 30-39 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมปลาย/ ปวช หรือต่ำกว่า	186	48.3
ปริญญาตรี	176	45.7
สูงกว่าปริญญาตรี	21	5.5
อื่น ๆ	2	0.5
รวม	**385**	**100.0**

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่การศึกษาระดับมัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่าจำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมาปริญญาตรี จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 21คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 และน้อยที่สุด อื่น ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพทางครอบครัว

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	147	38.2
สมรส	169	43.9
หย่าร้าง	67	17.4
แยกกันอยู่	2	0.5
รวม	**385**	**100.0**

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สมรส จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 โสด จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 หย่าร้าง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4 และ แยกกันอยู่ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

การวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชันกรุงเทพมหานคร” ทั้ง 3 ด้าน คือ 1) ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม 2) ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร และ 3) ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมทั้ง 3 ด้าน

นโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน	ระดับความคิดเห็น		
	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม	4.02	0.53	มาก
2. ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว	3.87	0.57	มาก
3. ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม	4.01	0.51	มาก
รวม	**3.96**	**0.47**	**มาก**

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม รองลงมาได้แก่ ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษา อัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม

ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น		
	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
1. การพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ / สวนหย่อม /เพิ่มพื้นที่สีเขียว	4.06	0.62	มาก
2. สร้างการรับรู้ การลดและคัดแยกขยะมูลฝอยแล้วนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้ใหม่	3.98	0.62	มาก
3. เสริมสร้างพัฒนาองค์ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน	3.99	0.60	มาก
4. สร้างสรรค์ภาพลักษณ์สิ่งแวดล้อมของเขตตลิ่งชัน	4.04	0.59	มาก
5. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักสิ่งแวดล้อม	4.01	0.94	มาก
รวม	**4.02**	**0.53**	**มาก**

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ ข้อที่ว่า “การพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ / สวนหย่อม /เพิ่มพื้นที่สีเขียว” รองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า “สร้างสรรค์ภาพลักษณ์สิ่งแวดล้อมของเขตตลิ่งชัน” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อที่ว่า “สร้างการรับรู้ การลดและคัดแยกขยะมูลฝอยแล้วนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้ใหม่” ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว

ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น		
	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
1. ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน	4.07	0.58	มาก
2. พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนและเผยแพร่สู่สากล	4.01	0.59	มาก
3. อนุรักษ์ ฟื้นฟูและเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น	3.25	1.42	มาก
4. ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวต้องมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	4.04	0.63	มาก
5. ส่งเสริมให้ความรู้การค้า การลงทุนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	3.97	0.57	มาก
รวม	**3.87**	**0.57**	**มาก**

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ข้อที่ว่า “ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน” รองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า “ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวต้องมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อที่ว่า “อนุรักษ์ ฟื้นฟูและเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น” ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น		
	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
1. อัตลักษณ์เขตตลิ่งชันเพื่อสิ่งแวดล้อม	4.02	0.57	มาก
2. บูรณาการโดยองค์รวมเพื่อสิ่งแวดล้อม	4.00	0.51	มาก
3. โครงสร้างพื้นฐานกับสิ่งแวดล้อม	4.01	0.56	มาก
4. สิ่งแวดล้อมกับคุณภาพชีวิต	4.00	0.40	มาก
5. สิ่งแวดล้อมกับชุมชนโดยการให้นโยบาย ขวัญและกำลังใจ	4.00	0.85	มาก
รวม	**4.01**	**0.51**	**มาก**

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ ข้อที่ว่า “อัตลักษณ์เขตตลิ่งชันเพื่อสิ่งแวดล้อม” รองลงมาได้แก่ข้อที่ว่า “โครงสร้างพื้นฐานกับสิ่งแวดล้อม” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ข้อที่ว่า “สิ่งแวดล้อมกับชุมชนโดยการให้ขวัญและกำลังใจ” ตามลำดับ

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรส โดยใช้สถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม ในเรื่องเพศ และ โดยใช้สถิติ F-test (One way Anova) ในการทศสอบความแปรปรวนแบบทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ยที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ในเรื่อง อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรส ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จะเปรียบเทียบโดยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffé)

สมมติฐานที่ 1 ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 1 ใช้สถิติ t-test คือ กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม มีความอิสระต่อกัน ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะเป็นไปตามสมมติฐานต่อเมื่อค่า Sig.น้อยกว่า 0.05 และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ชาย	121	3.95	0.48	มาก
หญิง	264	3.97	0.46	มาก
รวม	**385**	**3.96**	**0.47**	**มาก**

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามเพศ อยู่ในระดับมาก ทั้งเพศหญิงและเพศชาย

ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
ชาย	121	3.95	0.48	-0.33	0.75
หญิง	264	3.97	0.46		

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ชาย	121	4.03	0.55	มาก
หญิง	264	4.01	0.52	มาก
รวม	**385**	**4.02**	**0.53**	**มาก**

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ อยู่ในระดับมาก ทั้งเพศชาย และเพศหญิง

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
ชาย	121	4.03	0.55	0.39	0.69
หญิง	264	4.01	0.52		

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

มหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ชาย	121	3.85	0.54	มาก
หญิง	264	3.88	0.58	มาก
รวม	**385**	**3.87**	**0.57**	**มาก**

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ อยู่ในระดับมาก ทั้งเพศหญิงและเพศชาย

ตารางที่ 4.14 แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
ชาย	121	3.85	0.54	-0.51	0.61
หญิง	264	3.88	0.58		

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ชาย	121	3.98	0.55	มาก
หญิง	264	4.02	0.49	มาก
รวม	**385**	**4.01**	**0.51**	**มาก**

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ อยู่ในระดับมาก ทั้งเพศหญิงและเพศชาย

ตารางที่ 4.16 แสดงการเปรียบเทียบระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\overline{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
ชาย	121	3.98	0.55	-0.74	0.46
หญิง	264	4.02	0.49		

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ประชาชนที่อายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ต่างกัน

การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 2 ใช้สถิติ F-test (One way Anova) ในการทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่มากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95 % ดังนั้น ถ้าเป็นไปตามสมมติฐานต่อเมื่อค่า Sig.น้อยกว่า 0.05 ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จะเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé) และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า 20 ปี	28	4.14	0.41	มาก
20-29 ปี	55	3.86	0.52	มาก
30-39 ปี	60	3.88	0.65	มาก
40-49 ปี	75	4.07	0.52	มาก
50-59 ปี	55	4.00	0.52	มาก
60 ปีขึ้นไป	112	3.92	0.13	มาก
รวม	**385**	**3.96**	**0.47**	**มาก**

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามอายุ อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนกลุ่มตัวอย่างจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ประชาชนที่มีอายุ 40-49 ปี, อายุ 50-59 ปี, อายุ 60 ปีขึ้นไป, อายุ 30-39 ปี และ อายุ 20-29 ปี ตามลำดับ

ตารางที่ 4.18 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามอายุ

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.94	5	0.59	2.77	0.02*
ภายในกลุ่ม	80.31	379	0.21		
รวม	83.25	384			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

อายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 20 ปี	20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี	50-59 ปี	60 ปีขึ้นไป
		4.14	3.86	3.88	4.07	4.00	3.92
ต่ำกว่า 20 ปี	4.14	-	-0.28 (0.01*)	-0.26 (0.03*)	-0.07	-0.14	-0.22
20-29 ปี	3.86		-	0.02	0.21	0.14	0.06
30-39 ปี	3.88			-	0.19	0.12	0.04
40-49 ปี	4.07				-	-0.07	0.15
50-59 ปี	4.00					-	0.08
60 ปีขึ้นไป	3.92						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่อายุ ต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแตกต่างกับ ประชาชนที่อายุ 20-29 ปี และ 30-39 ปี นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.20 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า 20 ปี	28	4.05	0.66	มาก
20-29 ปี	55	3.86	0.61	มาก
30-39 ปี	60	3.95	0.74	มาก
40-49 ปี	75	4.12	0.57	มาก
50-59 ปี	55	4.05	0.54	มาก
60 ปีขึ้นไป	112	4.03	0.16	มาก
รวม	**385**	**4.02**	**0.53**	**มาก**

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่ง ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่มีอายุ 40-49 ปี, อายุต่ำกว่า 20 ปี, ประชาชนที่มี, อายุ 50-59 ปี, อายุ 60 ปีขึ้นไป, อายุ 30-39 ปี และ อายุ 20-29 ปี ตามลำดับ

ตารางที่ 4.21 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.61	5	0.52	1.87	0.10
ภายในกลุ่ม	106.17	379	0.28		
รวม	**108.79**	**384**			

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.22 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า 20 ปี	28	4.04	0.55	มาก
20-29 ปี	55	3.81	0.63	มาก
30-39 ปี	60	3.85	0.70	มาก
40-49 ปี	75	4.03	0.60	มาก
50-59 ปี	55	3.96	0.62	มาก
60 ปีขึ้นไป	112	3.71	0.33	มาก
รวม	**385**	**3.87**	**0.57**	**มาก**

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี, อายุ 40-49 ปี, อายุ 50-59 ปี, อายุ 30-39 ปี, อายุ 20-29 ปี และ อายุ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ

ตารางที่ 4.23 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	6.22	5	1.24	4.00	0.00*
ภายในกลุ่ม	117.95	379	0.31		
รวม	**124.18**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

อายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 20 ปี	20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี	50-59 ปี	60 ปีขึ้นไป
		4.04	3.81	3.85	4.03	3.96	3.71
ต่ำกว่า 20 ปี	4.04	-	-0.23	-0.19	-0.01	-0.08	-0.33
20-29 ปี	3.81		-	0.04	0.22	0.15	-0.10
30-39 ปี	3.85			-	0.18	0.11	0.13
40-49 ปี	4.03				-	-0.07	-0.32
							(0.02*)
50-59 ปี	3.96					-	0.15
60 ปีขึ้นไป	3.71						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่อายุ 60 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อนโยบายการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม แตกต่างกับประชาชนที่อายุ 40-49 ปี นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.25 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า 20 ปี	28	4.33	0.50	มากที่สุด
20-29 ปี	55	3.91	0.57	มาก
30-39 ปี	60	3.85	0.67	มาก
40-49 ปี	75	4.06	0.53	มาก
50-59 ปี	55	3.99	0.60	มาก
60 ปีขึ้นไป	112	4.03	0.14	มาก
รวม	**385**	**4.01**	**0.51**	**มาก**

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี, อายุ 40-49 ปี, อายุ 60 ปีขึ้นไป, อายุ 50-59 ปี, อายุ 20-29 ปี และอายุ 30-39 ปี ตามลำดับ

ตารางที่ 4.26 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	5.10	5	1.02	4.11	0.00*
ภายในกลุ่ม	94.01	379	0.25		
รวม	**99.11**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

อายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 20 ปี	20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี	50-59 ปี	60 ปีขึ้นไป
		4.33	**3.91**	**3.85**	**4.06**	**3.99**	**4.03**
ต่ำกว่า 20 ปี	4.33	-	-0.42 (0.02*)	-0.48 (0.01*)	-0.39	-0.34	-0.30
20-29 ปี	3.91		-	-0.06	0.15	0.08	0.04
30-39 ปี	3.85			-	0.21	0.14	0.18
40-49 ปี	4.06				-	-0.07	-0.03
50-59 ปี	3.99					-	0.04
60 ปีขึ้นไป	4.33	-	-0.42 (0.02*)	-0.48 (0.01*)	-0.39	-0.34	-0.30

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่อายุ ต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นต่อโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม แตกต่างกับประชาชนที่อายุ 20-29 ปี และอายุ 30-39 ปี นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

สมมติฐานที่ 3 ประชาชนที่การศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 3 ใช้สถิติ F-test (One way Anova) ในการทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่มากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95 % ดังนั้น ถ้าเป็นไปตามสมมติฐานต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จะเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé) และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.28 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
มัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า	186	3.95	0.33	มาก
ปริญญาตรี	176	3.95	0.56	มาก
สูงกว่าปริญญาตรี	21	4.24	0.59	มากที่สุด
อื่น ๆ	2	3.87	0.19	มาก
รวม	**385**	**3.96**	**0.47**	**มาก**

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนกลุ่มตัวอย่างจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี, มัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า, ปริญญาตรี และอื่นๆ ตามลำดับ

ตารางที่ 4.29 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามอายุ

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.73	3	0.58	2.70	0.05*
ภายในกลุ่ม	81.52	381	0.21		
รวม	**83.25**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.29 พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	มัธยมปลาย/ปวช. หรือต่ำกว่า	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี	อื่นๆ (ไม่ระบุ)
		3.95	3.95	4.24	3.87
มัธยมปลาย/ ปวช หรือต่ำกว่า	3.95	-	0.00	0.29	-0.08
ปริญญาตรี	3.95		-	0.29	-0.08
สูงกว่าปริญญาตรี	4.24			-	-0.37 (0.01*)
อื่น ๆ (ไม่ระบุ)	3.87				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.30 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมแตกต่างกับประชาชนระดับการศึกษาอื่นๆ (ไม่ระบุการศึกษา)นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.31 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
มัธยมปลาย/ ปวช หรือต่ำกว่า	186	4.02	0.39	มาก
ปริญญาตรี	176	3.97	0.63	มาก
สูงกว่าปริญญาตรี	21	4.36	0.65	มากที่สุด
อื่นๆ	2	3.80	0.28	มาก
รวม	**385**	**4.02**	**0.53**	**มาก**

จากตารางที่ 4.31 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี, มัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า, ปริญญาตรี และอื่น ๆ ตามลำดับ

ตารางที่ 4.32 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามอายุ

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	3.02	3	1.01	3.63	0.01*
ภายในกลุ่ม	105.77	381	0.28		
รวม	**108.79**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.33

ตารางที่ 4.33 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

ระดับการศึกษา		มัธยมปลาย/ ปวช. หรือ ต่ำกว่า	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี	อื่นๆ
	$\bar{X}$	4.02	3.97	4.36	3.80
มัธยมปลาย/ ปวช. หรือ ต่ำกว่า	4.02	-	-0.05	0.34	-0.22
ปริญญาตรี	3.97		-	0.39 (0.02*)	-0.17
สูงกว่าปริญญาตรี	4.36			-	-0.56 (0.01*)
อื่น ๆ	3.80				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อนโยบายการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อมแตกต่างกับประชาชนการศึกษาระดับปริญญาตรี และประชาชนที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อนโยบายการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อมแตกต่างกับประชาชนระดับการศึกษาอื่นๆ (ไม่ระบุการศึกษา) นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.34 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
มัธยมปลาย/ ปวช หรือต่ำกว่า	186	3.78	0.47	มาก
ปริญญาตรี	176	3.92	0.64	มาก
สูงกว่าปริญญาตรี	21	4.22	0.64	มากที่สุด
อื่น ๆ	2	3.80	0.28	มาก
รวม	**385**	**3.87**	**0.57**	**มาก**

จากตารางที่ 4.34 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี, ปริญญาตรี, อื่น ๆ และมัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า ตามลำดับ

ตารางที่ 4.35 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4.37	3	1.46	4.63	0.00*
ภายในกลุ่ม	119.81	381	0.31		
รวม	**124.18**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.35 พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.36 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	มัธยมปลาย/ปวช. หรือต่ำกว่า	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี	อื่นๆ
		3.78	3.92	4.22	3.80
มัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า	3.78	-	0.14	0.44 (0.01*)	-0.02
ปริญญาตรี	3.92		-	0.24	-0.12
สูงกว่าปริญญาตรี	4.22			-	-0.42
อื่น ๆ	3.80				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.36 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อนโยบายการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อมแตกต่างกับประชาชนการศึกษาระดับปริญญาตรี นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.37 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
มัธยมปลาย/ ปวช หรือต่ำกว่า	186	4.04	0.37	มาก
ปริญญาตรี	176	3.96	0.60	มาก
สูงกว่าปริญญาตรี	21	4.14	0.67	มาก
อื่นๆ	2	4.00	0.00	มาก
รวม	**385**	**4.01**	**0.51**	**มาก**

จากตารางที่ 4.37 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี, มัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า, ปริญญาตรี และ อื่นๆ ตามลำดับ

ตารางที่ 4.38 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามระดับการศึกษา

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.98	3	0.33	1.27	0.28
ภายในกลุ่ม	98.13	381	0.26		
รวม	**99.11**	**384**			

จากตารางที่ 4.38 พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 4 ใช้สถิติ F-test (One way Anova) ในการทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่มากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95 % ดังนั้น ถ้าเป็นไปตามสมมติฐานต่อเมื่อค่า Sig.น้อยกว่า 0.05 ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จะเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé) และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.39 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพสมรส	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
โสด	147	3.93	0.57	มาก
สมรส	169	4.02	0.41	มาก
หย่าร้าง	67	3.87	0.29	มาก
แยกกันอยู่	2	4.50	0.71	มากที่สุด
รวม	**385**	**3.96**	**0.47**	**มาก**

จากตารางที่ 4.39 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามสถานภาพการสมรส อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนกลุ่มตัวอย่างจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่แยกกันอยู่, สมรส, โสด และหย่าร้าง ตามลำดับ

ตารางที่ 4.40 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมจำแนกตามสถานภาพการสมรส

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.85	3	0.62	2.88	0.04*
ภายในกลุ่ม	81.40	381	0.21		
รวม	**83.25**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.40 พบว่า ประชาชนที่มีจำแนกตามสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.41

ตารางที่ 4.41 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม จำแนกตามสถานภาพการสมรสเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

สถานภาพ	$\overline{X}$	โสด	สมรส	หย่าร้าง	แยกกันอยู่
การสมรส		3.93	4.02	3.87	4.50
โสด	3.93	-	0.09	-0.06	0.53
สมรส	4.02		-	-0.24 (0.02*)	0.48
หย่าร้าง	3.87			-	0.63
แยกกันอยู่	4.50				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.41 พบว่า ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่สถานภาพสมรสมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมแตกต่างกับประชาชนที่สถานภาพหย่าร้าง นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.42 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพสมรส	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
โสด	147	3.95	0.68	มาก
สมรส	169	4.06	0.44	มาก
หย่าร้าง	67	4.03	0.33	มาก
แยกกันอยู่	2	4.50	0.71	มากที่สุด
รวม	**385**	**4.02**	**0.53**	**มาก**

จากตารางที่ 4.42 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนกลุ่มตัวอย่างจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่แยกกันอยู่, สมรส, หย่าร้าง และโสด ตามลำดับ

ตารางที่ 4.43 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.25	3	0.75	2.68	0.04*
ภายในกลุ่ม	106.68	381	0.28		
รวม	**108.93**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.43 พบว่า ประชาชนที่มีจำแนกตามสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.44 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

สถานภาพ	$\overline{X}$	โสด	สมรส	หย่าร้าง	แยกกันอยู่
การสมรส		3.95	4.06	4.03	4.50
โสด	3.95	-	0.11	0.08	0.55 (0.04*)
สมรส	4.06		-	-0.03	0.45
หย่าร้าง	4.03			-	0.47
แยกกันอยู่	4.50				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.44 พบว่า ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่สถานภาพโสดมีความคิดเห็นต่อโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม โดยรวมแตกต่างกับประชาชนที่แยกกันอยู่ นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.45 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพสมรส	n	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
โสด	147	3.88	0.65	มาก
สมรส	169	3.96	0.51	มาก
หย่าร้าง	67	3.59	0.39	มาก
แยกกันอยู่	2	4.50	0.71	มากที่สุด
รวม	**385**	**3.87**	**0.57**	**มาก**

จากตารางที่ 4.45 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพการสมรส อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่แยกกันอยู่, สมรส, โสด และหย่าร้าง ตามลำดับ

ตารางที่ 4.46 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพการสมรส

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	7.62	3	2.54	8.30	0.00*
ภายในกลุ่ม	116.56	381	0.31		
รวม	**124.18**	**384**			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.46 พบว่า ประชาชนที่มีจำแนกตามสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิสูจน์รายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังตารางที่ 4.47

ตารางที่ 4.47 แสดงการทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé)

สถานภาพ	$\overline{X}$	โสด	สมรส	หย่าร้าง	แยกกันอยู่
การสมรส		3.88	3.96	3.59	4.50
โสด	3.88	-	0.08	0.29	0.62
					(0.04*)
สมรส	3.96		-	-0.37	0.54
หย่าร้าง	3.59			-	0.91
					(0.01*)
แยกกันอยู่	4.50				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.47 พบว่า ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่สถานภาพแยกกันอยู่มีความคิดเห็นต่อนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวแตกต่างกับประชาชนที่โสด กับ หย่าร้าง นอกนั้นไม่พบความแตกต่างรายคู่

ตารางที่ 4.48 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพสมรส	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
โสด	147	3.96	0.63	มาก
สมรส	169	4.04	0.46	มาก
หย่าร้าง	67	3.99	0.28	มาก
แยกกันอยู่	2	4.50	0.71	มากที่สุด
รวม	**385**	**4.01**	**0.51**	**มาก**

จากตารางที่ 4.48 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับความคิดเห็นของประชาชนจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้คือ ประชาชนที่แยกกันอยู่, สมรส, โสด และหย่าร้าง ตามลำดับ

ตารางที่ 4.49 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม จำแนกตามสถานภาพการสมรส

ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.98	3	0.33	1.27	0.28
ภายในกลุ่ม	98.13	381	0.26		
รวม	**99.11**	**384**			

จากตารางที่ 4.49 พบว่า ประชาชนที่มีจำแนกตามสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.50 สรุปผลการทดสอบสมมุติฐาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนที่ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคล	สถิติทดสอบ	โดยรวม	ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม	ด้านพัฒนาเศรษฐกิจสังคมและการท่องเที่ยว	ด้านโครง สร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม
1. เพศ	t-test	0.75	0.69	0.61	0.46
2. อายุ	F-test	0.02*	0.10	0.00*	0.00*
3. ระดับการศึกษา	F-test	0.05*	0.01*	0.00*	0.28
4. สถานภาพสมรส	F-test	0.04*	0.04*	0.00*	0.28

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.50 สรุปได้ว่า ประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามปลายเปิดสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม นำเสนอข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ทั้ง 3 ด้าน คือ 1) ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม 2) ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร และ 3) ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม โดยการวิเคราะห์หาค่าความถี่ (Frequency) และนำเสนอในรูปของตารางประกอบการบรรยาย ดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.51 แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม

ปัญหา	ความถี่	แนวทาง	ความถี่
1. ประชาชนต้องการความสะอาด ความสะดวกในการสัญจร ปลอดภัย กล้องวงจรปิด	23	1. ให้ชุมชนรับรู้การคิดพื้นที่ภูมิทัศน์ได้ประโยชน์เพื่อสิ่งแวดล้อม	24
2. สร้างการรับรู้ ชุมชน การจราจร ความสะดวกรถติดแยกต่างๆ สภาพแวดล้อม สุขลักษณะที่ดี	22	2. ปลูกฝังคนในชุมชนร่วมรับผิดชอบช่วยกันอนุรักษ์สาธารณูปโภคที่เป็นสาธารณะ	20
รวม	**45**		**44**

จากตารางที่ 4.51 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม โดยเรียงลำดับความถี่ของปัญหาคือ ประชาชนต้องการความสะอาด ความสะดวกในการสัญจร ปลอดภัย กล้องวงจรปิด จำนวน 23 คน 2) สร้างการรับรู้ ชุมชน การจราจร ความสะดวกรถติดแยกต่าง ๆ สภาพแวดล้อม สุขลักษณะที่ดี จำนวน 22 คน และเสนอแนวทางอนุรักษ์คือ 1) ให้ชุมชนรับรู้การคิดพื้นที่ภูมิทัศน์ได้ประโยชน์เพื่อสิ่งแวดล้อม จำนวน 24 คน 2) ปลูกฝังคนในชุมชนร่วมรับผิดชอบ ช่วยกันอนุรักษ์สาธารณูปโภคที่เป็นสาธารณะ จำนวน 20 คน

ตารางที่ 4.52 แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร

ปัญหา	ความถี่	แนวทาง	ความถี่
1. การท่องเที่ยวทางน้ำมีการเชื่อมต่อทางน้ำกันมีความปลอดภัย	26	1. สร้างความเข้าใจชุมชน พัฒนาทั้งอาชีพตลาดน้ำ ส่งเสริมการเกษตร พัฒนาตลาดน้ำให้คงที่และคงไว้ซึ่งคุณค่า อาหารและสินค้ามากขึ้นแนวทางอนุรักษ์ คือ ด้านความเป็นมาที่เป็นดั่งเดิม บอกเล่าเรื่องราวที่เป็นเสน่ห์ของการท่องเที่ยวเรื่องศิลปวัฒนธรรม ศีลธรรม ประเพณี เพื่อศิลปะวัฒนธรรมให้คงไว้เพื่อความเป็นไทย	36
2. อนุรักษ์ ฟื้นฟู วัฒนธรรมท้องถิ่น	23		
3. พัฒนาอาชีพตลาดน้ำให้มีคุณค่าให้เหมาะสมกับท้องถิ่น	15	2. จัดความปลอดภัยและป้องกันให้มีมาตรฐานในการให้คำแนะนำนักท่องเที่ยว โดยให้ชุมชนทุกคนมีส่วนร่วม	14
รวม	**60**		**50**

จากตารางที่ 4.52 พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร โดยเรียงตามลำดับความถี่พบว่าปัญหาคือ 1) การท่องเที่ยวทางน้ำมีการเชื่อมต่อทางน้ำกันมีความปลอดภัย จำนวน 26 คน 2) อนุรักษ์ ฟื้นฟู วัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวน 23 คน 3) พัฒนาอาชีพตลาดน้ำให้มีคุณค่าให้เหมาะสมกับท้องถิ่น จำนวน 20 คน มีแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมดังนี้ 1) สร้างความเข้าใจชุมชน พัฒนาทั้งอาชีพตลาดน้ำ ส่งเสริมการเกษตร พัฒนาตลาดน้ำให้คงที่และคงไว้ซึ่งคุณค่าอาหารและสินค้ามากขึ้นแนวทางอนุรักษ์ คือ ด้านความเป็นมาที่เป็นดั่งเดิม บอกเล่าเรื่องราวที่เป็นเสน่ห์ของการท่องเที่ยวเรื่องศิลปวัฒนธรรม ศีลธรรม ประเพณี คงไว้ซึ่งความเป็นไทย จำนวน 36 คน 2) จัดความปลอดภัยและป้องกัน ให้มีมาตรฐานในการให้คำแนะนำนักท่องเที่ยว โดยให้ชุมชนทุกคนมีส่วนร่วม จำนวน 14 คน

ตารางที่ 4.53 แสดงความถี่ของข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

ปัญหา	ความถี่	แนวทาง	ความถี่
1. การรักษาอัตลักษณ์เขตตลิ่งชัน วัดเป็นโบราณ และเป็นบริบทของเขตตลิ่งชัน	34	1. ปรับปรุงพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิดชูศิลปวัฒนธรรม ควรสร้างสรรค์และฟื้นฟู อนุรักษ์วัดเป็นแหล่งสร้างบุญของคนในชุมชนเป็นอัตลักษณ์ภาพลักษณ์ของวัดและโบราณสถาน คงความเป็นโบราณได้บรรยากาศความเป็นไทย	24
2. ในชุมชนเรียกร้องไม่ให้พื้นที่วัดเป็นตลาดน้ำเลยไม่มีความสงบและหมดศรัทธา	30	2. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย อาชีพแบบวิถีไทยเพื่อสอดคล้องแหล่งท่องเที่ยว ส่งเสริมพื้นที่เกษตรควบคู่กับออกแบบทางด้านสถาปัตยกรรมเรื่อง สี เพื่อสอดคล้องกับความเป็นอัตลักษณ์ของพื้นที่แต่ดั่งเดิม	15
รวม	**64**	**รวม**	**39**

จากตารางที่ 4.53 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม โดยเรียงตามลำดับความถี่ พบว่าปัญหาที่เสนอแนะมากที่สุด คือ 1) การรักษาอัตลักษณ์เขตตลิ่งชัน วัดเป็นโบราณ และเป็นบริบทของเขตตลิ่งชัน จำนวน 34 คน 2) ในชุมชนเรียกร้องไม่ให้พื้นที่วัดเป็นตลาดน้ำเลยไม่มีความสงบและหมดศรัทธา จำนวน 30 คน เสนอแนวทางอนุรักษ์ คือ 1) ปรับปรุงพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิดชูศิลปวัฒนธรรม ควรสร้างสรรค์และฟื้นฟู อนุรักษ์วัดเป็นแหล่งสร้างบุญของคนในชุมชนเป็นอัตลักษณ์ภาพลักษณ์ของวัดและโบราณสถาน คงความเป็นโบราณได้บรรยากาศความเป็นไทย จำนวน 24 คน 2) ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย อาชีพแบบวิถีไทยเพื่อสอดคล้องแหล่งท่องเที่ยว ส่งเสริมพื้นที่เกษตรควบคู่กับออกแบบทางด้านสถาปัตยกรรมเรื่อง สี เพื่อสอดคล้องกับความเป็นอัตลักษณ์ของพื้นที่แต่ดั่งเดิม จำนวน 15 ราย

สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับตามความถี่จากมากไปหาน้อย คือ ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม เรื่อง “การรักษาอัตลักษณ์เขตตลิ่งชัน วัดเป็นโบราณ และเป็นบริบทของเขตตลิ่งชัน” ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน รองลงมาได้แก่ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร เรื่อง “การท่องเที่ยวทางน้ำมีการเชื่อมต่อทางน้ำกันมีความปลอดภัย” ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม เรื่อง “ประชาชนต้องการความสะอาด ความสะดวกในการสัญจร ปลอดภัย กล้องวงจรปิด” ตามลำดับ

สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับตามความถี่จากมากไปหาน้อย คือ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร เรื่อง “สร้างความเข้าใจชุมชน พัฒนาทั้งอาชีพตลาดน้ำส่งเสริมการเกษตร พัฒนาตลาดน้ำให้คงที่และคงไว้ซึ่งคุณค่า อาหารและสินค้ามากขึ้นแนวทางอนุรักษ์ คือ ด้านความเป็นมาที่เป็นดั่งเดิม บอกเล่าเรื่องราวที่เป็นเสน่ห์ของการท่องเที่ยวเรื่องศิลปวัฒนธรรม ศีลธรรม ประเพณี เพื่อศิลปวัฒนธรรมให้คงไว้เพื่อความเป็นไทย” รองลงมาได้แก่ ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม เรื่อง “ให้ชุมชนรับรู้การคิดพื้นที่ภูมิทัศน์ได้ประโยชน์เพื่อสิ่งแวดล้อม” ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม เรื่อง “ปรับปรุงพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิดชูศิลปวัฒนธรรม ควรสร้างสรรค์และฟื้นฟู อนุรักษ์วัดเป็นแหล่งสร้างบุญของคนในชุมชนเป็นอัตลักษณ์ ภาพลักษณ์ของวัดและโบราณสถาน คงความเป็นโบราณได้บรรยากาศความเป็นไทย ตามลำดับ

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ของประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสแตกต่างกัน และ 3) เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการปฏิบัติตามนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยพื้นที่เขตตลิ่งชัน แขวงคลองชักพระ จำนวนทั้งหมด 385 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม วิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 สรุปผลการวิคราะห์ข้อมูลทั่วไปปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 68.6 และเพศชาย จำนวน 121คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 อายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1, อายุ 40-49 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5, อายุ 30-39 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 การศึกษาระดับมัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่าจำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมา ปริญญาตรี จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 21คน คิดเป็นร้อยละ 5.5และน้อยที่สุด อื่นๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ส่วนใหญ่สมรส จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 โสด จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 หย่าร้าง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4 และแยกกันอยู่ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน ดังนี้

พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงโดยค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน ดังนี้ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม รองลงมาได้แก่ ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ดังนี้

ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ ข้อที่ว่า “การพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ / สวนหย่อม /เพิ่มพื้นที่สีเขียว” รองลงมาได้แก่ข้อที่ว่า “สร้างสรรค์ภาพลักษณ์สิ่งแวดล้อมของเขตตลิ่งชัน” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อที่ว่า “สร้างการรับรู้ การลดและคัดแยกขยะมูลฝอยแล้วนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้ใหม่” ตามลำดับ

ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ ข้อที่ว่า “ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน” รองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า “ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวต้องมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ข้อที่ว่า “อนุรักษ์ ฟื้นฟู และเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น” ตามลำดับ

ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ ข้อที่ว่า “อัตลักษณ์เขตตลิ่งชันเพื่อสิ่งแวดล้อม” รองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า “โครงสร้างพื้นฐานกับสิ่งแวดล้อม” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ข้อที่ว่า “สิ่งแวดล้อมกับชุมชนโดยการให้ขวัญและกำลังใจ” ตามลำดับ

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม ประชาชนกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา โดยเรียงลำดับความถี่ของปัญหาคือ ประชาชนต้องการความสะอาด ความสะดวกในการสัญจร ปลอดภัย กล้องวงจรปิด จำนวน 23 คน 2) สร้าง

การรับรู้ ชุมชน การจราจร ความสะดวกรถติดแยกต่าง ๆ สภาพแวดล้อม สุขลักษณะที่ดี จำนวน 22 คน และเสนอแนวทางอนุรักษ์คือ 1) ให้ชุมชนรับรู้การคิดพื้นที่ภูมิทัศน์ได้ประโยชน์เพื่อสิ่งแวดล้อม จำนวน 24 คน 2) ปลูกฝังคนในชุมชนร่วมรับผิดชอบ ช่วยกันอนุรักษ์สาธารณูปโภคที่เป็นสาธารณะ จำนวน 20 คน

ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร ประชาชนกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา โดยเรียงตามลำดับความถี่พบว่าปัญหาคือ 1) การท่องเที่ยวทางน้ำมีการเชื่อมต่อทางน้ำกันมีความปลอดภัย จำนวน 26 คน 2) อนุรักษ์ ฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวน 23 คน 3) พัฒนาอาชีพตลาดน้ำให้มีคุณค่าให้เหมาะสมกับท้องถิ่น จำนวน 20 คน มีแนวทางการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมดังนี้ 1) สร้างความเข้าใจชุมชน พัฒนาทั้งอาชีพตลาดน้ำส่งเสริมการเกษตร พัฒนาตลาดน้ำให้คงที่และคงไว้ซึ่งคุณค่า อาหารและสินค้ามากขึ้นแนวทางอนุรักษ์ คือ ด้านความเป็นมาที่เป็นดั่งเดิม บอกเล่าเรื่องราวที่เป็นเสน่ห์ของการท่องเที่ยวเรื่องศิลปวัฒนธรรม ศีลธรรม ประเพณี คงไว้ซึ่งความเป็นไทย จำนวน 36 คน 2) จัดความปลอดภัยและป้องกัน ให้มีมาตรฐานในการให้คำแนะนำนักท่องเที่ยว โดยให้ชุมชนทุกคนมีส่วนร่วม จำนวน 14 คน

ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ประชากรกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา โดยเรียงตามลำดับความถี่ พบว่าปัญหาที่เสนอแนะมากที่สุดคือ 1) การรักษาอัตลักษณ์เขตตลิ่งชัน วัดเป็นโบราณ และเป็นบริบทของเขตตลิ่งชัน จำนวน 34 คน 2) ในชุมชนเรียกร้องไม่ให้พื้นที่วัดเป็นตลาดน้ำเลยไม่มีความสงบและหมดศรัทธา จำนวน 30 คน เสนอแนวทางอนุรักษ์ คือ 1) ปรับปรุงพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิดชูศิลปวัฒนธรรม ควรสร้างสรรค์และฟื้นฟู อนุรักษ์วัดเป็นแหล่งสร้างบุญของคนในชุมชนเป็นอัตลักษณ์ ภาพลักษณ์ของวัดและโบราณสถาน คงความเป็นโบราณได้บรรยากาศความเป็นไทย จำนวน 24 คน 2) ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย อาชีพแบบวิถีไทยเพื่อสอดคล้องแหล่งท่องเที่ยว ส่งเสริมพื้นที่เกษตรควบคู่กับออกแบบทางด้านสถาปัตยกรรมเรื่อง สี เพื่อสอดคล้องกับความเป็นอัตลักษณ์ของพื้นที่แต่ดั่งเดิม จำนวน 15 ราย

สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชันกรุงเทพมหานคร

สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชันกรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับตามความถี่จากมากไปหาน้อย คือ **ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม** เรื่อง “การรักษาอัตลักษณ์เขตตลิ่งชัน วัดเป็นโบราณ และเป็นบริบทของเขตตลิ่งชัน” ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน รองลงมา ได้แก่ **ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร** เรื่อง “การท่องเที่ยวทางน้ำมีการเชื่อมต่อทางน้ำกันมีความปลอดภัย” **ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม**

เรื่อง “ประชาชนต้องการความสะอาด ความสะดวกในการสัญจร ปลอดภัย กล้องวงจรปิด” ตามลำดับ

สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับตามความถี่จากมากไปหาน้อย คือ **ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร** เรื่อง “สร้างความเข้าใจชุมชน พัฒนาทั้งอาชีพตลาดน้ำ ส่งเสริมการเกษตร พัฒนาตลาดน้ำให้คงที่และคงไว้ซึ่งคุณค่า อาหารและสินค้ามากขึ้นแนวทางอนุรักษ์ คือ ด้านความเป็นมาที่เป็นดั่งเดิม บอกเล่าเรื่องราวที่เป็นเสน่ห์ของการท่องเที่ยวเรื่องศิลปวัฒนธรรม ศีลธรรม ประเพณี เพื่อศิลปวัฒนธรรมให้คงไว้เพื่อความเป็นไทย” รองลงมาได้แก่ **ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม** เรื่อง “ให้ชุมชนรับรู้การคิดพื้นที่ภูมิทัศน์ได้ประโยชน์เพื่อสิ่งแวดล้อม” **ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม** เรื่อง “ปรับปรุงพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิดชูศิลปวัฒนธรรม ควรสร้างสรรค์และฟื้นฟู อนุรักษ์วัดเป็นแหล่งสร้างบุญของคนในชุมชนเป็นอัตลักษณ์ ภาพลักษณ์ของวัดและโบราณสถาน คงความเป็นโบราณได้บรรยากาศความเป็นไทย ตามลำดับ

5.1.3 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

โดยการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร พบว่า สรุปได้ว่า ประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม ไม่แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่า ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม ไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งได้ ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร และด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

สมมติฐานที่ 2 ประชาชนที่อายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่า ประชาชนที่อายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งได้ ดังนี้คือ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว

เขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร และด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่าง

สมมติฐานที่ 3 ประชาชนที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย พบว่า ประชาชนที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งได้ ดังนี้คือ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร และด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่าง

สมมติฐานที่ 4 ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่า ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งได้ ดังนี้คือ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร และด้านพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่าง

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ควรนำมาอภิปรายผลในครั้งนี้มีหลายประเด็นด้วยกัน ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

5.2.1 จากผลวิเคราะห์ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนให้ความสำคัญกับการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม เกี่ยวกับส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน การพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ / สวนหย่อม /เพิ่มพื้นที่สีเขียว ที่สำนักงานเขตและกรุงเทพมหานครได้มีการประชาสัมพันธ์ อัตลักษณ์เขตตลิ่งชันเพื่อสิ่งแวดล้อมที่มีชื่อเสียง เช่น ตลาดน้ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **สมศรี ฟุ้งขจร** ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทของสำนักงานเขต

กรุงเทพมหานคร ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม” พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้องในระดับสูง และยังสอดคล้องกับ **ระพีพัฒน์ เกษโกศล** ได้วิจัยเรื่อง “การจัดการท่องเที่ยววิถีถิ่น ชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่อง เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” จากการศึกษาพบว่าชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่องมีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าน่าสนใจ พบเห็นได้ยากในเขตเมืองหลวง

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม โดยรวมมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนเห็นด้วยกับนโยบายพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม โดยการพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ / สวนหย่อม /เพิ่มพื้นที่สีเขียว สร้างภาพลักษณ์สิ่งแวดล้อมของเขตตลิ่งชัน เขตตลิ่งชันมีสภาพพื้นที่ที่มีการทำการเกษตร มีตลาดน้ำหลายแห่งที่มีชื่อเสียงเป็นแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเขตตลิ่งชันมีการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักสิ่งแวดล้อมของเขต ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาของ แผนพัฒนากรุงเทพฯ ระยะ 12 ปี : พ.ศ.2552-2562 ได้วาดภาพกรุงเทพฯ ในอนาคต ไว้ดังนี้ ในระยะ 5 ปี กรุงเทพฯ จะเป็นมหานครที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และโบราณสถานที่ได้รับการบูรณะฟื้นฟู เป็นมหานครสีเขียวที่ปลอดภัยจากน้ำท่วม พร้อมทั้งมีระบบคมนาคมขนส่งที่สะดวกและเชื่อมโยงในระดับภูมิภาค เพื่อรองรับการที่ประเทศไทยจะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม อภิปรายได้ดังนี้

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้อที่ว่า “การพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ / สวนหย่อม /เพิ่มพื้นที่สีเขียว” ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมากที่สุด อภิปรายได้ว่า ประชาชนเห็นด้วยกับนโยบายเพิ่มพื้นที่สีเขียว ที่กรุงเทพมีการประชาสัมพันธ์มาอย่างต่อเนื่องและเขตตลิ่งชันก็นำนโยบายดังกล่าวมาปฏิบัติ จะเห็นว่าถนนเส้นต่าง ๆ ในเขตตลิ่งชันเน้นและส่งเสริมการปลูกต้นไม้รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากพื้นที่สาธารณะเป็นลานกีฬามากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **สุชน อินทเสม** นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ คำนึงถึงความสำคัญรีบด่วนในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม และความจำเป็นในการฟื้นฟู ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมเป็นพื้นฐาน

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อที่ว่า “สร้างการรับรู้ การลดและคัดแยกขยะมูลฝอยแล้วนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้ใหม่” ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนเห็นด้วยและให้ความร่วมมือกับสำนักงานเขต ในการคัดแยกขยะตามที่เขตได้มีการประชาสัมพันธ์ และรณรงค์ ขอความร่วมมือจากประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **ไพลิน ตันติรักษา**ได้วิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิดก่อนนำทิ้ง ชุมชนจันทร์ทรัพย์ เขตหนองแขม

กรุงเทพมหานคร ” ผลการวิจัยพบว่า 1) ประชาชน ชุมชนจันทร์ทรัพย์ มีส่วนร่วมของในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด : ก่อนนำทิ้ง อยู่ในระดับมาก

ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร โดยรวมมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนเห็นด้วยกับนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน ตลิ่งชันมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์และสามารถสร้างรายได้ให้กับประชาชนได้ เช่น มีมรดกทางวัฒนธรรม โบราณคดี มีตลาดน้ำ มี **กลุ่มช่างวัดจำปา**” ซึ่งมีฝีมือทั้งงานเขียน งานปั้น งานแทงหยวก งานบายศรี การทำน้ำอบน้ำปรุง และแป้งพวง ซึ่งเป็นอีกหนึ่งวิถีท้องถิ่นที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น และยังคงรักษาวิถีของตนเองไว้ได้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นแหล่งเรียนรู้ให้คนภายนอกได้เข้ามาสัมผัสกันในรูปแบบของ**โฮมสเตย์** บรรยากาศของสวนผัก สวนกล้วยไม้ และวิถีชีวิตของบ้านเรือนและคนริมคลอง มีการท่องเที่ยวทางน้ำเพื่อชมสภาพชีวิตสองฝั่งคลอง และขึ้นชมสวนกล้วยไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ และผลไม้ มีวัดเก่าแก่ เช่น วัดจำปา เป็นวัดเก่าแก่สมัยกรุงศรีอยุธยาภายในวัดมีโบสถ์เก่าประมาณ 200 กว่าปี มีสิ่งศักดิ์สิทธิที่ว่ากันว่าใครได้ไปสักการะจะโชคดีคือ **หลวงพ่อโชคดี** พระประธานในโบสถ์วัดจำปา ในบริเวณรอบ ๆ วัดยังมีที่ให้เที่ยวและศึกษาอีกมากมายอาทิ บ่อน้ำมนต์ที่มีอายุมากกว่า 100 ปี, พระพุทธลอยน้ำ, ห้องสมุดประชาชนเฉลิมราชกุมารแห่งแรกของกรุงเทพมหานคร, ตลาดน้ำวัดจำปา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **รักษ์พงศ์ วงศาโรจน์ และคณะ** ได้วิจัยเรื่อง “กลยุทธ์การพัฒนาธุรกิจจัดบริการการท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศ : กรณีศึกษาจังหวัดภูเก็ต” การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนว่า หมายถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดความสมดุลระหว่างสามองค์ประกอบของการท่องเที่ยว คือ องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐศาสตร์ และด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ที่คำนึงถึง 1) การใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระดับที่เหมาะสมที่สุด 2) การคำนึงถึงและอนุรักษ์ไว้ซึ่งสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนบริเวณพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งครอบคลุมทั้งวัฒนธรรมการดำรงชีวิต คุณค่าของประเพณีที่สืบทอดมา 3) ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางเศรษฐศาสตร์และสังคมในระยะยาวร่วมกันกับทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร อภิปรายได้ดังนี้

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้อที่ว่า “ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน” ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนพอใจที่สำนักงานเขตมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยว ซึ่งเขตตลิ่งชันมีวิถีชีวิตการประกอบอาชีพ สภาพพื้นที่ ที่เป็นอัตลักษณ์เฉพาะเหมาะแก่การท่องเทียว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **ศรัณยพงศ์ โชติวรรณ์** ได้วิจัยเรื่อง “ผลกระทบของตลาดน้ำตลิ่งชันต่อชุมชนริมน้ำคลองชักพระ แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” พบว่า ด้านกายภาพพบว่า ผลทางบวกหรือผลดีคือทำให้ประชาชนได้รับบริการ

พื้นฐานจากรัฐที่สำคัญได้แก่ การปรับปรุงถนนที่เข้ามาตลาดน้ำคือ ถนนฉิมพลี และถนนชักพระ ด้านเศรษฐกิจพบว่า เป็นการสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่น และมีสินค้าให้เลือกหลากหลาย ด้านสังคมและวัฒนธรรมพบว่าส่งเสริมให้มีการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่งเสริมด้านศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของท้องถิ่น เช่น ประเพณีชักพระช่วงเดือนพฤศจิกายน เทศกาลกระท้อนห่อที่จัดขึ้นประมาณเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม เป็นต้น

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อที่ว่า “อนุรักษ์ ฟื้นฟูและเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น” ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนเห็นด้วยกับนโยบายการส่งเสริมการท่อง แต่ก็ต้องมีการอนุรักษ์ ฟื้นฟูและเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ไปพร้อมๆ กับการส่งเสริมท่องเที่ยว เพื่อให้ศิลปวัฒนธรรมยังคงอยู่ วิถีชีวิตยังคงเดิม แต่สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **รักษ์พงศ์ วงศาโรจน์ และคณะ** ได้วิจัยเรื่อง “กลยุทธ์การพัฒนาธุรกิจจัดบริการการท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศ : กรณีศึกษาจังหวัดภูเก็ต” การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนว่า หมายถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดความสมดุลระหว่างสามองค์ประกอบของการท่องเที่ยว คือ องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐศาสตร์ และด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ที่คำนึงถึง 1) การใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระดับที่เหมาะสมที่สุด 2) การคำนึงถึงและอนุรักษ์ไว้ซึ่งสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนบริเวณพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งครอบคลุมทั้งวัฒนธรรมการดำรงชีวิต คุณค่าของประเพณีที่สืบทอดมา 3) ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางเศรษฐศาสตร์และสังคมในระยะยาวร่วมกันกับทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม โดยรวมมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนเห็นด้วยกับนโยบายที่นำสิ่งแวดล้อมมาเป็นประเด็นอัตลักษณ์เขตตลิ่งชันเพื่อสิ่งแวดล้อม เขตตลิ่งชันมีสภาพแวดล้อมที่น่าส่งเสริมทั้งแม่ลำคลอง การเกษตรสวนกล้วยไม้ โบราณสถานที่เก่าแก่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **สุชน อินทเสม** ได้วิจัยเรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ : กรณีศึกษาตำบลปากน้ำปราณ” พบว่าประกอบด้วย 4 ประเด็นยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) ส่งเสริมและเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชน 3) การบริหารจัดการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ 4) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ซึ่งผลการประเมินยุทธศาสตร์ดังกล่าวจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนและนักท่องเที่ยว สรุปได้ว่ามีความเหมาะสมระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม อภิปรายได้ดังนี้

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้อ 1. ที่ว่า “อัตลักษณ์เขตตลิ่งชันเพื่อสิ่งแวดล้อม” ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า เขตตลิ่งชันมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โบราณ งานศิลปหัตกรรม ที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ชุมชนอยู่ใกล้ริมน้ำ มีทัศนียภาพและความเป็นอัตลักษณ์ของเขตตลิ่งชันด้วยศิลปวัฒนธรรมประเพณีแต่ดั้งเดิม เป็นศิลปะที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาเป็นอัตลักษณ์ของเขตตลิ่งชัน นอกจากจะช่วยในการทำการเกษตรแล้ว ยังใช้เป็นเส้นทางสัญจรทางน้ำอีกด้วย ปัจจุบันเมื่อการคมนาคมเปลี่ยนไปใช้ถนนเป็นหลัก เส้นทางคูคลองเหล่านั้นก็ได้รับการพัฒนาให้กลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่าง “ตลาดน้ำ” ซึ่งนับเป็นมนต์เสน่ห์ตลาดแบบไทยๆ ที่มีมาแต่ดั้งเดิมจากวิถีในอดีตที่มีการค้าขายโดยใช้ทางน้ำเป็นทางสัญจรแลกเปลี่ยนสินค้า ซึ่งปัจจุบันก็ได้มีการดัดแปลงผสมผสานทำให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวแบบในปัจจุบัน แต่ก็ยังคงไว้ให้เห็นวิถีการค้าขายในสายน้ำในแบบอดีตอันเป็นเอกลักษณ์แห่งสยามประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซึ่งสอดคล้องกับ **วรวิทย์ เกิดสวัสดิ์** ได้วิจัยเรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม วัดพระพุทธบาทราชวรมหาวิหาร อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี” พบว่า เอกลักษณ์ของท้องถิ่นคือ ดอกเข้าพรรษา และชุมชนไม้ตะพด รวมทั้งการเดินทางสะดวก อยู่ใกล้กรุงเทพฯ และสามารถเชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พอใจในการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับ **ธีราพร ถนอมกลิ่น** ได้วิจัยเรื่อง “รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น เกาะล้าน เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี” พบว่า ความรู้เรื่องท้องถิ่นและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับสูง

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อที่ว่า “สิ่งแวดล้อมกับชุมชนโดยการให้นโยบาย ขวัญและกำลังใจ” ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนเห็นว่าเขตมีการให้นโยบายมีการติดป้ายประชาสัมพันธ์ตามถนนเส้นต่างๆ ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวของเขตตลิ่งชัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **พลอยชมพู ฐิติยาภรณ์** ได้วิจัยเรื่อง “การสื่อสารชุมชนท่องเที่ยวยั่งยืน กรณีศึกษาชุมชนคลองลัดมะยม” พบว่า การสื่อสารของชุมชนและองค์กรภายนอกชุมชนมีส่วนสำคัญที่ทำให้ชุมชนคลองลัดมะยมสามารถพัฒนาตนเองได้ จากการที่ถูกคุกคามจากกลุ่มธุรกิจที่มากว้านซื้อที่ดินในพื้นที่ ก็กลับมาประสบความสำเร็จในการพัฒนาเป็นชุมชนท่องเที่ยวยั่งยืน การสื่อสารของชุมชนมีบทบาทสำคัญในการสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์ธรรมชาติและวิถีชุมชนชาวคลอง จนเกิดอัตลักษณ์ของชุมชนและตอกย้ำจุดเด่นให้กับสินค้าการท่องเที่ยว

5.2.2อภิปรายผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

พบว่า ประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยรวม ไม่แตกต่างกัน สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1) จากสมมติฐานที่ 1 ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

จากผลการวิจัย พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน ไม่แตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนทั้งเพศชายและเพศหญิงต้องการให้ท้องถิ่นมีการพัฒนา รักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมและประเพณีที่ดีงาม ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเขต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **ไพลิน ตันติรักษา** ได้วิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิดก่อนนำทิ้ง ชุมชนจันทร์ทรัพย์ เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร”ผลการวิจัยพบว่า ประชาชน ชุมชนจันทร์ทรัพย์ ที่มี เพศ มีส่วนร่วมในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด ก่อนนำทิ้ง โดยรวมไม่แตกต่างกัน

2) จากสมมติฐานที่ 2 ประชาชนที่อายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนที่ต่างช่วงอายุกันผ่านประสบการณ์ต่างกัน เช่น ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์สิงแวดล้อมซึ่งอาจจะผ่านการเรียนหรืออยู่ระหว่างวัยเรียน ทำให้ได้รับความรู้และมีความเข้าใจจากการเข้าร่วมทำกิจกรรมในการรณรงค์ต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **ดวงอุมา โสภา** ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่เหมือนกัน หรือแตกต่างกัน จากข้อเท็จจริงในเรื่องต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่แต่ละบุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

3) จากสมมติฐานที่ 3 ประชาชนที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จะเข้าใจเรื่องของนโยบายมากกว่าระดับการศึกษา มัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า, ปริญญาตรี และประชาชนที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี เข้าใจนโยบายการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม พัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม มากกว่ากลุ่มการศึกษา มัธยมปลาย/ ปวช. หรือต่ำกว่า, ปริญญาตรี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **ดวงอุมา โสภา** ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่เหมือนกัน หรือแตกต่างกันไว้ดังนี้

ระดับการศึกษา มีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น และการศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากมักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

4) จากสมมติฐานที่ 4 ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน

ผลการวิจัย ประชาชนที่สถานภาพการสมรสต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน แตกต่างกัน อภิปรายได้ว่าประชาชนที่สถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชันต่างกัน ซึ่งอยู่ที่ความพร้อมของครอบครัว ที่จะช่วยการแสดงความคิดเห็นต่อนโยบายต่างๆ จะเห็นว่าคนที่มีสถานภาพสมรส จะมีมุงมองต่อนโยบายดีกว่ากลุ่มอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ **ประภาเพ็ญ สุวรรณ** กล่าวว่า อายุมีผลต่อเจตคติของบุคคลส่วนใหญ่มักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ยาก ซึ่งทำให้มีผลต่อเจตคติของเขาเอง นอกจากอายุแล้วยังมีตัวแปรอื่นๆ อีกมากมาย เช่น ปฏิกิริยาของบุคคลต่อสิ่งเร้า ข่าวสาร เป็นต้น บุคคลที่แตกต่างกัน จะมีปฏิกิริยาไม่เหมือนกัน ผลที่จะมีต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความคิด ย่อมแตกต่างกันไปด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะประเด็นนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ดังต่อไปนี้

1) ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ดังนั้น สำนักงานเขตตลิ่งชัน ควรมีนโยบายพัฒนาพื้นที่ว่างเปล่าเป็นสวนสาธารณะ / สวนหย่อม /เพิ่มพื้นที่สีเขียว เช่น ใต้สะพานต่างระดับเป็นสถานที่พักผ่อน หรือเล่นกีฬา และส่งเสริมให้มีการคัดแยกขยะมูลฝอยตั้งแต่ระดับครัวเรือน

2) ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ดังนั้น สำนักงานเขตตลิ่งชัน ควรมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวในเขตตลิ่งชัน ควบคู่กับการอนุรักษ์ ฟื้นฟูและเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมแหล่งท้องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

3) ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ดังนั้น สำนักงานเขตตลิ่งชัน ควรมีนโยบายการปรับพื้นที่ของเขตให้มีเอกลักษ์ตามสภาพพื้นที่เช่น การจัดกล้วยไม้ติดต้นไม้ริมถนน

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยจึงเสนอแนะแนะประเด็นเพื่อส่งเสริมนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน โดยการ

1. ควรศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนตามนโยบายการลดและคัดแยกขยะมูลฝอยในการอนุรักษ์และรักษาสิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน

2. ควรศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง นโยบายการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของสำนักงานเขตตลิ่งชัน

3. ควรศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง ปัจจัยการประชาสัมพันธ์นโยบายของสำนักงานเขตที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน

4. การศึกษาวิจัยต่อยอดเพื่อการพัฒนานวัตกรรมกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การป้องกันมลพิษ การเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ การป้องกันและฟื้นฟูธรรมชาติสิ่งแวดล้อมให้เป็นโมเดลต้นแบบ

5. ควรศึกษาถึงบทบาทผู้บริหาร ต้องมีวิสัยทัศน์และทิศทางการจัดการสิ่งแวดล้อม อุตสาหกรรมสีเขียว โดยกำหนดนโยบายและการสื่อสารด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งกิจกรรม ฝึกอบรม ตรวจประเมิน และติดตามผล อย่างเป็นระบบเพื่อสิ่งแวดล้อมได้อย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย

1) หนังสือทั่วไป

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2527). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสารัมณี. (2542). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

จำลอง เงินดี. (2534). **เอกสารคำสอนวิชาจิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ฉัตรยาพร เสมอใจ. (2548). **การจัดการและการตลาดบริการ**. กรุงเทพมหานคร : บริษัทซีเอ็ดยูเคชั่นจำกัด มหาชน.

ดวงอุมา โสภา. (2551). **การมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล**. กรุงเทพมหานคร : ศักดิ์โสภาการพิมพ์.

นพมาศ ธีรเวคิน. (2539). **จิตวิทยาสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นวม สงวนทรัพย์. (2535). **สารัตถจิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส.พริ้นติ้วเฮ้าส์.

บุญเรียง ขจรศิลป์. (2534). **วิธีวิจัยการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : พิชาญ พรินติ้ง.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2540). **ทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2532). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา อินเตอร์เนชั่นแนล.

พรทิพย์ สัมปัตตะวนิช และคณะ. (2541). **พฤติกรรมผู้บริโภค**. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

พิทยา บวรวัฒนา. (2529) . **รัฐประศาสนศาสตร์ : ทฤษฎี และแนวการศึกษา (ค.ศ. 1970 – 1980)**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โยธิน ศันสนยุทธ และจุมพล พูลภัทรชีวิน. (2539). **จิตวิทยาสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ส่งเสริมวิชาการ.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542**. กรุงเทพมหานคร : บริษัท นานมีบุ๊คส์พลับลิเคชั่นส์ จำกัด.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2541). **พฤติกรรมองค์การ**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ธีระฟิลม์และไซเท็กซ์.

ศุภชัย ยาวะประภาษ. (2530). **นโยบายสาธารณะ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ. (2522). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร : ชัยศิริการพิมพ์.

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ. (2543) . **สาธารณะบริหารศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพ-มหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. (2520). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพาณิช.

สุโท เจริญสุข. (2525). **หลักจิตวิทยาและพัฒนาการของมนุษย์**. กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา.

สุพัตรา สุภาพ. (2545). **สังคมวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 22. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพาณิช.

อุทัย หิรัญโต. (2529). **สังคมวิทยาประยุกต์**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

2) บทความในวารสาร

จำนง คันทิก. **วารสารปัญญาจักษุ 2**. มิถุนายน-กรกฎาคม 2542 : 8.

สุภาภรณ์ จินดามณีโรจน์. (2555). “ย่านตลิ่งชัน: ประวัติศาสตร์ พัฒนาการ และการเปลี่ยนแปลง.” **วารสารดำรงวิชาการ.** 11, 1 (มกราคม-มิถุนายน).

3) บทความจากเวบไซต์

แผนที่แหล่งวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีชีวิต เขตตลิ่งชัน http://www.livingculturalsites.com/index_19_04.html

ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร http://www.sac.or.th/databases/archaeology / archaeology แผนที่แหล่งวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีชีวิต เขตตลิ่งชัน http://www.livingculturalsites.com

4) วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์/งานวิจัย

คนึงภรณ์ วงเวียน. (2554). “การพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง”, **ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

จริน ศิริ. (2549). “การพัฒนาศักยภาพชุมชนด้านการท่องเที่ยวโดยใช้วัฒนธรรมชุมชนเป็นฐานในการพัฒนา : กรณีชุมชนเมืองกื้ด อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่”. **ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทิพรัตน์ เหมศาสตร์. (2557). “ความคิดเห็นของประชาชนต่อบทบาทการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ”. **สารนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

ธนาภา วุฒิญาโน. (2550). “ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับพิพิธภัณฑ์การเกษตรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอำเภอคลองหลวงจังหวัดปทุมธานี”. **วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธีราพร ถนอมกลิ่น. (2548). “รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น เกาะล้าน เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี”. **วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต.** บัณฑิตวิทยาลัย : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ปราโมทย์ เหลาลาภะ (2555). “การพัฒนาพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการศึกษาเชิงสร้างสรรค์: พิพิธภัณฑ์วัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร จังหวัดนครปฐม”. **รายงานการวิจัย**. สกลนคร : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร.

ปราโมทย์ เหลาลาภะ. (2555). “การพัฒนาพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการศึกษาเชิงสร้างสรรค์: พิพิธภัณฑ์วัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร จังหวัดนครปฐม”. **ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พลอยชมพู ฐิติยาภรณ์. (2553). “การสื่อสารชุมชนท่องเที่ยวยั่งยืน กรณีศึกษาชุมชนคลองลัดมะยม”. **ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, วิทยาเขตบางเขน.

พลอยชมพู ฐิติยาภรณ์. (2553). “การสื่อสารชุมชนท่องเที่ยวยั่งยืน: กรณีศึกษาชุมชนตลาดน้ำคลองลัดมะยม”. **วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เพ็ญ อารีรัตน์. (2546). “ความคิดเห็นของผู้ประกอบการสถานบริการต่อมาตรการการจัดระเบียบสังคมของกระทรวงมหาดไทย”. **วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ไพลิน ตันติรักษา. (2557). “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการคัดแยกมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิดก่อนนำทิ้ง ชุมชนจันทร์ทรัพย์ เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร”. **สารนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**. บันฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

มณีวรรณ ผิวนิ่ม และคนอื่น ๆ. (2546). “โครงการพัฒนาการและผลกระทบของการท่องเที่ยว กรณีศึกษาชุมชนตลาดน้ำ”. **รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานสนับสนุนกองทุนการวิจัย.

ระพีพัฒน์ เกษโกศล. (2557). “การจัดการท่องเที่ยววิถีถิ่น ชุมชนเกาะศาลเจ้าและพื้นที่เกี่ยวเนื่อง เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร”. **ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

รักษ์พงศ์ วงศาโรจน์ และคณะ. (2554). "กลยุทธ์การพัฒนาธุรกิจจัดบริการการท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศ : กรณีศึกษาจังหวัดภูเก็ต ทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ปี พ.ศ.2552". มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วรวิทย์ เกิดสวัสดิ์. (2552). "ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม วัดพระพุทธบาทราชวรมหาวิหาร อาเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี". **วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

ศรัณยพงศ์ โชติวรรณ์. (2549). "ผลกระทบของตลาดน้ำตลิ่งชันต่อชุมชนริมน้ำคลองชักพระ แขวงคลองชักพระ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมศรี ฟุ้งขจร. (2544) . "บทบาทของสำนักงานเขตกรุงเทพมหานครในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม". **วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุกัญญา สุจฉายา. (2544). "ความเชื่อและพิธีกรรมในชีวิตของชาวสวนย่านคลองบางระมาด". **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชน อินทเสม. (2554). "ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ : กรณีศึกษาตาบลปากน้าปราณ". **วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

2. ภาษาอังกฤษ

1) Books

Anonymous. (1996). **Merriam-Webster's Collegiate Dictionary**. 10th ed.. Merriam-Webster incorporated : Mussachusetts.

Fled M.P.man. (1971). **Psychology in the Industrial Environment**. London : Butterworth and Co..Ltd..

Hurlock E.. (1995). **Adolescent Development**. New York : McGraw-Hill Book.

Luthans Freeman. (1995). **Organization Behavioral**. 7th ed.. Singapore : McGraw-Hill..

Mary L. Good. (2006). **Integrating the Individual and Organization**. New York : Wiley.

Nunally Jum C.. (1950). **Test and Measurements Assessment and Prediction**. New York : McGraw Hill Book Co.Inc..

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1) ดร.ชวลิต ไหลรินทร์

การศึกษา Ph.D. (Political Science)

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐศาสตร์การปกครอง
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2) พ.ต.อ.ศ.ดร. นิธิ ศรีวัฒนา

การศึกษา Ph.D.,D.Litt

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐศาสตร์การปกครอง
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3) ดร.สมภพ ระงับทุกข์

การศึกษา Ph.D (Political Science)

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โทร. ๐-๒ ๔๔๔-๖๐๐๐ ต่อ ๑๐๖๐

ที่ ศธ ๖๐๐๒ /๖๕๓ **วันที่** ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือวิจัย

เจริญพร ดร. ชวลิต ไหลรินทร์

ด้วย นางสาวประภาภรณ์ ผลธนะศักดิ์ เลขประจำตัว ๕๗๒๐๑๕๐๓๓๒๐๑๖ นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง (GOVERNMENT) รุ่นที่ ๑๐/๒๕๕๗ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ได้รับอนุมัติหัวข้อสารนิพนธ์เรื่อง **"ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร"** (PEOPLE'S OPINION TOWARD POLICY OF PRESERVATION ENVIRONMENT OF TALINGCHAN OFFICE,) มีความประสงค์จะขอให้ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัยในฐานะที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านรัฐศาสตร์การปกครอง เพื่อเก็บข้อมูลเขียนสารนิพนธ์

ดังนั้น บัณฑิตวิทยาลัยจึงเจริญพรมายังท่าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตรวจเครื่องมือวิจัยให้นักศึกษาเพื่อเขียนสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับวันและเวลานักศึกษาจะเป็นผู้ไปติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อขอความอนุเคราะห์

(พระมหาบุญศรี ญาณวุฑโฒ,ผศ.ดร.)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โทร. ๐-๒ ๔๔๔-๖๐๐๐ ต่อ ๑๐๖๐

ที่ ศธ ๖๐๐๒/๖๕๔ **วันที่** ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือวิจัย

เจริญพร พ.ต.อ. ศ.ดร. นิธิ ศรีวัฒนา

ด้วย นางสาวประภาภรณ์ ผลนะศักดิ์ เลขประจำตัว ๕๗๒๐๑๕๐๓๓๒๐๑๖ นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง (GOVERNMENT) รุ่นที่ ๑๐/๒๕๕๗ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ได้รับอนุมัติหัวข้อสารนิพนธ์เรื่อง **"ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร"** (PEOPLE'S OPINION TOWARD POLICY OF PRESERVATION ENVIRONMENT OF TALINGCHAN OFFICE,) มีความประสงค์จะขอให้ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัยในฐานะที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านรัฐศาสตร์การปกครอง เพื่อเก็บข้อมูลเขียนสารนิพนธ์

ดังนั้น บัณฑิตวิทยาลัยจึงเจริญพรมายังท่าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตรวจเครื่องมือวิจัยให้นักศึกษาเพื่อเขียนสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับวันและเวลานักศึกษาจะเป็นผู้ไปติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อขอความอนุเคราะห์

(พระเมธีวรญาณ, ผศ.ดร.)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ทราบ-ดำเนินการต่อไป

พ.ต.อ.ศ.ดร. นิธิ ศรีวัฒนา D. Litt.

6-1-2016

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โทร. ๐-๒ ๔๔๔-๖๐๐๐ ต่อ ๑๐๖๐

ที่ ศธ ๖๐๐๒/๖๕๕ **วันที่** ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือวิจัย

เจริญพร ดร. สมภพ ระงับทุกข์

ด้วย นางสาวประภาภรณ์ ผลชนะศักดิ์ เลขประจำตัว ๕๗๒๐๑๕๐๓๓๒๐๑๖ นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง (GOVERNMENT) รุ่นที่ ๑๐/๒๕๕๗ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ได้รับอนุมัติหัวข้อสารนิพนธ์เรื่อง **"ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร"** (PEOPLE'S OPINION TOWARD POLICY OF PRESERVATION ENVIRONMENT OF TALINGCHAN OFFICE,) มีความประสงค์จะขอให้ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัยในฐานะที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านรัฐศาสตร์การปกครอง เพื่อเก็บข้อมูลเขียนสารนิพนธ์

ดังนั้น บัณฑิตวิทยาลัยจึงเจริญพรมายังท่าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตรวจเครื่องมือวิจัยให้นักศึกษาเพื่อเขียนสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับวันและเวลานักศึกษาจะเป็นผู้ไปติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อขอความอนุเคราะห์

(พระมหาบุญศรี ญาณวุฑฺโฒ,ผศ.ดร.)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของ สำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

.....

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโท รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งผู้วิจัยขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น เพราะข้อความจะมีความสัมพันธ์กันและมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งในการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

2.1 ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม

2.2 ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร

2.3 ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ผู้วิจัย

แบบสอบถาม
เรื่อง
การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง

1. เพศ

1. ☐ ชาย
2. ☐ หญิง

2. อายุ

1. ☐ อายุต่ำกว่า 20 ปี
2. ☐ อายุ 20-29 ปี
3. ☐ อายุ 30-39 ปี
4. ☐ อายุ 40-49 ปี
5. ☐ อายุ 50-59 ปี
6. ☐ อายุ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาสูงสุดในปัจจุบัน

1. ☐ มัธยมปลาย/ปวช. หรือต่ำกว่า
2. ☐ ปริญญาตรี
3. ☐ สูงกว่าปริญญาตรี
4. ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

4. สถานภาพทางครอบครัว

1. ☐ โสด
2. ☐ สมรส
3. ☐ หย่าร้าง
4. ☐ แยกกันอยู่

ตอนที่ 2

แบบสอบถาม
เรื่อง
การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของ สำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓☐ ในช่องที่ตรงมากที่สุด
ความหมายในการตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นดังนี้ ให้คะแนน 5 = เห็นด้วยมากที่สุด, ให้คะแนน 4 = เห็นด้วยมาก, ให้คะแนน 3 = เห็นด้วยปานกลาง, ให้คะแนน 2 = เห็นด้วยน้อย, ให้คะแนน 1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความสำคัญ				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
	ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม					
1.	การพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ (สวนหย่อม/ เพิ่มพื้นที่สีเขียว					
2.	สร้างการรับรู้ การลดและคัดแยกขยะมูลฝอยแล้วนำมากลับมาใช้ประโยชน์ได้ใหม่					
3.	เสริมสร้างพัฒนาองค์ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน					
4.	สร้างสรรค์ภาพลักษณ์สิ่งแวดล้อมของเขตตลิ่งชัน					
5.	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อสิ่งแวดล้อม					
	ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร					
6.	ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน					
7.	พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนและเผยแพร่สู่สากล					
8.	อนุรักษ์ ฟื้นฟู และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น					
9.	ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวต้องมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความสำคัญ				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
10.	ส่งเสริมให้ความรู้การค้า การลงทุนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม					
	ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม					
11.	อัตลักษณ์เขตตลิ่งชั้นเพื่อสิ่งแวดล้อม					
12.	บูรณาการโดยองค์รวมเพื่อสิ่งแวดล้อม					
13.	โครงสร้างพื้นฐานกับสิ่งแวดล้อม					
14.	สิ่งแวดล้อมกับคุณภาพชีวิต					
15.	สิ่งแวดล้อมกับชุมชนโดยการให้นโยบายขวัญและกำลังใจ					

มหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 3 คำถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับส่งเสริมหรือหรือปรับปรุงและพัฒนาการสิ่งแวดล้อม ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ศีลธรรมประเพณี ด้านการท่องเที่ยวกับภัยสังคมในด้านต่าง ๆ ขบวนการค้ามนุษย์ การป้องกันสาธารณภัยด้านต่าง ๆ

1. ท่านคิดว่าเขตตลิ่งชัน ควรปรับปรุงพัฒนาอะไร

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าควรมีการเสริมสร้างพัฒนาการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันอย่างไร

.....

.....

.....

3. มีความคิดเห็นอย่างไรกับโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

ขอขอบคุณ ผู้ตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ง
การหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม
เรื่อง
ความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน

.....

คำชี้แจง

ทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเกณฑ์การประเมินความสอดคล้อง (Index of consistency : IOC) ของผู้ทรงคุณวุฒิ มีดังนี้

ให้คะแนนเท่ากับ +1 หมายถึง แน่ใจว่าถูกต้องสอดคล้องตรงกับวัตถุประสงค์

ให้คะแนนเท่ากับ 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้อง

ให้คะแนนเท่ากับ -1 หมายถึง ยังไม่ถูกต้อง ไม่สอดคล้อง ไม่ตรงกับวัตถุประสงค์

.

ข้อ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวมของคะแนน ($\sum R$)	$IOC = \frac{\sum R}{N}$	สรุปผล
	1	2	3			
ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม						
1.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
2.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
3.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
4.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
5.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยว						
6.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
7.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
8.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
9.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
10.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม						
11.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
12.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
13.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
14.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
15.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
Index or Congruence (IOC)

คำชี้แจง

1. โปรดพิจารณาว่า ข้อความของแบบสอบถาม เรื่องความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่

2. โปรดพิจารณาว่า ข้อคำถามของแบบสัมภาษณ์ เรื่องความคิดเห็นของประชาชนต่อนโยบายการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่

3. โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

+1 หมายถึง มีความสอดคล้อง 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ -1 หมายถึง ไม่มีสอดคล้อง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงมากมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ผลการพิจารณาผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งสิ่งแวดล้อม				
1.	การพัฒนาพื้นที่สวนสาธารณะ (สวนหย่อม/ เพิ่มพื้นที่สีเขียว				
2.	สร้างการรับรู้ การลดและคัดแยกขยะมูลฝอยแล้วนำมากลับมาใช้ประโยชน์ได้ใหม่				
3.	เสริมสร้างพัฒนาองค์ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน				
4.	สร้างสรรค์ภาพลักษณ์สิ่งแวดล้อมของเขตตลิ่งชัน				

ข้อที่	ข้อความ	ผลการพิจารณาผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
5.	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อสิ่งแวดล้อม				
	ด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชันสู่กรุงเทพมหานคร				
6.	ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเขตตลิ่งชัน				
7.	พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนและเผยแพร่สู่สากล				
8.	อนุรักษ์ ฟื้นฟู และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น				
9.	ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวต้องมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน				
10.	ส่งเสริมให้ความรู้การค้า การลงทุนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม				
	ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรักษาอัตลักษณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม				
11.	อัตลักษณ์เขตตลิ่งชั้นเพื่อสิ่งแวดล้อม				
12.	บูรณาการโดยองค์รวมเพื่อสิ่งแวดล้อม				
13.	โครงสร้างพื้นฐานกับสิ่งแวดล้อม				
14.	สิ่งแวดล้อมกับคุณภาพชีวิต				
15.	สิ่งแวดล้อมกับชุมชนโดยการให้นโยบายขวัญและกำลังใจ				

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก จ
ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
ด้าน 1 ข้อ 1	55.33	98.851	.800	.960
ด้าน 1 ข้อ 2	55.20	98.510	.788	.960
ด้าน 1 ข้อ 3	55.57	101.564	.735	.961
ด้าน 1 ข้อ 4	55.37	100.516	.859	.959
ด้าน 1 ข้อ 5	55.33	97.954	.855	.959
ด้าน 2 ข้อ 1	55.27	100.202	.656	.963
ด้าน 2 ข้อ 2	55.37	102.930	.644	.963
ด้าน 2 ข้อ 3	55.10	100.369	.793	.960
ด้าน 2 ข้อ 4	55.13	97.430	.792	.960
ด้าน 2 ข้อ 5	55.43	97.978	.772	.961
ด้าน 3 ข้อ 1	55.60	100.317	.861	.959
ด้าน 3 ข้อ 2	55.47	96.878	.822	.960
ด้าน 3 ข้อ 3	55.53	99.223	.810	.960
ด้าน 3 ข้อ 4	55.20	98.372	.835	.959
ด้าน 3 ข้อ 5	55.30	99.872	.757	.961

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded[a]	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.963	15

การวัดความเชื่อถือได้ จะมีเกณฑ์กำหนดว่าค่าที่ 0.8 ขึ้นไป

มหามกุฏราชวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล : นางสาวประภาภรณ์ ผลธนะศักดิ์

วันเดือนปีเกิด : วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2497

สถานที่เกิด : กรุงเทพมหานคร

ที่อยู่ปัจจุบัน : บ้านเลขที่ 2 ซอยชักพระ 20 แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

การศึกษา

พ.ศ. 2555 : ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประสบการณ์การทำงาน

พ.ศ. 2518 : ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรบุคคล บริษัท ทวีผลผลิตภัณฑ์ จำกัด

ปัจจุบัน : ดูแลการจัดการทั่วไป

มหามกุฏราชวิทยาลัย